

Bidden en lofprijzing

door

A.E. Knoch

Dit artikel werd hier geplaatst met toestemming van
[©Concordant Publishing Concern](#)
en mag niet zonder toestemming van deze worden overgenomen
in druk of op het internet.

Index

[1. Lofprijzing en gebed](#)

[2. De tijd voor gebed](#)

[3. Gebed is uit God](#)

[4. Plaats en houding in gebed](#)

[5. Tot Wie en door Wie?](#)

[6. Met dankzegging](#)

[7. Speciale gebeden voor vandaag](#)

[8. Geest van onthulling](#)

[9. De verwachting van Zijn roepen \(Efe. 1:18\)](#)

[10. De rijkdommen van heerlijkheid van het lotdeel](#)

[11. Ons godsdienstig lotdeel](#)

[12. Het gebed van de discipelen](#)

[13. Het gebed van onze Heer](#)

[14. Davids dynastisch gebed](#)

[15. Salomo's tempel gebed](#)

[16. Paulus' "onbeantwoorde" gebed](#)

[17. De praktijk van lofprijzing en gebed](#)

Deel 1 - Lofprijzing en gebed

Bidt uw gebeden! **Zeg** ze niet! Ja, het kan zo zijn dat, afgezien van goddelijke inspiratie, de meest krachtige en welsprekende pleidooien juist die onuitgesproken kreunen zijn, die zich in onze zwakte en onwetendheid uit onze harten wringen. Wij weten niet waarvoor wij zouden bidden, omdat wij niet de details kennen van Gods handelen. Toch is Hij Die de harten doorzoekt Zich bewust van de gezindheid van de geest die Hij ons heeft gegeven, die in overeenstemming met God voor ons pleit. En wij zijn ons bewust dat de onderliggende wens voor welzijn heerlijk vervuld zal worden, hoe ons lot ook zal zijn, want God doet alle dingen meewerken voor dat doel. Lang voordat wij ons van iets bewust waren, waren de kleinste details, alsook de grote lijnen van onze loopbaan, al vastgelegd, en werden onze diepste wensen al ingewilligd, in de liefde van God(Rom. 8:26-39).

In de taal van de inspiratie is het idee van bidden onlosmakelijk verbonden met HEBBEN. Hiertoe wordt de gedachte aan goed, GOED-HEBBEN, dat wil zeggen, een wens, toegevoegd. Indien dit gericht wordt op iemand, in het bijzonder op de Godheid, dan is het: TOT-GOED-HEBBEN, ofwel bidden.

Volgens de King James vertaling behoren we te weten waarvoor we moeten bidden. Het woord "moeten" staat voor het woord *dei*, het-MOET, en kan daarom niet met *wij* moeten worden weergegeven, maar met "*het* moet". Het verwijst niet naar ons, maar naar "wat". Wij zijn ons niet bewust van wat moet zijn, zodat we daarnaar kunnen bidden. Indien het naar ons verwees, zou het woord *hEmas*(ONS - hier vertaald met wij) moeten volgen, zoals in Handelingen 27:26 "Maar wij moeten op een of ander eiland stranden"(NBG). Deze passage toont ook aan dat het woord niet "moet" betekent. "Moet" behoort bij het woord BEHOREN, zoals in Johannes 13:14 "behoort ook gij elkander de voeten te wassen"(NBG).

De Revised Version veranderde het naar "Wij weten niet hoe te bidden zoals hoort"(vertaling van de American Revised Version). Zeer weinigen zullen deze bewering willen aanvechten, maar het is niet de correcte weergave van deze passage. Het woord is niet HOE, maar WAT. Zij geven HOE correct weer in de twee-en-dertigste versie: "Hoe zal Hij niet ook met Hem ons alle dingen vrijelijk geven?" Maar hier is het niet de manier van het doen van iets, maar de identiteit van het ding zelf. Ondanks hun geleerdheid maakten de Revisors(herzieners) de zaken erger, en niet beter. In beide gevallen ontbrak een geestelijk begrip van Gods plaats in gebed. Zij zagen alleen de menselijke kant, van wat de mens wil, en niet die van de goddelijk, van wat God, de Beschikker, voorziet.

Het verschil tussen de King James vertaling, met "wat behoort", en de Concordante Vertaling, met "wat moet" [WAT-MOET] is bijna onafzienbaar. De een beperkt ons tot onszelf en onze zielse en zelfzuchtige belangen. De ander laat onze geesten bezig zijn met God en Zijn grote plan en doelstelling. Ons gebed zou altijd afgestemd moeten zijn op Zijn universele symfonie. Het is voor ons onmogelijk de minuscule details te kennen van Zijn grootse ontwerpen. Ze zijn net zo vaststaand en onuitspreekbaar als Zijn heilig woord. Geen "jota of tittel", niet de kleinste

letter, of zelfs maar een deel van een letter, van Zijn onthulling kan door onze gebeden veranderd worden, noch kan het kleinste deel van Zijn plan voor ons door onze verzoeken gewijzigd worden. In het ene geval zien we naar binnen, op ons eigen falen, in het ander zien we naar boven, naar de oneindige perfectie van God. Onze houding en ons uitzicht maken een omwenteling door.

Laten we bij ons bidden oppassen dat we onszelf niet boven de Schrift stellen. Laten wij niet Hem, Die alles weet, iets gaan vertellen, of Hem, Die alles heeft gemaakt, gaan hervormen. Hij is geen afgod van stopverf, die wij kunnen omvormen om bij ons te passen. Zij die Hem kennen willen Hem niet veranderen. Zij zijn tevreden en verheugd om Hem te hebben zoals Hij is. Ook wensen zij niet Zijn doelstelling of Zijn plan te veranderen. Voor hen is Zijn wil de enig goede. Zij willen zichzelf veranderen, niet Hem. Zij willen dan ook dat Hij hén iets zegt, door Zijn woord. Zij willen dat Hij hen één maakt met Zijn wil.

In deze dagen, waarin er veel openbaar gebed is, bestaat er een grote verleiding om te bidden om het publiek te behagen. Ja, sommige gebeden kunnen nauwelijks onderscheiden worden van prediking, en hun vurigheid is grotendeels voor menselijke waardering. Een rustig, stil verzoek kan een berisping opleveren door hen die gewend zijn aan het uitstorten van menselijke emoties, en zal soms onvoldoende lijken om de hemelen te bereiken. Zonder twijfel kan zo'n gebed net zo echt zijn als elk ander, maar vurige, krachtige, welsprekende gebeden zouden een verzoek tot genade moeten hebben, zodat het niet terugkeert naar de bidder. Het is zoals de man die beschuldigd werd van overmatige trots. Hij bad heel de nacht om er van af te komen en wel met zo'n succes, dat hij de eerste mens die hij tegenkwam vertelde dat hij heel de nacht bezig was geweest met bidden, vandaar dat hij nu de meest nederige mens op Aarde was. Zulke trotse nederigheid is de meest gevaarlijke.

Zolang we in het vlees zijn zullen we nooit weten wat we nu precies in gebed zullen vragen, maar het is ons voorrecht te mogen weten wat God ons heeft onthuld over de plaats van gebed in onze gemeenschap met Hem, in het bijzonder in deze geheime bedeling, die zo radicaal verschilt van alles wat hiervoor heeft plaatsgevonden. De heiligen zijn over dit onderwerp verdeeld, zoals over de meeste andere, omdat zij geen verstandig onderscheid maken tussen Gods verschillend handelen in verschillende tijden, zich niet realiserend dat onze omgang met Hem vandaag op een veel groter vlak ligt dan het onder de wet ooit kon zijn, of toen het verbonden was met het verkondigen van het koninkrijk. In die tijd was menselijk contact met God grotendeels gebaseerd op het vlees en op fysieke nabijheid via de uitverkoren natie, terwijl de onze haar bron heeft in geest, wat ons een geweldig voordeel geeft in het omgaan met de Godheid, maar in een geheel andere sfeer werkt.

Sommige van de heiligen hebben een flauw vermoeden van Gods grote plannen en bidden niet dat iedereen onmiddellijk gered moet worden, hoewel dat verlangen wel in al onze harten zal zijn. Anderen zijn nog verder gegaan en staan niet op een grote zegen voor de wereld, vóór de terugkeer van Christus. Een paar zoeken niet het wegdoen van alle kwaad, want zij zien de plaats daarvan in Gods plannen. Zij pleiten niet met God om alle beproevingen en bronnen van verleiding van de Aarde weg te nemen, want zij weten dat het vandaag voor Hem niet de tijd is om dit te

doen. Zij verbitteren hun levens niet door nietige smeekbeden die tegengesteld zijn aan Zijn onthulde wil.

Maar zelfs de meest verlichte van deze mensen, die de gave van onderwijs geven hebben, worden gedwongen veelvoudig van kleine details naar God door te verwijzen vanwege hun eigen onwetendheid over de oneindige ingewikkeldheden van hun dagelijks leven. Israel had een complete code aan wetten, en wijze oudsten om de zaken van het koninkrijk te leiden. Toch regelde God het voor de Hogepriester om zaken te regelen via de "urim" en "thummim". Twee stenen werden in een zak gedaan, zoals toen het land verdeeld werd. Een brandend vraagstuk werd zo geformuleerd dat er alleen met ja of nee op geantwoord kon worden. Yahweh gaf Zijn antwoord via de steen, die blind werd gekozen. Dit stelde Israel in staat te handelen naar Zijn wil. Wij hoeven alleen onze verzoeken en problemen voor Hem te plaatsen. In Zijn zorg zijn wij vrij van zorg.

Om zoveel mogelijk behulpzaam te zijn, zullen we proberen dit onderwerp in al haar fasen te bespreken, niet alleen zoals het vandaag op ons toepasbaar is, maar ook tonen hoe en waarom het verschilt in het verleden en in de toekomst. Alleen zo kunnen we de wolk ophelderen die onze eigen positie verbergt en de heiligen bevestigen voor wat betreft de plaats van gebed in het heden. Dit zal ook onze problemen en vragen oplossen die er in de gedachten van velen zijn over hoe te bidden, en voor wat we zullen bidden, en tot Wie, en welk antwoord we mogen verwachten, en zo ontmoedigende teleurstellingen vermijden. Omdat velen jammer genoeg misleid zijn door het "opeisen van de beloften" (die nooit aan hen werden gericht), hebben foutieve gedachten over de doeltreffendheid van gebed velen er toe geleid te twijfelen en kwam men tot ongeloof. Zelfs wanneer hun geloof niet schipbreuk heeft geleden door het kennelijk niet ontvangen van de verwachte antwoorden op hun verzoeken, is het verzwakt geworden door de schijnbare onverschilligheid van God, bij het brengen van Zijn veronderstelde beloften.

Ik heb enige tijd als drukker gewerkt bij een kleine krant, genaamd "Gebed" en was zeer geïnteresseerd in de inhoud. Voor zover ik me kan herinneren was de belangrijkste boodschap uitgedrukt in de zinsnede "Gebed verandert dingen," of soortgelijke woorden. Grote nadruk werd gelegd op de gedachte dat gebed de grootste kracht in de wereld was, zo krachtig dat niemand ze kon weerstaan, als we maar "geloofden". Ik hield van de nadruk die op "geloof" werd gelegd, maar werd aan het twijfelen gebracht over haar kwaliteit, die zaken tot onderwerp van volhardend gebed maakte waarover God niet had gesproken. Ja, er werd gesteld dat alles bereikt kon worden door middel van gebed, zelfs als het tegengesteld was aan wat God had gezegd. Dit, zo leek het mij toe, was geloof in onszelf, niet geloof in God. Hij zou zeker niet Zijn doelstelling wijzigen en Zijn plannen aanpassen, om antwoord te geven op de duizenden tegengestelde eisen van Zijn heiligen, die niet Zijn woord geloofden voor wat Zijn grote en heerlijke plan betreft.

Men vertelde mij van een persoon die gebed tot de grootste zaak van het leven had gemaakt en in Europa rond ging met het geven van toespraken over dit onderwerp. Het was kort na de eerste wereldoorlog, en het vertrouwen van de spreker in de kracht van gebed was zo groot, dat het publiek verzekerd werd dat deze oorlog nooit gebeurd zou zijn, als de heiligen deze schitterende kracht, die God hen in

handen had gegeven, hadden gebruikt. Al wat zij hadden moeten doen, was met hun voeten stampen en de duivel uitdagen zijn ergste dingen te doen. *Zij* konden de krachten van het kwaad verpletteren! We hoeven niet te zeggen dat de spreker er niet in slaagde de tweede wereldoorlog te voorkomen door deze methode toe te passen.

Zulke extreme, on-Schriftuurlijke gedachten brengen grote schade aan, omdat ze God in een vals daglicht stellen, alsof Hij niet deed wat Hij beloofd had. Aan de andere kant: indien de Schrift duidelijk zou hebben gesteld dat er geen derde wereldoorlog zou komen, zou ik dat geloven en er naar bidden - en dan zou er inderdaad geen komen! Dat zou geloof zijn! De andere manier was lichtgelovigheid. Wij mogen er op vertrouwen dat wat wij willen ook zal gebeuren, maar laten wij niet teveel "geloof" in onszelf hebben, als we niet te zeer ontgoocheld willen worden.

Waarom lijkt het er op dat zoveel gebeden niet worden "beantwoord?" Laten we even vooruitlopen op een meer diepgaande behandeling van deze vraag en ze nu eerst kort beantwoorden. De reden is dat geen gebed of verzoek de bedoeling van de Godheid kan veranderen of teniet doen. Dit gaat op voor alle tijden. In geen enkele aion of bediening is het schepsel in staat tegen Zijn Schepper in te gaan! God zit niet te wachten op advies van sterfelijke mensen. Hij bewerkt alles in overeenstemming met de raad van *Zijn* wil (Efe. 1:11). Hoe onverstandig zou het zijn als Hij de gebeden van Zijn heiligen zou opvolgen, van wie maar weinigen een idee hebben van Zijn doelstelling, Zijn Plan of de voleinding daarvan! De blinden zouden niet moeten proberen Hem te leiden die de gezichtsorganen heeft gemaakt!

Zelfs de meest verlichte heilige is niet intelligent genoeg om te staan op de vervulling van zijn eigen wensen, zoals uitgedrukt in gebed. Hij zou altijd zijn verzoeken moeten onderschikken aan de goddelijk wil. Onze Heer Zelf is het meest vermaarde voorbeeld van deze geest. Hij wist, beter dan wie dan ook, wat Gods wil was in verband met Zijn offer.

Maar toch, als Hij op het punt staat binnen te gaan in de diepten van afstand van Zijn God, kan Hij niet anders bidden dan: "Mijn Vader, indien deze beker niet kan voorbijgaan, tenzij dan dat Ik die drinke, uw wil geschiede!" (Matt. 26:42; NBG) Zeker, niemand had ooit meer reden dan Hij om gespaard te worden, zeker van zulk een bittere en bloedige ervaring. Maar zelfs op het meest cruciale moment, toen, voor één keer, Zijn wil niet overeen kwam met die van Zijn Vader, voegde Hij onmiddellijk toe: "doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt" (Matt. 26:39; NBG). Dan maakt Hij het nogmaals duidelijk, ondanks de bittere weg die Hij moest gaan, dat Hij vastbesloten was te buigen voor Gods wil. Hierin lag de enorme waarde van Zijn offer. Offers brachten God geen vreugde. Dat was nu precies het motief voor Zijn komst: om een offer aan te bieden naar Gods wil (Hebr. 10:5-7).

Was er ooit iemand meer waardig om Zijn gebeden beantwoord te zien? Was er ooit iemand meer op de hoogte van Gods wil? En zelfs *Hij* kwam in een crisis, toen Zijn wil niet overeen kwam met die van God. Indien wij vandaag door een soortgelijke ervaring heen gaan, zouden wij zeggen dat ons gebed niet beantwoord is geworden, daarmee bedoelend dat onze wil niet werd uitgevoerd. Wat nu als God had afgezien van Zijn wil? Dan zou er geen offer zijn geweest, geen Redder, geen

redding. Heel Gods doelstelling zou gefaald hebben! Zouden we niet dankbaar moeten zijn dat Zijn gebed *niet* werd opgevolgd? En zouden we niet dankbaar moeten zijn voor ieder gebed dat *niet* "beantwoord" wordt? Wij mogen er zeker van zijn dat alles wat we vragen naar Zijn wil, een antwoord zal krijgen. En we zouden Hem zeer erkentelijk moeten zijn voor ieder verzoek dat niet vervuld wordt. We mogen er zeker van zijn dat het niet goed zou zijn geweest voor ons welzijn.

Hieruit wordt duidelijk dat we altijd onze verzoeken zouden moeten aanpassen door een uitdrukking van onderschikking aan Gods wil en welbehagen toe te voegen. Maar we zouden ook moeten proberen onze gebeden in overeenstemming te brengen met Zijn doelstelling. Toen Zijn discipelen onze Heer vroegen of zij vuur van de hemel zouden roepen, zoals Elia had gedaan, om hen te verteren die hen niet ontvingen, berispte Hij hen (Luc. 9:53-55; 2Kon. 1:10). De tijden waren veranderd en Gods methode van omgang was overeenkomstig veranderd. Daarom kunnen wij met Godsmannen uit het verleden op sommige manieren gelijksoortig bidden, maar niet op andere. De genade die de aardse bediening van onze Heer begeleidde, zou niet toestaan dat Zijn discipelen vroegen om een vernietiging zoals Elia dat deed. Hoeveel minder zal de allesoverstijgende genade van vandaag instemmen met zo'n procedure!

Iedere aion, elke bedeling, stelt de mensheid in een andere relatie met God. Daaruit volgt dat Hij op een speciale manier benaderd moet worden en onze gebeden zouden gekleurd moeten zijn in overeenstemming met Zijn handelen op dat moment. Hoe meer wij afgestemd zijn op Zijn huidig werk, hoe meer onze gebeden zich richten naar Zijn wil en zullen wij geantwoord worden in overeenstemming met onze wensen. Dit komt omdat Zijn geest, door Zijn woord, deze verlangens in ons heeft opgewekt en deze moeten in lijn zijn met Zijn wil. Op deze wijze bewerkt God in ons het willen, zowel als het werken, ten behoeve van Zijn welbehagen (Filip. 2:13).

In plaats van dat het gebed in deze bedeling van Gods genade geheel afgeschaft werd, wordt de nadruk gelegd op volharding daarin (Rom. 12:12; Kol. 4:2), bidden bij elke gelegenheid (Efe. 6:18) en, ja, bidden zonder ophouden (1Thess. 5:17). Waar wordt elders in de Schrift zo'n nadruk gelegd op de voortdurende uitoefening van gemeenschap met God? In andere tijden hadden mensen een speciaal gebedsuur (Hand. 3:1). De vroege discipelen volhardden in gebed bij bepaalde gelegenheden (Hand. 1:4), maar het maakte nooit zo'n vast onderdeel uit van de ervaringen van de gelovige als vandaag. Ja, het onvolwassene kan zeer wel vragen stellen bij de mogelijkheid van onophoudelijk bidden. Hoe kunnen wij al onze tijd geven aan alleen dat? Zouden niet andere belangrijke zaken verwaarloosd worden? In de praktijk doen zich dit soort problemen niet voor. Het is heel goed mogelijk altijd een houding van gebed te hebben in het onderbewuste, zodat al ons andere werk gedaan wordt in een sfeer van afhankelijkheid van God.

Het voortdurend onze verzoeken in woorden onderbrengen, is geheel tegengesteld aan het onverpoosde gebed van de apostel. De oude schrijvers waren breedspakig bij het bidden (Mar. 12:40), maar het haalde alleen maar oordeel over hen. Het zijn veeleer de onuitspreekbare pleidooien van de geest, waarvan we ons niet altijd bewust zijn, maar die onmiddellijk zijn aanwezigheid laat weten wanneer de gelegenheid er om vraagt. Ik ben vaak wakker geworden uit mijn slaap met een

woord van gebed of lofprijzing in gedachten, zich soms zelfs opdringend aan mijn lippen. Is dit niet wat God bedoelt met "Alles" in ons zijn? Indien ons onbewuste denken uit gewoonte op Hem is afgestemd, zodat wij alleen maar op een knop hoeven te drukken om het hoorbaar te maken, is er een constante verbinding of communicatie die erg lijkt op die waarop God het hele universum aan het voorbereiden is. En de huidige bedeling brengt ons dichterbij dat uiteindelijke doel dan welke andere dan ook. Mogen onze gebeden overeenstemmen met Zijn genade!

Menig heilige heeft een leven geleid van teleurstelling en verdriet, omdat hij niet wist dat God al zijn gebeden zal beantwoorden. Hoe triest lijkt het lot van de arme en geduldige weduwe met een enkele eigenzinnige zoon, die volhardt in het donker maken van haar dagen met geheime zonde of openlijke beledigingen! Hoe geduldig bidt zij dat God hem af zal laten keren van zijn boze wegen en zijn "ziel" zal redden. Dan komt ze al vroeg te overlijden en zelfs dit doet hem niet tot God keren. En ook hij sterft en wordt in een armelui's graf begraven. Het lijkt er toch echt op dat deze hartenkreten van gebeden tevergeefs zijn geweest! Maar dat is niet zo! Als zij God maar beter had gekend, en door Zijn woord was onderwezen, zou ze nooit zo geleden hebben en op zijn redding aangedrongen hebben, vóór Gods tijd. En zij zou Hem tevoren gedankt hebben en zich verheugd hebben in het vooruitzicht van zijn uiteindelijke verzoening bij de voleinding, en misschien wel eerder.

Wij willen in het bijzonder wijzen op Filippenzen als de plaats waar we de praktijk van gebed voor vandaag kunnen leren. Paulus opent met dankzegging aan God voor hen (Filip. 1:3-11). Omdat we elders al eerder over deze brief hebben uitgeweid, zullen we alleen even stoppen om de aandacht te richten op een passage die in lijn is met ons huidig onderwerp. Paulus heeft vertrouwen, niet dat de Filippenzen uit zichzelf goede werken zullen voortbrengen, maar dat *GOD* in hen een goed werk aan het uitvoeren is, en dat *HIJ* het zal voortzetten tot de dag van Jezus Christus (Filip. 1:6). Geeft dit ons niet de sleutel voor juist gedrag voor vandaag? Wij zouden onze ogen open moeten hebben voor Zijn Godheid en ons realiseren dat Hij de echte motiverende kracht is in ons leven en op Hem vertrouwen, niet op onszelf, in gedrag zowel als in leer.

In de goddelijke openbaringen die eerder aan Paulus werden gegeven, wordt het gordijn alleen bij gelegenheid opgelicht en zien we een paar glimpjes van Gods handelen in uitzonderlijke zaken. Maar zij zagen "door donkere glazen" of via een spiegel, in een enigma (1Kor. 3:2), en kregen slechts een vage indruk van Zijn wegen. En feitelijk is het vandaag in vele omgevingen nog steeds zo. Zelfs op de hoogste theologische scholen leert men dat dit voor ons vandaag de norm is. Maar in Paulus' brieven, speciaal in zijn laatste brieven, wordt het enigma opgelost, het licht wordt helder, het verhullende gordijn is verdwenen. Wat we zagen dat zo nu en dan het geval is in de geschiedenis van Israël, dat alles uit God is, zelfs hun gebeden, wordt tenslotte gezien als de constante en voortdurende toestand van Gods handelen. God stuurt niet slechts alleen alles in grote crises, maar bewerkt Zijn wil in de minste van de heiligen. En dit is niet beperkt tot diens werken, maar ook diens willen. *Niet alleen de vrucht, maar zelfs de wortel is van Hem.* En alles is niet alleen voor Hem, maar ook uit en door Hem.

Laten we nooit onze ideeën over de ultieme oorzaak baseren op onze eigen bewuste ervaringen, maar op Gods openbaringen. Een prachtige illustratie hiervan schiet mij nu te binnen. In mijn jonge jaren hielden we eens vakantie in een heerlijke vallei, hoog in de San Jacinto bergen. Achter ons huisje was een kleine kloof, waarin een kleine rivier zo af en toe tevoorschijn kwam, alleen om daarna weer te verdwijnen in het zand. Wij wilden graag weten waar ze vandaan kwam, dus volgden we de bedding. We openden zeven bronnen van waaruit ze kwam. Maar nu, terugziend, realiseer ik me dat deze niet haar bronnen waren. Het water kwam uit de hemel toen ik er niet was, en zonk uit zicht waar ik het niet kon zien, en kwam alleen tevoorschijn toen ik er naar groef. Ik had vergeten dat het van boven gevallen was en haar weg had gevonden naar het hart van de Aarde, tot de punten waar het opwelde om mijn dorst te lessen en mijn tong te koelen met haar verfrissende vloeistof.

Zo is het ook met het gebed uit God. Het valt als een zachte regen van boven op het menselijk hart en zinkt weg in de diepe grotten die ons allen onbekend zijn, en komt alleen weer naar boven wanneer wij bewust het oppervlak verstoren. Wanneer de spanning en de druk van omstandigheden de korst openbreken van ons onbewuste denken, komt het naar boven als een heerlijke drank, ten eerste, en boven alles, voor Zijn genoegen en dan voor ons. Laten we nooit vergeten Hem de eerste teug aan te bieden in de vorm van lofprijzing, voordat wij onze verzoeken voor Hem uitspreiden.

Gebed uit God.

Alles is uit God en gebed is daarop geen uitzondering. Zonder Zijn onthullingen in de Schrift zou het vrijwel onmogelijk zijn een verzoek terug te voeren naar het begin daarvan, uit Hem, doorheen Zijn schepselen en terug naar God. Want we realiseren ons niet bewust de ingevingen van Zijn geest, zelfs niet in onze eigen ervaringen. Daarom is het maar het beste om de route van enkele belangrijke gebeden na te gaan zoals die in de heilige Schrift zijn opgetekend.

God bewerkte in de heiligen van toen gebed voor de dingen die Hij beloofd had. Vroegen zij Hem Zijn plannen te wijzigen? Het kan zo zijn dat Joodse heiligen Hem verzocht hebben dit in hun dagen te doen. Vervulde Hij dit deel van hun verzoek? Ik weet dat sommigen geprobeerd hebben Israëls herstel tot stand te brengen, toen ik in het beloofde land woonde. De eigenaar van het huis waarin ik leefde, in Tiberias, legde met veel inspanning een tuin aan en maakte andere verbeteringen, in de hoop om zulke dingen toen tot stand te brengen. Maar dit was niet in geloof en zonder de aanwezigheid van hun Messias, en daarom wilde het maar niet lukken. Ook indien iedere Jood op Aarde, en ook iedere heiden, zou meedoen aan dit verzoek, vóór de komst van Christus (zoals zovelen doen), twijfel ik er niet aan dat dit geen jota aan Zijn voorzegging zou veranderen.

Wij weten dat God, op den duur, allen zal redden, maar dit spoort ons alleen maar aan te bidden dat Hij nu een enkeling zal redden. Wij zouden nooit een beroep op Hem moeten doen nu allen te redden, want we weten dat dit tegen Zijn woord in gaat. Maar Hij heeft ons niet verteld wie de uitverkorenen zijn, dus kunnen we vol vertrouwen het evangelie aan iedereen geven, want Gods kant is waar voor iedereen. We hebben er vertrouwen in dat het Zijn werk zal werken en

heerlijkheid voor Hem zal verwerven, of het nu ontvangen wordt of verworpen. En wie kan het overvloeien van zijn eigen hart stelpen, dat hem aanzet te bidden voor hen die hij liefheeft? Zelfs hoewel wij weten dat het gebed mogelijk pas vervuld zal worden bij de voleinding, golven onze harten in smeekbeden dat het vandaag waar zal zijn.

Vele andere aspecten van dit onderwerp zullen onze harten bezig houden in volgende delen. In ons volgende hoofdstuk zullen we meer ten volle De Tijd van Gebed bekijken.

Deel 2 - De tijd voor gebed.

Er is een tijd voor alles, en veel hangt af of we alles op de juiste tijd doen. Zo is het ook met bidden en lofprijzing. Dit is niet alleen toepasbaar op *ons* dagelijks leven, maar ook op het gedrag van Gods heiligen doorheen het verleden en in de toekomst. Wat passend was voor de heiligen onder de wet, hoeft helemaal niet ideaal te zijn voor ons, vandaag. Wat zeer aan te raden was in Daniël, zou het bewijs van afvalligheid kunnen zijn in deze periode van allesoverstijgende genade. In het verleden was er bidden per gelegenheid, bij tussenpozen, nu is het onmisbaar en zouden we er zonder ophouden mee bezig moeten zijn. Laten we de uitoefening er van in het verleden, in Israel, overdenken en dit vergelijken met Paulus' voorschrift voor vandaag.

In het vroege Israel waren de meeste gebeden aan gelegenheden verbonden. De een of andere noodzaak of crisis bracht ze naar boven. En dat niet alleen, de tempel was de officiële locatie voor gebed. Of de mensen gingen er heen, of ze richtten hun gebeden in die richting, waar ze ook waren, net zoals de Mohammedanen naar Mekka. Ik kan me geen moskee herinneren waarin er niet enige indicatie was van de richting van hun heilige schrijn, en de aanbidders bogen zich allen met hun gezichten in die richting. In langdurige crises, zoals de deportatie, schijnen vrome Joden vastgestelde uren gehad te hebben voor gebed. Daniël opende zijn ramen richting Jeruzalem, en knielde drie maal per dag, en gaf dank. Zijn gebed zullen we later bekijken, maar nu is het behulpzaam te zien dat er onder de wet niet zoiets was als onophoudend gebed.

In het latere Israel ontving God verzoeken in de tempel in het uur van gebed. Er was een plaats en een tijd. Op het negende uur (rond drie uur), gingen Petrus en Johannes er heen en genazen de lamme man bij de Schone Poort (Hand. 3:1). En het was ook op die tijd dat de boodschapper bij Cornelius kwam en antwoordde op diens verzoeken (Hand. 10:3:30). Dit schijnt de vastgestelde tijd te zijn geweest voor de Joden en de proselieten om hun godsdienstige plichten te doen. Er was niets in de wet dat het tot een verplichting maakte, maar het was een van de

tallose mens-gemaakte gewoonten, die vrijwel net zo bindend waren geworden als Gods onthulde instructies.

Maar Petrus beperkte zichzelf niet tot het gebruikelijke uur. Het was op het middaguur, rond het zesde uur, dat hij het dak van het huis op ging om te bidden. Door deze daad scheidde hij zich af van het volk en werd hij voorbereid voor de grote, aanstaande verandering in Gods handelen. Hier hebben we de opening die op den duur zou leiden tot de verzoening van de natiën. Zoals we later zullen zien, was zelfs de plaats toepasselijk, want Simon, de leerlooier, bij wie Petrus logeerde, woonde aan de kust. In Bijbelse symbolen staat de zee voor de natiën en het vaste land voor Israel. Petrus is, zo te zeggen, al aan de rand van het land, en staat op het punt in de zee geduwd te worden. Maar dat is geen plaats voor een mens. En ook het huis van een "heiden" is niet geschikt voor de aanwezigheid van een Jood. Daarom is het op het middaguur, wanneer de natuur op haar helderst is, dat Petrus overtuigd wordt dat God nog wat kruimels heeft voor de overige natiën, en wordt hij voorbereid op het afdalen van de geest op Cornelius. Paulus daarentegen, die ook bad rond het middaguur op de weg naar Damascus, werd gegrepen door een licht dat uitging boven de helderheid van de zon, net zoals zijn bediening boven die van Petrus stond in hemelse heerlijkheid(Hand. 10:9; 26:13).

Niets kan ons zo krachtig op de hoogte brengen met de afvalligheid van Israel, als het tragische feit dat zij hun hypocriete gebeden opzeiden op juist het uur dat het Grote Offer het uitriep aan de Godheid: "Mijn God, Mijn God, waarom heeft *U* Mij verlaten?"(Matt. 27:46). Kunnen wij ons de scene niet voorstellen zoals ze verscheen aan de geesten boven? Overal waren de godsdienstige Joden, heilige hypocrieten, schijnbaar in gebed in de goddelijke aanwezigheid, hoewel hun lage zonden vereisten dat zij ter dood gebracht zouden worden aan de vervloekte boom. En aan de andere kant vinden wij de hoge en heilige Zoon van de Almachtige, Die alleen het recht had binnen te gaan in de aanwezigheid van de Godheid. En nu is Hij door Zijn God verlaten! Wat een kader voor Zijn allerhoogst offer, de scheiding van de aanwezigheid en glimlach van Zijn Vader! Alle gebeden die door Israel werden aangeboden op het negende uur, konden nooit de tijd heiligen zoals Zijn enkele gebed voor hun vergeving(Matt. 27:46).

Tot op heden heb ik altijd de zogeheten "transfiguratie," of transformatie van onze Heer afgebeeld in de schaduwen van de nacht. Maar er is geen aanduiding dat dit niet overdag gebeurde. In feite moet het, als een symbool van de heerlijkheid van het komend koninkrijk, gebeurd zijn tijdens de dag, want die aion wordt altijd aangeduid door uitdrukkingen als: de dag van Yahweh, en de tijd wanneer de zon opkomt met genezing in haar vleugels(Mal. 4:2). En, daarenboven, het zal het koninkrijk van de hemelen zijn, ook al zal het niet *in* de hemelen zijn. Bovendien wordt van het licht van de zon gezegd dat het in die dag zeventvoudig zal zijn(Jes. 30:26). Bij een soortgelijke gelegenheid, de roeping van Saulus was rond het middaguur, was het licht verblindend in haar helderheid.

Om overeen te komen met de geest van de wet, werkte onze Heer gedurende de dag. Hij deed het meeste van Zijn bidden tijdens de nacht, waarbij de fysieke toestanden overeen kwamen met Israels geestelijke toestand. Zelfs wanneer Hij sliep, stond Hij op, terwijl het nog nacht was, om te bidden, ter voorbereiding voor de komende dag(Marc. 1:35). Bij een bepaalde gelegenheid, toen Hij op het punt

stond uit Zijn discipelen de twaalf te kiezen, bracht Hij heel de nacht door "in gebed tot God", zoals het gewoonlijk wordt vertaald. Ik hou niet van die zinsnede "gebed tot God". Zoals we zullen zien, heeft gebed haar bron in God. Het vertelt Hem niet wat al veel beter weet dan wij, maar verbindt ons met Hem in verband daarmee. Vandaar dat het weergegeven zou moeten worden, zoals in de het geïnspireerde Origineel: "het gebed van God"(Joh. 17:24), en Hij was in het gebed van God om Diens wil te zoeken, niet om die van Zichzelf er door te drukken.

Toen de crisis van Zijn bediening naderde, toen Hij de verkondiging van het koninkrijk stopte en Zijn verwerping begon te verkondigen, bracht onze Heer de avond alleen door, in gebed(Matt. 14:23). Hij had de menigte op wonderlijke wijze gevoed door middel van een paar brokken. Omdat hun buiken gevuld werden, wilden zij Hem koning maken(Joh. 6:15). Dit was totaal vreemd aan Zijn programma, en vereiste een speciale zitting met Zijn Vader. Als gevolg daarvan werd de hele loop van Zijn bediening omgekeerd. "Van toen aan begon Jezus Zijn discipelen te vertonen, dat Hij moest heengaan naar Jeruzalem, en veel lijden van de ouderlingen, en overpriesteren, en Schriftgeleerden, en gedood worden, en ten derden dage opgewekt worden."(Matt. 16:21;NBG)

De volgende grote crisis was Gethsemane, en opnieuw trekt Hij Zich terug om die avond te bidden. Het was het meest hartverscheurende gebed dat de wereld ooit zou meemaken. Het was verschrikkelijk om verteld te worden dat Zijn bediening aan Israel had gefaald, maar nu gaat Hij ook nog de diepste diepten van wanhoop binnen met het oog op Zijn verlatenheid door God Zelf, toen alle anderen Hem verlaten hadden en Hij het grote Zondoffer werd voor de hele wereld. De avond was zonder twijfel donker, maar voor Hem was het slechts het symbool van de diepe duisternis die het land en Zijn eigen ziel zou gaan bedekken, toen Hij de volgende dag voor ons leed van het midden van de ochtend tot het midden van de middag, toen het lichtste deel van de dag zo donker werd als de nacht(Marc. 14:32; Luc. 22:41,44).

We hebben de tijden overdacht toen onze Heer bad en toen Petrus zijn verzoeken deed. Laten we nu naar Paulus kijken. Het is zeer opvallend om te zien hoeveel malen hij bad, maar toch worden we nauwelijks verteld *wanneer* dat was. Het belang hiervan zal later duidelijk worden. Maar er was één gelegenheid die voor ons zeer interessant is. Kort na zijn Macedonische roeping en zijn contact met de goden van de natiën, in het meisje dat door een Pythongeest bezeten was, worden Silas en hij in de gevangenis geworpen, in de kelder, en hun voeten worden vastgelegd in blokken(Hand. 16:24). Wat een vernederend begin en hoe ontmoedigend om direct bij het begin van hun door God aangewezen taak van het bekendmaken van het evangelie aan Europa, al gestopt te worden! Toen Petrus gevangen gezet werd, lezen we dat er voor hem ernstig tot God werd gebeden. Maar dat was niet het geval bij Paulus en Silas. Zij waren alleen en in een vreemd land. Maar zij hadden zo'n heerlijke en vitaliserende boodschap, dat zij niet alleen voor zichzelf baden, maar ook liederen zongen voor God. En het was middernacht. Hier beginnen we de plaats te zien van het gebed in Paulus' evangelie voor de natiën(Hand. 16:23).

In onze donkerste ervaringen, in de meest wanhopige omstandigheden, zullen we, indien onze harten overlopen van het evangelie van Gods genade, zowel lofprijzen

als bidden. De hele atmosfeer van deze gezegende verlossing is zwanger van genade. Dit wordt nog meer benadrukt wanneer we ze vergelijken met Petrus' vrijlating. Paulus was het middel van redding voor de gevangenebewaarder, die zichzelf verloren achtte. Petrus was de oorzaak van de dood van de bewakers, die niets misdaan hadden. Paulus werd door de stadsbestuurders gerechtvaardigd, die moesten komen om hen er uit te halen. Petrus moest wegsluipen in vergetelheid, zelfs nadat hij was vrijgelaten. Onze middernachtelijke rampen worden verheerlijkt door Gods genade. Zij mogen dan wel op dat moment het diepste zwart schijnen, maar gebed dat is gebaseerd op Gods genade, is superieur aan iedere geestelijke toestand, en wij moeten zowel zingen als bidden. Zelfs als onze stemmen niet van het beste kwaliteit zijn, worden onze harten in staat gesteld Zijn lof te zingen in de diepste diepten van wanhoop. En indien we kunnen lofzingen om middernacht, als alles zwart is, dan kunnen we zeker bidden op al die andere tijdstippen, wanneer de dag niet zo donker is en wanneer de zon stralend schijnt in de lucht.

Doorheen Paulus' brieven lezen we van volhardend en onophoudend gebed. Het is niet een buitenste kledingstuk, dat bij speciale gelegenheden moet worden gedragen, maar een belangrijk intern orgaan, onmisbaar voor het proces dat ons geestelijk leven gaande houdt. Zelfs onze Heer vertelde tijdens Zijn koninkrijksbediening in een gelijkenis dat zij altijd moesten bidden en niet moedeloos moesten worden (Luc. 8:1-8). Maar het motief er achter was geheel anders. Zelfs een onrechtvaardige rechter kan door een weduwe vermoeid raken, zodat hij haar zal wreken. Zou God niet met alle middelen het wreken van Zijn uitverkorenen doen, die Hem dag en nacht smeken? Zullen wij dit voorbeeld volgen? Ik denk het niet! Wij zijn niet in een positie om naar recht en wraak te vragen. Het tegendeel is waar, wij wreken onszelf niet, maar geven ruimte aan Gods verontwaardiging, want er staat geschreven: "Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here. Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen. Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede." (Rom. 12:19-21; NBG).

Maar hoe kunnen wij bidden zonder ophouden? Slechts een paar mensen zijn in staat meer dan één verstandelijke handeling tegelijk uit te voeren. De meesten van ons kunnen een gesprek voeren terwijl we werken, en dat houdt een veel grotere inspanning in dan gemeenschap met God. We moeten onze gedachten richten op passende woorden en onze lippen en tanden en tongen samen laten werken om de juiste geluiden uit te drukken en onze longen gebruiken om de lucht naar buiten te persen. Het is echt een nogal ingewikkelde inspanning van onze kant. Het is voor onze geesten veel gemakkelijker de houding van gebed en lofprijzing tot God aan te nemen, wat ook verder onze aandacht opeist, en welke andere taken het lichaam ook verricht.

Slechts weinigen realiseren zich hoeveel dingen het lichaam op een moment verricht. Wat ook onze voornaamste bezigheid mag zijn, we blijven ademen; de longen zetten uit en krimpen samen, het bloed neemt de zuurstof op uit de lucht en geeft het dodelijke kooldioxide af. Tegelijkertijd reageert de huid en zal vocht afscheiden. Daarnaast gaat het gecompliceerde proces door in maag en darmen,

dat nodig is voor de vertering van ons voedsel; speciale vloeistoffen worden toegevoegd en tot een massa vermalen, die, op haar beurt, weer gescheiden wordt, zodat een deel wordt opgenomen door het bloed en de rest wordt afgevoerd. Er zou een *aanzienlijk* laboratorium voor nodig zijn en een *zeer* kundig laborant, om deze taken op juiste wijze buiten het lichaam uit te voeren. Dan zijn daar nog andere organen, die allen tegelijkertijd functioneren. Het hart pompt het bloed door het lichaam, zodat de ogen kunnen zien, de oren horen, de neus ruikt, de tong proeft. En alles gaat zonder enige inspanning van onze kant z'n gang, terwijl wij werken en met onze bekenden praten. Het is niet moeilijk er nog een functie aan toe te voegen en, samen met al die andere functies, met God in contact te zijn.

Hoeveel eenvoudiger is het te spreken met, of, beter, te denken aan God! Hoe vaak zijn we niet verlegen om woorden om een paar vage, maar dringende gevoelens of noden uit te drukken, met het oog op ons dienstbetoon of in verband met de een of andere crisis in Zijn werk! Zoals we al hebben laten zien, wij zijn onwetend over wat het beste is, want de toekomst is voor ons verborgen, en wij zijn ons niet bewust wat God nou precies in beeld heeft, zodat wij ons kunnen richten naar Zijn wil. Want het leven dat wij leven is veel te ingewikkeld om door ons volledig begrepen te kunnen worden. Dan hoeven we alleen maar onze harten in geest op te heffen naar God, als muziek zonder woorden, en onszelf afgestemd vinden in eenheid met Zijn geest, en rusten in Zijn vrede, want Hij weet wat we nodig hebben en zal ons verzekeren dat alles wel is, zelfs wanneer alles onuitspreekbaar verkeerd is.

Indien we het willen, kunnen we woorden gebruiken. In feite weet ik van een geval waar het gebed spontaan opwelde en slechts bestond uit de verstandelijke uiting: "Genadevolle God, als het U genoeg doet....!" Meer is niet nodig. Geen precies omschreven verzoek is nodig. Dit komt ongevraagd boven, midden in problemen, wanneer de druk op het hart verlichting nodig heeft.

Lofprijzing en bidden zijn niet vreemde, abnormale functies, waarvoor de mens geen organen heeft. Integendeel, de mensheid werd speciaal ontworpen door haar Schepper voor precies deze roeping. De mens werd een tong gegeven om met zijn metgezellen te communiceren. Op z'n best is het een stamelende en imperfecte methode om gedachten kenbaar te maken. Woorden zijn nauwelijks passend als middel voor het uitdrukken van gedachten. Te vaak worden zij verkeerd begrepen en uitgelegd. Zelfs het meest perfecte van alle literatuur, het Woord van God, dat haar eigen woordenboek meebrengt, heeft tot ontelbare interpretaties geleid. Wanneer ik spreek en schrijf, houd ik de achtergrond van mijn toehoorders en lezers in gedachten, zodat het ook voor hen verstaanbaar zal blijven. Ik gebruik de middelen die in de Heilige Schrift te vinden zijn om begrip te verzekeren. Ik stel zaken vaak twee maal, synoniemen gebruikend om het onderwerp nog beter te dekken. Maar geen hiervan is vereist wanneer we communiceren met de Godheid. Hij Die ons voor Zichzelf maakte, Die voornemens is ons Alles te worden, begrijpt onze noden veel beter dan wij dat zelf doen. Hij leest onze harten, niet onze woorden.

Zoals een muziekinstrument, zo werd de mens gemaakt om de Godheid te prijzen. Hij heeft alle noodzakelijke middelen, zodat hij dit ten allen tijde kan doen, zonder zijn vitale functies te onderbreken. In feite moeten de maag en longen en

het hart doorgaan met functioneren, net zoals zij dat doen wanneer we met anderen praten. Het is natuurlijk beter dat we alleen zijn, weg van de afleiding van menselijke gemeenschap, maar dit is niet absoluut noodzakelijk in deze bediening van geestelijke werkelijkheden. Het kan helpen om voor God op de knieën of ons gezicht te gaan, omdat dit in overeenstemming is met onze geestelijke houding voor Hem. Maar, nogmaals, het is niet noodzakelijk dit te doen, als onze geesten maar geknield zijn als wij Zijn aanwezigheid zoeken. Ik zou me zeer opgelaten voelen als ik in het openbaar zou bidden, zoals een Moslim, maar ik aarzel niet, in aanwezigheid van iedereen, *in de geest* naar de grond te buigen, op welk moment dan ook, hoe ik mij ook beschaamd mag voelen om tot hen te spreken, of zelfs maar onder hun ogen te komen.

Maar om zo'n enorme verscheidenheid te bereiken, heiligen en zondaren, jong en oud, geestelijke kleuters en volwassenen, uit verschillende landen, met vreemde gewoonten, en zelfs denominaties en richtingen, om hen allen te bereiken met dezelfde woorden, is bijna net zo moeilijk als heel de mensheid met dezelfde taal te bereiken. Mijn kleinzoon, die vooraan zat bij een bijeenkomst, vroeg me na afloop waarom ik soms "over zijn hoofd heen" sprak. Hij was toen nog te jong om alles te begrijpen wat ik sprak. Daarom vertelde ik hem dat ik dat moest doen om de anderen te bereiken, die achter hem zaten. Ik weet zeker dat zij niet zaten te wachten op de melk die hij nog nodig had, want sommigen van hen waren al volwassen voordat hij geboren werd, zowel geestelijk als lichamelijk. Dit kon heel eenvoudig worden opgelost. Alles wat nodig is, is dat iedere luisteraar of lezer alle dingen kent. Dan zouden zij gemakkelijk mijn bedoeling kunnen vatten, zelfs indien mijn woorden zouden falen om het over te brengen.

Met karakteristieke verwarring hebben ernstige en devote gebedsbewegingen vandaag, de tijden niet begrijpend, genade overspel doen plegen met de wet, zelfs in gebed. Gebed wordt zonder ophouden gehouden in "tempels", in plaats van om drie uur, zoals in Jeruzalem. In een van die tempels beroemde men er zich op dat het gebed gedurende vele jaren zonder onderbreking was volgehouden. Het was in ploegen dag en nacht gaande gehouden. Zoals een wacht in oorlogstijd, werd iedere groep zo nu en dan afgelost, zodat er geen onderbreking zou zijn. Ik heb geen idee hoe zij de veroordeling door onze Heer zouden uitleggen van langdradigheid en babbelzucht in gebed (Luc. 20:47), of het gebruik van nodeloze herhalingen (Matt. 6:7). Maar we mogen er zeker van zijn dat de vroege kerk niet meende dat Paulus zoiets bedoelde. Het is maar weinig beter dan de gebedswielen van de heiden, die denkt dat hij de goden kan beïnvloeden tot instemming met zijn eigen wil. Het neigt er naar de fundamentele waarheid te bedekken dat iedere heilige ten allen tijde een levend contact moet onderhouden met God.

Laten wij dan bidden zonder ophouden. En laten wij bij gelegenheid bijzondere verzoeken richten langs de lijnen die door Paulus werden voorgesteld, ten behoeve van de promotie van Gods werk in de wereld. Hierover zullen we later meer leren, wanneer we de bijzondere verzoeken gaan bekijken die de apostel voor ons heeft aangeboden, en die voor hem werden gedaan en voor allen die volgen in zijn bediening. Moge God Zelf ons bemoedigen ten allen tijde met Hem in contact te staan!

Deel 3 - Gebed is uit God.

Gods grote doel is Alles te zijn in ieder van Zijn schepselen(1Kor. 15:28). Om dit te bereiken moet er tussen Hem en hen communicatie zijn. God spreekt tot mensen in Zijn woord, mensen spreken tot Hem in lofprijzing en gebed. Zeer weinigen luisteren aandachtig genoeg naar Hem om te horen wat Hij zegt, maar *Hij* hoort iedere letter die zij voortbrengen. Ja, Hij luistert zelfs naar het onuitgesproken kreunen van hun harten. Dit is zelfs het geval wanneer zij zich tot Hem richten, hoewel zij Hem niet kennen en het alleen als vorm doen, en tot zichzelf en over zichzelf spreken. Zou Hij dan *onze* gebeden niet horen, wij die met Hem en Zijn Gezalfde bekend zijn? Hij zal ons misschien op bepaalde wijze niet "horen", want, ook al neemt Hij waar wat gezegd wordt, Hij geeft geen gehoor aan wat tegengesteld is aan Zijn wegen en Zijn wil.

In het Hebreeuws is het woord "bidden" gebaseerd op de gedachte aan BEMIDDELING. In de King James vertaling zegt Samuël dit tot zijn boosaardige zonen: "Indien een man zondigt tegen een andere, zal de rechter hem oordelen..."(1Sam. 2:25). Maar in werkelijkheid staat er: "...zal de rechter bemiddelen...". Deze vorm van het woord *phl* wordt zelden gebruikt. Maar door toevoeging van het voorzetsel *eth*, wordt het zelf-BEMIDDELING, ofwel bidden. Gewoonlijk bemiddelde een priester in Israel tussen een mens en Yahweh. Gebed neemt nu de plaats in van de priester. Het is het communicatiemiddel tussen God en Zijn schepselen.

Het woord "horen" wordt in het Hebreeuws en Grieks ook figuurlijk gebruikt om luisteren of gehoorzamen aan te geven. God verhoort niet alles wat Hij hoort, dat wil zeggen: doen wat iemand Hem wil laten doen, maar Hij hoort en antwoordt, reageert op ieder woord of gedachte die aan Hem wordt gericht. Waarom lijkt het dan alsof Hij vaak in het geheel geen aandacht schenkt aan onze gebeden? Nogmaals: als Hij alleen gebed beantwoordt dat in overeenstemming is met Zijn doelstelling, waarom zouden wij dan sowieso nog bidden, als onze verzoeken Zijn plannen toch niet veranderen? Sommigen vertellen ons dat "gebed de hand beweegt die de wereld beweegt." Maar als nu een miljoen heiligen in het ene deel van de wereld het ene bidden, en een miljoen heiligen elders het tegengestelde, hoe kan Hij ze dan allebei verhoren? In plaats van inwilliging zou er een botsing komen! Hoeveel minder kan Hij zich schikken naar iedere gril van iedere bidder? Is het niet verkeerd dat mensen vanuit een menselijk standpunt naar gebed kijken, en niet vanuit het goddelijke?

Maar, zo mogen we vragen, indien alleen gebed wordt vervuld dat in overeenstemming is met Gods wil, waarom zouden we dan nog bidden, waarom er in volharden als het niets zal veranderen? Voor de geest die getraind is in menselijke dialectiek, lijkt dit slechts een lege vorm en nietswaardig, zonder enige redelijke basis. Maar voor de man Gods ziet het er anders uit. Zich de ijdelheid realiserend van ons redeneren over goddelijke dingen, valt hij terug op zijn geloof

en gelooft wat God zegt, veel meer dan op welke gevolgtrekking dan ook die logisch zou zijn als alleen een mens zou hebben gesproken. De profeet Ezechiël geeft ons, na het geven van de grote lijnen van het herstel van het heilige land in de dag van de Heer, dit opmerkelijke detail: "Zo zegt de Here Here: Ook dit zal Ik Mij door het huis Israels laten afsmeken om hun te doen..." (Eze. 36:37;NBG). Laat dit niet duidelijk zien dat het antwoord op gebed al door God is bepaald, maar dat ook het gebed zelf deel uitmaakt van Zijn plan? Hoe kunnen wij nu weten dat en wat de zonen van Israel zullen bidden, als God het niet in harten geeft om dat te doen?

De goddelijke kant.

Waarom zou tijdens de aionen gebed een plaats hebben in het universum, als hun koers al tevoren tot in het kleinste detail vastgelegd is, zodat zij zeker zullen eindigen in een heerlijke voleinding? Indien gebed dit plan niet kan veranderen, waarom zouden we ons dan bezig houden met nietige optredens, als zij toch geen tastbare resultaten voortbrengen?

Dit is de menselijke kant, wat zeker afdoende bewijs zou moeten zijn om te laten zien hoe volkomen onwetend men is over Gods grote doelstelling. Het antwoord is simpel: Gebed is een *noodzakelijk* deel van Gods plan. Gods hart hongert naar de gemeenschap met het werk van Zijn handen. Als Hij in de toekomst Alles in allen wil zijn, moet Hij nu beginnen met iets te zijn in sommigen. Hij onthult Zichzelf aan ons op een intieme en persoonlijke manier door gebed, iets wat onmogelijk zou zijn als Hij slechts terughoudend er bij zou staan en niemand toestond te spreken dan Hijzelf.

Het doel van gebed.

God is bezig met het, via verschillende middelen, tot Zich trekken van Zijn schepselen. Een van de meest effectieve daarvan is gebed. Het is in het bijzonder nodig bij de training van de heiligen in hun speciale functie van het Hem onthullen aan de rest van de schepping. Tekstboeken zijn goed, maar zij moeten aangevuld worden met praktische ervaring. God kon in Zijn woord geen minutieuze aanwijzingen achterlaten voor iedere stap in de levens van miljarden van Zijn heiligen. Dat is trouwens ook niet Zijn doel. Wij hebben Zijn woord nu nodig, in onze onwetendheid, maar er is geen geschreven onthulling voor de tijd na de voleinding, omdat ieder van ons dan zó op God Zelf afgestemd zal zijn, Die Alles voor hen zal zijn, dat er geen geschreven woord nodig zal zijn en geen gebed zal tegengesteld zijn aan Zijn wil. Dat zal dan ideaal zijn, maar nu is de ervaring van onwetendheid en kwaad nodig om het tot stand te brengen.

Laten we op dit punt duidelijk zijn. Het doel van gebed is niet God op te leggen wat Hij wel en niet moet doen, of om Hem zover te krijgen dat Hij een detail van Zijn plan zal veranderen naar onze wensen. Goed nadenken zou ons spoedig overtuigen dat dit tot een verwarring zou leiden die onuitspreekbaar erger zou zijn dan we nu al in de wereld hebben. De ene heilige wil dit, de ander dat, en indien beiden voor hun eigen plannetje bidden, moet er op z'n minst één afgewezen worden, of, nog waarschijnlijker, allebei. Maar indien beiden hun gebed afsluiten met "niet mijn wil geschiede, maar de Uwe," zullen zij verhoord worden, zullen zij gezegend worden, zal God verheerlijkt worden en zullen zij voortgang boeken in de

verwezenlijking van Zijn wil door hun gemeenschap met Hem. Dit zal hen meestal nederig maken of hen bevestigen in Zijn wegen, met het oog op hun toekomstig werk van het bekend maken van God aan de rest van Zijn schepselen. Maar de grootste winst zal voor God zijn, Die na deze ervaring meer voor hen zal betekenen dan tevoren. Zijn grote doel om allen tot Zich te trekken zal grote vooruitgang boeken door dit soort gemeenschap met de heiligen. Het gebed zelf, of dit nu in overeenstemming is met Zijn wil of met Zijn voornemen, is een onmisbaar deel van Zijn plan, en meer dan een middel om het te verbeteren door de onwetendheid van eigenwijze stervelingen.

Het gebed van de eenzame heilige.

In mijn vroege onwetendheid over Gods grote doel, werd ik zeer op de proef gesteld door Zijn kennelijk falen om de meest aandoenlijke gebeden van sommige van Zijn heiligen te beantwoorden. Neem het geval van een weduwe, alleen achtergebleven met veel kinderen, voor ieder van wie zij worstelde in gebed, opdat zij de Redder zouden aanvaarden. Maar niet een van hen antwoordt op haar uitnodigingen. Enkelen van hen sterven voordat zij zelf ten ruste wordt gelegd, en zij die haar overleven worden niet met het evangelie bereikt. Dat, zult u zeggen, is nou een duidelijk geval van de serieuze verzoeken en vele gebeden die niet beantwoord werden! Ik neem het u niet kwalijk, want ik dacht zelf precies zo. Maar nu ik heb leren geloven dat God de Redder is van alle mensen (1Tim. 4:10), en vooruit kijk naar de voleinding, ben ik van gedachten veranderd. De arme weduwe wist niets over de toekomst voorbij het graf en daarom zou ze, als ze logisch had geredeneerd, zijn gestopt met bidden. Maar ze ging door, omdat ze niet *kon* stoppen. Ik ben geneigd te denken dat elk van haar gebeden voor haar kinderen een "gebed van God" was (Luc. 6:12), en op een bijzondere manier door Zijn geest in haar hart werd geïnspireerd.

Kunt u zich voorstellen welk een vreugde haar zal overkomen, wanneer ze, bij de voleinding, verenigd zal worden met allen voor wie ze heeft gebeden? Zal die vreugde niet vergroot worden door de tranen en gebeden, waarvan ze, voor haar dood, dacht dat ze zo zwak en nietig waren? En wie zal volhouden dat deze zaken geen deel hadden aan het voorbereiden op de uiteindelijke verzoening van haar nakomelingen? En wie zal beweren dat, vanuit Gods standpunt, het kennelijk uitstel niet beter was, dan dat Hij direct op haar smeekbeden had geantwoord? Het is duidelijk dat Gods plan, *voor iedereen*, vraagt om een ervaring van afstand van Hem. Vrijwel niemand wordt vanaf zijn of haar geboorte geroepen, of zelfs eerder, zoals Johannes de Doper. In onze jonge jaren zijn wij allen vervreemd geraakt van God. Zij die niet in dit leven verzoend worden, hebben slechts een verlenging van deze ervaring. Allen moeten *bewust* verloren zijn voordat ze gered worden, om zo de harde noodzaak te realiseren voor het op afstand van Hem zijn.

Een echt struikelblok, in de ogen van de wereld, zijn de tegengestelde gebeden van Christenen in oorlogstijd. Beiden doen een beroep op God om *hen* de overwinning te geven, terwijl, oppervlakkig gezien, op z'n minst maar één zijde die kan hebben. In de praktijk lijkt het gewoonlijk "beantwoord" te worden, maar op verschillende vlakken. Op het fysieke vlak zal de kracht van de ene zijde overwinnen, en de geschiedenis legt dat vast als een overwinning, maar de geestelijke effecten zijn vaak erger dan verliezen. Succes in de strijd kan zelfrechtvaardiging en trots en

overheersing voortbrengen. Maar dit is helemaal tegengesteld aan Gods uiteindelijk doel, wat afrekenet met de rechtvaardigheid van de mens en leidt tot nederigheid en onderschikking. Daarom is het vaak een Pyrrusoverwinning, die meer kost dan ze opbrengt. Aan de andere kant heeft verlies zijn geestelijke voordelen. Het kan zelfonderzoek en nederigheid en onderschikking brengen, precies die effecten die God zoekt in verband met zijn uiteindelijk doel. Zo worden, op een bepaalde manier, de gelovigen aan beide zijden van een strijd "beantwoord." Maar hij die denkt dat zijn gebed werd beantwoord, ontvangt nauwelijks zoveel voordeel als degene die denkt dat dit niet zo was!

De "logische" conclusie uit deze voorbeelden zou ons er toe kunnen brengen geheel te stoppen met bidden. Indien toch alles meewerkt voor ons welzijn, waarom zouden we dan proberen het te bederven door onze onwetende en zelfzuchtige verzoeken? Helaas, hoe ONlogisch is de menselijke logica! Ze sluit gewoonlijk God buiten, of ze reduceert Hem tot menselijke proporties, ook al is Hij de Grote Maatstaf voor alle dingen. God gebruikt al onze ervaringen om ons geschikt te maken voor gemeenschap met Hem, om zo Alles in ons te worden en doorheen ons Alles in al Zijn schepselen te worden. Dit vraagt om het uitoefenen van geloof in Hem, en twijfel en wantrouwen in deze komt uit de mens voort. Door ervaring moeten wij leren hoe nietig al onze wensen zijn, tenzij ze geïnspireerd zijn door Gods geest. Omdat zonde in de mensheid een achtergrond is voor Gods genade, zo worden schijnbaar "onbeantwoorde" gebeden een noodzakelijke test om ons aan onszelf te ontmaskeren en ons ertoe te leiden alleen op Hem en Zijn liefde te vertrouwen.

Gebed uit God.

Alles is uit God. Hoe vreemd het op het eerste gezicht ook lijkt, gebed heeft niet haar oorsprong in ons, maar in Hem. Laten we, voordat we het waarom en waartoe hiervan uitleggen, dit eerst bevestigen door een paar feitelijke voorbeelden, waaraan er in de voorzeggende profeten geen gebrek is. Yahweh beloofde niet alleen dat Hij Israël zou herstellen in hun land, maar heeft voorgezegd dat zij er om zouden bidden. Hij legt zelfs de woorden daarvoor in hun monden! Laat dit niet zien dat het gebed, én de vervulling daarvan, te danken is aan de werking van Zijn geest? Het zal, natuurlijk, deels door Zijn woord zijn, waarin de zegeningen beloofd worden. Maar zelfs dat is niet voldoende, want velen uit Zijn oude volk geloven Zijn woord niet. Er is een bijzonder werk van Zijn geest nodig om hun harten te beroeren om te vragen naar de geschenken die Hij zal geven (Jer. 31:39). Het was nadat Daniël van de profeet Jeremia had geleerd dat Jeruzalem na zeventig jaren hersteld zou worden, dat deze zijn belijdenis deed en zijn gebed bad (Dan. 9:2,3).

Misschien is iedere lezer van deze zinnen overtuigd van deze zegen voor Israël, als natie, in de dag van Yahweh. De rede zou zeggen dat er dan daarvoor geen gebed gedaan hoeft te worden. Maar gebed is hyper-rationeel of super-rationeel, als men ons toestaat deze vreemde maar zeer noodzakelijke uitdrukkingen te gebruiken. Misschien zou het beter zijn "redeneren" als hypo-rationeel te ontmaskeren, omdat het haar gevolgtrekkingen baseert op niet afdoende maatstaven. Een gezondere gevolgtrekking zou zijn: Omdat God, met het oog op hun toekomst, gemeenschap zoekt met Zijn schepselen, onthult Hij niet alleen Zijn plan aan hun denken, maar

betreft ook, door middel van lofprijzing en gebed, hun harten bij Zijn voorstellen. Er is al veel lofprijzing naar Hem opgestegen met het oog op de heerlijkheden die Hij aan Zijn oude volk heeft beloofd. En er zal nog veel lofprijzing naar Hem toe gaan, in het bijzonder in die akelige dagen die vooraf gaan aan de vervulling van Zijn voorzeggingen. Zelfs een oppervlakkig lezen van Eze. 36:37 zal laten zien dat de gebeden van die mensen door Hem geïnspireerd zullen zijn, want zij waren al duizenden jaren geleden voorzeggd.

Gods handelen met Israel, in het verleden, was op wet gebaseerd. Daarom was er z'n vreselijk falen. Zijn handelen met hen zal in de toekomst gebaseerd zijn op gunst. Daarom zal er zo'n precieze vervulling zijn. Om hen te kunnen leiden in hun gebeden, begint Hij Zijn voorzeggingen aan hen met een nadrukkelijk negatief: "Niet vanwege jullie doe Ik dit, stelt de Heer Yahweh". Hun gebeden zullen in deze niet gebaseerd zijn op onwetendheid. Wat een tegenstelling! Toen zij poogden hun zegeningen te verdienen, slaagden zij er niet in ze te krijgen, maar wanneer zij ze zullen genieten, zal dat niet zijn omdat zij de wet hielden!! Hoewel wij het toppunt van alles overstijgende genade genieten, die zij niet kunnen verkrijgen, zijn ook zij toch afhankelijk van Gods gunst voor de vervulling van hun gebeden. Zij worden dan ook gezegend *ondanks* hun afvalligen wegen, en gereinigd *ondanks* hun verdorvenheden. Deze kennis stelt hen in staat het gebed van God te bidden.

Zodra Israel de nietigheid van hun eigen falen zal hebben geleerd, zal de geest van Yahweh hen leiden om Hem te loven en om te bidden voor redding door Zijn handen. Hun verlossing schijnt, voor hen die Gods doelstelling met de uitgestelde periode van voorbereiding niet verstaan, lang uitgesteld te zijn. De les die Israel geleerd werd tijdens hun reis door de wildernis, was van het grootste belang om hen voor te bereiden voor het land. In de woestijn ervaarden zij hun noodzakelijke afhankelijkheid van Yahweh voor hun bestaan. Voedsel noch water noch beschutting kon bestaan, zonder dat het direct uit Zijn hand was gekomen. En dezelfde les wordt Israel vandaag geleerd, want de beproevingen van de wildernis waren slechts een beeld van hun hedendaagse benauwde toestand. Wanneer zij niet langer hoop in zichzelf hebben, zullen ze naar Yahweh gekeerd worden om Hem te prijzen en te bidden voor hun beloofde redding.

De kwaden in de wildernis werden door God gepland. Hij wilde hen niet toestaan om over de snelweg naar het beloofde land te gaan, maar dat zij hun alles in Hem zouden vinden. Zo gaat het ook nu met Israel. De meesten van hen zouden er de voorkeur aan geven om, figuurlijk gesproken, de geplaveide weg te nemen, per auto of per vliegtuig, om van het beloofde paradijs te kunnen genieten. Maar voor hun eigen bestwil en voor de bestwil van de natiën, alsook ten voordele van Gods schepselen elders, moeten zij hun deel van het spel spelen, dat het pad van onafhankelijkheid van de Godheid uitbeeldt, totdat de moraal luid en duidelijk is voor heel de schepping: Het schepsel is vervloekt, zolang hij of zij vervreemd is van de Schepper!

Er wordt algemeen aangenomen dat gebed een noodzakelijk bedelen is voor iets dat buiten Gods wil of bedoeling is. Men stelt: Waarom zou je voor iets bidden, wanneer God het al heeft beloofd? Hoever dit van Gods gedachten verwijderd is, kan door een voorbeeld worden aangetoond. Yahweh heeft Israel verzekerd dat Hij hen in hun land zal herstellen en dat het zal worden als de Hof van Eden. Dus

waarom er dan voor bidden? Maar Yahweh heeft ook het feit onthuld dat ze dat zullen doen. Zijn hart verlangt naar gemeenschap met Zijn volk. Dat is voor Hem meer van belang dan hun zegen. Indien Zijn vriendelijkheid ten opzichte van hen Hem geen lof brengt, wat voor nut heeft het dan in Zijn doelstelling? En dit wordt zeer geïntensifieerd door eerdere gemeenschap in Zijn plannen.

Niet alleen zal het land, dat verlaten en woest was, gevuld worden met steden en weelderige tuinen, maar de natiën rondom zullen onder de indruk komen van het feit dat niet zij dat deden, maar Yahweh, hun God. Tot dusverre, onder de wet, was Israël gewend aan oorlogen met hun burens. Zodra ze echt rechtvaardig zijn, zullen zij hen verlichten en aan hen de ware God openbaren. Misschien gebruikt geen passage in de Schrift zo nadrukkelijk het "Ik" als Ezechiël 36:37. Zelfs de King James vertaling heeft drie hoofdletters I. De Concordante Vertaling spant zich zeer in om de nadruk van het origineel over te dragen. En hier kan dit niet afdoende bereikt worden zonder vijf "I" te gebruiken en twee daarvan nog eens nadrukkelijk. Israël zal in die dag niet langer zelfgericht zijn, in beslag genomen door hun eigen zegen, maar wereldgericht, het centrum van waaruit zegen zal stralen naar alle andere natiën op Aarde.

Maar dit alles zal niet opgelegd worden aan een onwillige en tegenwerkende natie, die niet in harmonie is met Gods plannen, en tegengesteld aan Zijn doelstelling. Voordat Hij hen zegent, gaat Hij feitelijk in gesprek met hun geloof. Hij voorzegde niet alleen hun lot, maar voorzegde hun verzoeken. Want duizenden jaren voor het millennium heeft de wandelende Jood gevraagd naar de komende heerlijkheid in de dag van Yahweh. Het gelovig overblijfsel ledigde het verlangen van hun harten voor Hem en bad: "Hoe lang, O Heer?" In feite zijn de jaren veel langer geweest dan de tijd van hun zegen zal zijn. Het kan zo zijn dat deze verlengde voorbereiding meer voor Israël zal doen om hen voor te bereiden op hun *uiteindelijke* functie in Gods universele doel, dan het veel verlangde millennium zelf. Voorzegging doet gebed niet weg, het trekt het tevoorschijn. Bovendien helpt het om het te richten naar Gods hart.

God hoeft niet te wachten op onze gebeden, voordat Hij antwoordt. Dit wordt duidelijk aangetoond in een andere passage over Israëls toekomst. Dit komt geheel overeen met het feit dat we nu al veel details weten van die heerlijke dag. Gebed kan de vervulling van het meest kleine detail van deze talrijke voorzeggingen niet verhinderen of helpen. Noch kan het ook maar één ervan in het bijzonder veranderen. Dit wordt voor ons verder uitgelegd door het feit dat, voordat zij roepen, terwijl zij nog spreken, Yahweh al antwoordt en gehoor geeft (Jes. 65:24). De dagen van Yahwehs volk zullen zijn als de dagen van de boom des levens, en het werk van hun handen zal niet verslijten. Hun inspanningen zullen niet tevergeefs zijn, zoals het in verleden wel leek. Dan zal er vrede zijn, echte vrede, niet alleen onder de mensen, maar zelfs onder de wilde beesten. De leeuw en de wolf zullen leven met de dieren waarop ze in het verleden jaagden. Kwaad en vernieling zullen niet langer de plaats hebben die ze nu hebben in het menselijk ras.

Ik had eens, als jong gelovige, een verbazende ervaring die me diep onder de indruk bracht, en mijn hart opende voor de waarheid die we nu overdenken. Ik was belast met mijn verwanten, van wie de meesten niet gered waren. Sommigen waren sceptisch en een paar waren regelrecht spottend. In feite verspreidde een

van hen de gedachte dat ik verstandelijk gehandicapt was, hoewel niemand in onze familie daaraan leed, en zij vonden zich zeker niet daardoor aangesproken! Maar mijn ouders stelden dat, als ik nou toch "religieus" moest zijn, ik me maar moest aanmelden bij een respectabele kerk. Zij dachten niet dat de Plymouth Brethren in deze klasse thuis hoorden.

Wij waren bij familie, om te eten, Ik bad voor een opening om tot hen over Christus te spreken. Maar voordat ik de zin in mijn gedachten kon formuleren, stelde de meest minachtende van mijn tegenstanders precies de vraag die ik het meest verlangde te beantwoorden. Ik was op dat moment een tijdje perplex, maar vol dankbaarheid deed ik mijn best. Ik veronderstel dat u meent dat ik zou moeten toevoegen dat hij, of iemand anders, als gevolg, geloofde, maar dat was niet het geval en het veroorzaakte bij mij nogal wat vragen. *Nu* weet ik dat allen gered zullen worden, en ik twijfel er niet aan dat mijn woorden door God uiteindelijk voor dat doel gebruikt zullen worden.

De geest van onthulling.

Misschien wel het meest belangrijke voorbeeld van gebed, voor ons, in deze bedeling, is het verzoek voor een geest van wijsheid en onthulling. Paulus bad dat wij deze zouden hebben en God legt dit verlangen in de harten van die van Zijn heiligen aan wie Hij Zich wenst te openbaren door een kennis van de geheimen die aan de huidige bedeling ten grondslag liggen (Efe. 1:17). Dit wordt allemaal uiteen gezet in Paulus' brieven, maar ze zijn door de traditie zo verfromfaaid geraakt, dat maar weinige van de heiligen er een flauw vermoeden hebben dat er onverklaarbare "mysteriën" zijn die aan ons in de hemel onthuld zullen worden. En dit klopt ook, als ons niet genadevol de geest van onthulling gegeven wordt om ze tevoren te kunnen begrijpen.

Eerst doet God in ons een wens ontwaken om te weten wat deze mysteriën verbergen. Wanneer deze wens aan Hem wordt gericht, wordt het een gebed, zelfs als dit te vaag is om uit te spreken. De geest van onthulling is de geest van God, die Hem kenbaar maakt en die Paulus inspireerde om de onthulling van de verscheidene geheimen op te tekenen, waarvan de waarheid grotendeels voor het heden is samengesteld, want deze ontvouwen de volste en hoogste onthulling van de Godheid. De geest die aan ons is toebedeeld, zodat we het zouden kunnen begrijpen, is dezelfde geest die het verslag schreef. Het is een speciale voorziening van die levengevende geest die alle heiligen in alle ernst in beperkte mate bezitten. Hij zal deze dingen aan allen onthullen, wanneer ze levend gemaakt zullen worden. Nu is dit het deel van hen die ertoe geleid worden om er naar te vragen, om zo God ten volle te kennen.

Dit gebed was het, nog meer dan welk ander, dat leidde tot de studie van de Goddelijke Mysteriën, dat later in pamflet- en boekvorm verscheen. Met het licht kwam er een diepe overtuiging dat *alles* uit God was en niet uit ons, waardoor wij op de onthulling van de geest aan ons zien als een manifestatie van Gods genade, net zoals de geschreven onthulling een ontvouwen is van de overvloedige rijkdommen van Zijn gunst aan hen van de natiën die geloven. Zij verdienen het tegendeel, maar dit maakt hen het beste middel voor het tentoonspreiden van de overweldigende weelde van Zijn genade en liefde.

Gods wil en werkt en bidt in ons.

Het gebed van God brengt Zijn wil tot stand. Niet alleen heeft Yahweh Zijn wil voor de toekomst voorzegt, en voorspelde Hij ook de gebeden die vooraf zullen gaan aan de uitvoering, maar draagt God, in het bijzonder in deze bedeling, in Zijn heiligen uit wat Hem genoeg doet en bereidt Hij het voor door Zijn gebeden in hun harten te leggen. Hij bewerkt niet alleen in hen het werken in overeenstemming met Zijn genoeg, maar Hij bereidt op deze dag voor door de wil in hen te planten om het te doen, plus het gebed dat aan het bereiken er van vooraf gaat. In de loop van onze overdenkingen zullen we veel verschillende patronen van gebed bekijken, maar, en allen zullen hiermee instemmen, zien dat zij hun oorsprong hebben in God en de werking zijn van het werken van Zijn geest in de mensheid(Filip. 2:13-18).

De werken van God, uitgewerkt door Zijn schepselen, zijn altijd te danken aan de energie die door Zijn wil geleverd wordt en wordt vooraf gegaan door het gebed van God. Gewoonlijk is dit zo verborgen in de onbewuste geest, dat dit niet het gebied bereikt van het bewustzijn, en dan dus niet gekend of begrepen worden. Maar in de heilige van de huidige tijd zou dit voor allen duidelijk moeten zijn, want het is het voorrecht van volwassenheid om bewust onder leiding te staan van Zijn geest en op intelligente wijze mee te werken in Zijn zaken. Moge dit het kostbare deel zijn van allen die deze zinnen lezen, om zich de hoge eer en blijdschap te realiseren van het bidden van het gebed van God!

Deel 4 - Plaats en houding in gebed.

"Hoge plaatsen", of tempelhoogten, waren heilige plaatsen in Israel voor gebed en aanbedding, tot de tijd van Salomo. Deze waren daarvoor al gebruikt door de vreemde volkeren vóór hen. Balak nam Bileam mee naar een tempelhoogte die gewijd was aan Baäl, om hem zo Israel te laten vervloeken(Num. 22:41). Toen Gods volk het land binnen ging, moesten zij alle bewijs van afgodendienst vernietigen, inclusief de tempelhoogten waar de Kanaänieten aanbaden(Num. 33:52). Zou Israel ooit tempelhoogten gebruiken om andere goden dan Yahweh te aanbidden, dan had Hij bedreigd hen te vernietigen(Luc. 26:30). Tijdens de periode van de Richteren werden de tempelhoogten gebruikt als offerplaats. Saul vond Samuel toen die bezig was met offeren op een tempelhoogte. Spoedig daarna werd hij door de profeet tot koning van Israel gezalfd(1Sam. 9:12-10:13).

Zelfs Salomo, de bouwer van de tempel, offerde duizend brandoffers op het altaar op een grote tempelhoogte in Gibeon(1Kon. 3:4). Op zijn oude dag ging hij zelfs zo ver dat hij een tempelhoogte bouwde voor Chemosh, de weerzinwekkende god van Moab, op de heuvel voor Jeruzalem, en voor Molech, de verachtelijke god van de zonen van Ammon, en zo ook voor andere goden van zijn buitenlandse vrouwen(1Kon. 11:7,8), en dat zelfs nadat hij de tempel had gebouwd. Vanaf die tijd was het een teken van afvalligheid van Yahweh om te aanbidden op

tempelhoogten. Aanvaardbaar gebed, lofprijzing en offer konden alleen aangeboden worden in de plaats waar Yahweh Zijn Naam had gezet, dat wil zeggen: het huis van God in Jeruzalem. Tempelhoogten werden een teken van afval van Yahweh. Indien deze niet werden afgebroken, was er een probleem. Werden zij hersteld, dan was het nog erger! Yahweh was buitengewoon jaloers op andere plaatsen dan het huis waarin Hij in Israel woonde.

Om zijn tien stammen koninkrijk te beschermen, wilde Jerobeam zijn volk niet toestaan naar Jeruzalem te gaan, dus maakte hij hoogten voor hen en benoemde hij priesters om die te beheren. Hieraan werd regelmatig herinnerd als de zonde van Jerobeam, waarmee hij Israel deed zondigen. Het leidde tenslotte tot de nederlaag en de deportatie van de tien stammen, lang voordat Juda naar Babylon werd gebracht. Wat politiek verstandig scheen, bleek het zaad van de vernietiging te zijn. Het is voor ons moeilijk ons te realiseren hoe belangrijk het was, tijdens die bedeling, om op de juiste plaats te aanbidden. Zelfs tijdens de deportatie wordt het ons benadrukt door de daad van Daniël, die, om te bidden, zijn raam opende in de richting van Jeruzalem.

De eerste "Joden".

De plaats van gebed zorgde voor een permanente verdeling binnen de heilige natie. Zij in de tien stammen die niet wensten te buigen voor de goden van Jerobeam, verlieten het land en kwamen naar Juda om in Jeruzalem te kunnen aanbidden. Als gevolg daarvan werd het lotdeel van Juda bevolkt door leden van alle stammen, niet alleen de afstammelingen van Jacobs koninklijke zoon. Tot welke stam ze ook behoorden, ten aanzien van het aanbidden werden zij allen "Joden" genoemd. Het was een godsdienstige scheiding die de sociale opdeling in stammen, en de politieke in twee koninkrijken, oversteeg. Dit duurt voort tot op de dag van vandaag. De term "Jood" houdt niet in dat Salomo Levi of David Simon afstamden van Juda, want zij kwamen voort uit Levi en Simeon, maar dat zij een zijn met Juda in de aanbedding van hun God, Yahweh, in Jeruzalem.

De tempel verlaten.

Het feit dat de tempel in Jeruzalem de enige plaats was om aanvaardbaar te aanbidden, hing niet af van de plaats, of de gebouwen, of het zilver en goud dat zo rijkelijk was gebruikt bij de bouw, maar op de kenbare aanwezigheid van de goddelijke heerlijkheid, de shekinah, in het heilige der heiligen, op het verzoendeksel, tussen de cherubim. Toen de verdorvenheid van het huis van Israel onverdraaglijk werd, verliet de heerlijkheid haar plaats in het heilige der heiligen, ging staan boven de drempel van de deur en bewoog van daar naar de rechterzijde van het huis, van daar naar de Oostpoort en van daar naar de berg ten oosten van de stad, van waar ze opsteeg (Eze. 9,10,11). Deze schitterende schijn, alsook de latere tempels, bleef verlaten, tot Christus kwam en de shekinah verving met Zijn eigen heerlijkheid. In die tussentijd aanbaden niet alle Joden daar, want velen waren gedeporteerd, en het huis werd verwoest. De tempel die door Ezra en Zerubbabel werd gebouwd en door Herodes, was alleen een uiterlijke vorm, waarin de goddelijke aanwezigheid afwezig was.

Zelfs tijdens haar verlaten toestand, terwijl de heerlijkheid er niet was, wist de Samaritaanse vrouw, die aanbad op de tempelhoogte van haar berg, dat de Joden zeiden dat Jeruzalem de plaats was waar iemand moest aanbidden. Maar onze Heer wist hoe leeg deze twee plaatsen waren, daarom antwoordde Hij haar: "maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid"(Joh. 4:23;NBG). Maar, zo vragen we ons af, wanneer vinden wij onze Heer aanbeddend in de tempel? Hij ging er inderdaad heen, maar niet om te aanbidden, om de simpele reden dat Hijzelf de shekinah-heerlijkheid was, maar verworpen werd door juist die priesters die moesten voorgaan in Zijn aanbedding! Hij was de ware tempel in Zijn dag, en menig gebed werd tot Hem gericht en ontving haar gezegend antwoord.

Plaatsen waarheen Hij ging om te bidden.

Zoals iedere daad van onze Heer, zijn de plaatsen waar Hij Zich terugtrok om te bidden in volkomen harmonie met geestelijke waarheid. In de regel trok Hij Zich terug van de aanwezigheid van stervelingen en had Hij alleen met God omgang, in een verlaten locatie, of in de wildernis, of op een berg, zo ver als maar mogelijk van de mensen en zo dicht bij God als op Aarde mogelijk is. Hij raadde Zijn discipelen aan hetzelfde te doen. Hij zei hen: "En wanneer gij bidt, zult gij niet zijn als de huichelaars, want zij staan gaarne in de synagogen en op de hoeken der pleinen te bidden, om zich aan de mensen te vertonen. Voorwaar, Ik zeg u, zij hebben hun loon reeds. Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden."(Matt. 6:5,6;NBG). Het belangrijkste was alleen te zijn met God en afgesloten van menselijke afleiding en tussenkomst.

Bij de aanvang van Zijn bediening, na de eerste inspannende dag, voordat de zonen tonele was verschenen, ging Hij weg naar een verlaten plaats en daar bad Hij(Marc. 1:35). Het is gemakkelijk te begrijpen dat Hij wat privacy wilde hebben bij het bidden. Maar die zou Hij ook in een opslagruimte gehad kunnen hebben, die dichtbij was. Waarom volgde Hij niet Zijn eigen advies aan de discipelen op en sloot Hij Zich daar niet in op? Is het niet helder dat Hij Zijn fysieke omgeving in harmonie wenste te brengen met de geestelijke? Gods huis van gebed was verlaten, dus zocht Hij een verlaten plaats. Ook de tijd is van belang. Zijn evangelie verkondigde de komst van het koninkrijk, de dag van Yahweh. Maar die dag was nog niet aangebroken, het was nog steeds nacht. Het is het beste om te bidden wanneer alle fysieke omstandigheden rondom ons in overeenstemming zijn met de geestelijke toestand waarin we ons bevinden.

Gethsemané.

Hoe toepasselijk is de naam Gethsemané! In het Hebreeuws spreekt het van de olijf, de bron van licht, en van de druk die nodig is om de olie te produceren, en de trog waarin die loopt. Het is een perfect tegenbeeld van de verschrikkelijke geestelijke druk waaronder onze Heer Zijn God smeekte: "neem deze beker van Mij weg"(Luc. 22:42;NBG). Niet alleen vielen er pijnlijke bloeddruppels van Zijn bittere wenkbrauwen op de grond, maar samen daarmee kwam de olie. Het licht dat deze zielverscheurende scene deed schijnen op Gods hart, wordt alleen overtroffen door het verdriet van het kruis. Het heeft miljoenen verlicht en zal voortgaan te

schijnen tijdens alle eonen, totdat ieder van Gods intelligente schepselen heeft gebaad in haar stralen. Welke andere plaats zou meer toepasselijk zijn geweest dan de plek van een olijftrog, waar de gekneusde bessen het licht leverden dat ieder huis in de nacht verlichtte?

Op andere momenten trok de Heer Zich terug om te bidden in de wildernis(Luc. 5:16) of op een berg((Matt. 14:23: Marc. 6:46: Luc. 6:12; 9:28). Grote hoogte suggereert een geestelijke toestand boven het lage niveau van de mensen beneden en wijst naar voren, naar de komst van het koninkrijk van de hemelen op de Aarde. Zulke gebeden volgden vaak op een wonderlijk teken, verbonden met het komend millennium. Na het voeden van de menigte met een paar broden en vissen, en hun zielse voldaanheid ziende, ging Hij alleen een berg op om Zich met Zijn Vader te onderhouden. Na het herstellen van een verdorde hand in een synagoge, en lettend op het valse redeneren van de Schriftgeleerden en de Farizeeën, ging Hij naar boven.

De transformatie.

Tegen Zijn gewoonte in nam Hij Petrus en Johannes en Jacobus mee toen Hij weg ging om te bidden en getransformeerd te worden, want hier waren getuigen bij nodig. Opnieuw, passend bij het koninkrijk, ging Hij een berg op, want het gebed en de transformatie waren een vooruitblik op het komend koninkrijk(Luc. 9:28). Het was, op een bepaalde manier, de vervulling van het zogeheten "gebed van de Heer", dat begint met "Uw koninkrijk kome". Ja, deze gedachte was zonder twijfel de belangrijkste in die dagen, want Zijn prediking vulde de harten van Zijn discipelen met een verlangen naar Zijn koninkrijk. Maar alleen Zijn drie uitverkoren discipelen zagen de heerlijkheid daarvan op de berg.

Plaatsen van gebed.

Het Christendom heeft totaal gefaald in verband met de plaats van lofprijzing en gebed. In deze bedeling van genade verblijft God niet in tempels die met handen zijn gemaakt, maar maakt Zijn geest woning in de levende tabernakels van Zijn geheiligd volk, of heiligen. Niemand die niet het huis van God is, is een heilige, want alleen Zijn aanwezigheid kan een sterfelijk mens heiligen. Het is daarom dat ware gelovigen altijd in "de kerk" zijn, want wij dragen die altijd met ons mee. Wij worden niet geheiligd door een of ander aards gebouw. Wij heiligen ieder gebouw waarin we binnengaan, net zoals onze Heer, want God gaat met ons mee. Wanneer we niet in een "kerk" zijn, is die niet meer geheiligd dan welk ander gebouw ook. Maar ieder onderkomen waarin we binnengaan, of dat nu een krot is of een kasteel, wordt geheiligd door de Godheid Die in ons verblijft. Ik heb in een tent gewoond en in een paleis, maar de tent was meer gevuld met Gods aanwezigheid dan die statige stapel marmer, met al zijn magnifieke meubelen en kostbare schilderijen.

Ik heb veel magnifieke stapels metselwerk bezocht die waren toegewijd aan de aanbidding van de Godheid, maar in geen daarvan nam ik de goddelijke aanwezigheid waar. De grootste van allen, de Sint Pieter in Rome, werd ontsierd door bronzen beelden van een paar "belangrijke" heiligen. Ik kuste de steen van Petrus, maar hij schonk aan mij geen aandacht. Indien hij in leven was geweest, zou hij er zich over verbaasd hebben dat ik hem zoveel genegenheid schonk,

terwijl ik zo toegenegen was aan Paulus. Het ergste tekort van allemaal, zo scheen het mij toe, was een rij van bronzen lijnen in de vloer, die de afmetingen van de meeste van de andere kathedralen aangaf. Deze waren daar, kennelijk, om aan te tonen dat de Sint Pieter de grootste en beste was, en dat de andere minderwaardig waren aan Rome, de zelfvormgegeven katholieke of algemene kerk. Geen andere sekte heeft zo'n groots gebouw als hoofdkwartier. Zoveel trots is voldoende om God buiten te sluiten uit deze vochtige en duistere imitatie van Gods verblijfplaatsen in het verleden.

Maar ik ging ook naar de Saint Paul, in Londen, de belangrijkste tegenhanger van de Sint Pieter. Niet alleen was God afwezig in het duistere interieur, maar zelfs Paulus was er niet, en ik kon zelfs niet zijn hand kussen. Het is goed dat Paulus niet meer in leven is, want als hij naar de kathedraal in Londen zou gaan die zijn naam draagt, en hij herkend zou worden als de ketter die hij is, zouden ze hem buiten zetten. Zo groot als hij is, is hij veel te klein voor een heilige van zijn formaat. Noch in de Saint Paul, noch in de Sint Pieter, was er een plaats om te rusten. Je moest staan. En dat was geheel in stijl met de atmosfeer, want Christus is er niet om de mensen rust te geven.

Ik bezocht ook andere, minder belangrijke schrijnen, waaronder de kathedraal in Keulen, met zijn mooie gebeeldhouwde spitsen. Ik vond er niets dat ik mee zou willen nemen, maar aan de overzijde van de straat kocht ik wat geurwater voor een vriend. Dat rook beter dan alles wat de kathedraal te bieden had.

In Venetië was de Sint Marcus anders en interessant, vanwege de glasmozaïeken. Ik sta niet zo sympathiek tegenover Marcus als ik sta tegenover Paulus of zelfs Petrus, maar zelfs hij was er niet, om over de Godheid maar niet te spreken.

De Dom in Berlijn is zelfs geen kathedraal, denk ik, en is nauwelijks zo indrukwekkend en versierd als de anderen die ik noemde, maar ik hoorde er tenminste nog een preek, en die was doortrokken met een diepgaande geest van eerbied, die niet te danken was aan het gebouw, maar aan het doel waarvoor ze gebruikt werd. Natuurlijk, hadden ze geweten wat voor ketter ik ben, had men het mij, op z'n zachtst gezegd, zeer ongemakkelijk gemaakt, maar mijn diepe respect voor Maarten Luther, ondanks onze verschillen in de leer, hielp mij, in aanmerkelijke mate, de aangeboren weerstand te overwinnen waarmee ik alle handgemaakte tempels voor de Godheid bekijk. Alsof Hij in deze overmaatse mausoleums gehuisvest zou kunnen worden? Sommige daarvan zijn zelfs gevuld met de botten van dode mensen!

Laten we open zijn en toegeven dat de Mohammedaanse moskeeën met veel meer eerbied en vrees behandeld worden dan christelijke kerken. Ik wil mijn lezers waarschuwen nooit zonder voorzichtigheid binnen te gaan in iets dat door de zonen van de Islam als heilig wordt beschouwd. Zij nemen hun religie zeer serieus en zullen nooit de onbeschaamdheid van de heiden dulden, die zonder teken van eerbiedigheid hun heilige plaatsen betreedt. Ik herinner me zeer wel dat ik ooit, in Jeruzalem, een afspraak had om de Rotskoepelmoskee te bezoeken(ook wel de Moskee van Omar genoemd), op het gebied waar ooit de tempel van Salomo stond. De dag daarvoor, toen ik in de buurt was, dacht ik dat het verstandig was de weg erheen uit te zoeken, zodat ik die de dag daarop makkelijk zou kunnen vinden.

Maar terwijl ik daar rondliep, was ik verbaasd en ontzet door de uitdrukkingen op de gezichten van de Arabieren, als ik langs hun winkels liep. Ik zou dat nooit meer doen. Het schijnt dat op dat moment het gebied gesloten was en het vreemdelingen verboden was binnen te gaan. Ik dacht er niet aan om naar binnen te gaan, maar de Arabieren dachten dat ik arrogant hun heilige gewoonten aan het bespotten was. Het had heel goed een rel kunnen veroorzaken.

Toen we de volgende dag gingen, moesten we grote slippers over onze schoenen dragen en stonden we onder de leiding van een gids, die Engels sprak. Omdat hij zeer vriendelijk was (mogelijk ten bate van zijn portemonnee) werden we zeer goed behandeld, en leerden we veel over deze plaats. De moskee was vochtig en hard aan onderhoud toe, maar de kleuren in de vensters waren rijker dan ik elders had gezien. De rots zelf beheerste het centrum, en, hoewel het niets meer is dan een naakte rots, met een rand er in, waarop, naar men zegt, het grote altaar had gestaan waarop miljoenen dieren hun bloed hadden gestort om zo het kostbare bloed van Christus te voorafschaduwen, wekte deze plek meer eerbiedig ontzag in mijn hart dan alle kathedralen tezamen. God was er niet, in het midden van die Mohammedaanse moskee, maar er was een authentiek gedenkteken dat sprak van de grootste gebeurtenis in de geschiedenis van het universum: de bloedstorting van de Christus van God, Die de zonde heeft weggedaan door Zijn Eigen offer.

Andere en grotere moskeeën die ik bezocht, maakten nooit zo'n indruk op mijn hart. Er was veel van belang te zien in de grote moskee van Caïro, een imitatie, zo werd mij verteld, van de kerk van Sint Sofia, in Constantinopel. In Damascus is er een groot gebouw. Toen ik aankwam was het te laat om het te bezichtigen, daarom zei ik tegen mijn gids dat ik het niet wilde wagen. Hij lachte en zei dat hij een manier wist die perfect veilig was, alleen zou dat me een paar piasters kosten. En jawel hoor, we werden door de opzichter verwelkomd en kregen alle belangrijke voorwerpen te zien. Natuurlijk deed deze dubbelzinnigheid alle eerbiedig ontzag bij mij wegebben. Ik moest mijn eerdere inschatting van Mohammedanen herzien. Hoewel een baqsheesh [een tip of fooi] het belangrijkste doel was in hun leven van velen van hen, stonden zij er zelfs niet op als jij hen in het Arabisch toeriep: God zal het je geven! Dan werd de hand van zelfs de ergste schurk terug gehouden. Maar hier, nota bene in het huis van hun God, verkochten zij hun heiligheid voor zilver.

De tempels van God vandaag.

Gods geest is het teken van Zijn aanwezigheid vandaag, niet de zichtbare heerlijkheid van de shekinah. Hij woont permanent in Zijn geheiligden, maar niet, zoals destijds in Israel, zolang Zijn volk Hem trouw was. Vanouds deelde Gods geest een tijdelijke kracht uit door op een paar begunstigden te komen; nu geeft hij leven door woning te maken in allen die geheiligd zijn. Hier is de ware plaats van gebed en aanbidding voor vandaag. Harten die geheiligd zijn door Zijn geest hebben geen extern huis nodig, geen fraaie inrichting, geen oprijzende spitsen, geen zielstrelende vensters of muziekinstrumenten, om in voortdurende verbinding te staan met inwonende, leven gevende geest van God. Overal, en in ieder geval zonder *zichtbare* "genademiddelen," zonder hoorbare uitdrukking, zullen onze geesten altijd geknield blijven in Zijn aanwezigheid, in perfecte verwantschap met

Zijn geest, en in voortdurende communicatie, om te loven en te prijzen in overeenstemming met de ingevingen van Hem Die ons Alles is.

In het Oosten wordt veel aandacht besteed aan het in gebed één maken van het lichaam met de geest. De meeste mensen vernederen zich, letterlijk, in het stof, voor de een of andere hoge en machtige potentaat. Zelfs de richting waarheen zij kijken is van belang. Daniël had zijn ramen open in de richting van Jeruzalem (Dan. 6:10). Vandaag is er in een Mohammedaanse moskee altijd de een of andere aanduiding van de richting van Mekka, en allen bidden met het gezicht naar hun heilige stad. Ik herinner me zeer wel een eerwaardige en indrukwekkend uitziende Moslim in de trein van Jaffa naar Jeruzalem, die zijn gebeden verrichte voor de ogen van een wagon vol passagiers, op de voorgeschreven tijd, en, voor zover mogelijk, richting Mekka. Dit was moeilijk om te doen, want het spoor ligt in een serie bochten, en zou nauwelijks de hele tijd de juiste richting kunnen vinden. Zo oud als hij was, knielde hij en boog naar de vloer, keer op keer. Ik kon niet anders dan zijn perfecte onverschilligheid bewonderen voor de vele ogen die hem aankeken bij zijn kniebuigingen.

Wij zijn zo gewend aan democratische manieren, dat het ons niet het toppunt van arrogantie schijnt te zijn, als de Farizeeër *staat*, terwijl hij vermoedelijk in de aanwezigheid is van zijn God, in de heilige omgeving van de tempel (Luc. 18:11). Hij kwam dicht in de buurt, maar de tollenaar durfde zelfs niet zijn ogen op te heffen naar de hemel. Onze Heer bestempelde hen die gek waren op "bidden", staande in de synagogen en op de hoeken van de pleinen, zodat zij zich aan de mensen konden laten zien, als hypocrieten. De goede naam die zij van het publiek kregen was heel de beloning die zij uit hun gebeden kregen. Het is heel behulpzaam de houding van iemand op te merken, wanneer dit speciaal in de Schrift wordt vermeld. Het is gewoonlijk ook een uitdrukking van diens geestelijke houding. Het is een teken van hoge waardigheid, wanneer iemand in de aanwezigheid van God mag staan (Openb. 8:2). Zij die het waard zijn zullen beloond worden door voor de Zoon van de mens gesteld te worden (Luc. 21:36).

Salomo, rijkelijk begunstigd met het geschenk van rijkdom, plaatste, voordat hij zijn gedenkwaardige gebed begint bij de inwijding van de tempel, die hij gebouwd had voor het aanbidden van Yahweh in Jeruzalem, zijn lichaam in een houding die paste bij de inhoud van zijn gebed. Hij ging op zijn knieën voor het verzamelde Israel en spreidde zijn handpalmen uit in de richting van de hemel. De manier waarop hij bad, paste bij zijn woorden. Toen het volk hem zag, waren zij, ook al konden zij niet ieder woord opvangen dat hij zei, onder de indruk van zijn houding van nederigheid voor Yahweh, zijn God, en door de gespreide handpalmen, die voor hen het offer van zijn werk voor de Godheid aanduidden.

Knielen bij het bidden.

Knielen, "brk" in het Hebreeuws, betekent ook zegenen. Abrahams dienstknecht, toen hij bij de stad Nahor kwam, in Mesopotamië, liet zijn kamelen *ebrik*, wat óf knielen betekent, óf laten zegenen. Wij zijn het belang van deze daad vergeten, maar Israel werd er altijd door hun taal aan herinnerd. Zo betekende de houding bij het gebed, als regel, de eerste vereiste, want er moest een zegen zijn in het hart van de bidder. Wij lezen hier maar zelden over in de Hebreeuwse Schrift.

Psalm 95:6 "Laten wij knielen voor de Heer" kan misschien wel de enig andere plaats zijn, maar toch wordt het honderden malen met "zegenen" weergegeven. In Chaldea, echter, hebben we een ander voorbeeld. Toen Daniël wist dat de maatregel getekend was die hem verbood dertig dagen lang een verzoek tot God te richten, ging hij zijn huis binnen, met de ramen geopend naar Jeruzalem, en knielde hij drie maal per dag(Dan. 6:10).

Onze Heer leek het voor zelfsprekend aan te nemen dat, indien iemand intuïtief voor Hem op zijn knieën ging, deze Hem goed gezind was en Hij, op Zijn beurt, zegende hem. De eerste maal dat dit voorkomt in de Griekse Schrift, betreft het de man wiens zoon epileptisch was(Matt. 17:14). De tweede maal was toen de soldaten van de stadhouder Zijn koninklijke kroon, een krans van doornen, bespotten(Matt. 27:29; Marc. 14:19). Er was ook de lepralijder, die Hij reinigde(Marc. 1:40), en Petrus, na de wonderlijke menigte aan vissen(Luc. 5:8). Alleen de rijke man ontving geen zegen door zijn knielen. Hij wenste te weten wat hij moest doen om aionisch leven te verwerven. Doen is dodelijk, en doen leidt niet tot leven, zelfs wanneer hij in de houding van zegen kwam. Indien hij leven zou kunnen verkrijgen door iets te doen, waarom zou hij dan de gever van aionisch leven zegenen?

Slechts eenmaal lezen we dat onze Heer Zelf knielt in gebed(Luc. 22:41). Dit was toen Hij het dichtst bij ons kwam in onze zwakheden en de beproeving die voor Hem lag ondragelijk scheen. Het was toen dat Hij het uitschreeuwde: "laat deze beker aan Mij voorbijgaan". Maar zowel ervoor als erna vernederde Hij Zichzelf door alles ondergeschikt te maken aan de twee grote werkende principes die de ware Godheid altijd moeten karakteriseren - Zijn doelstelling en Zijn wil. Christus stelde Zich niet op als een rivaliserende Godheid, met een doel en een plan dat onomkeerbaar is. Nee, Hij nam Zijn plaats in, instemmend met de bedoeling en wil van de Vader. Hij boog Zijn knie voor Hem en deed niets om Hem te passeren toen hun willen niet samenvielen. Hij is altijd onderschikt en zal dat zelfs zijn bij de voleinding, nadat Hij het universum terug heeft gebracht bij God, bij het hart van de Vader(1Kor. 15).

Twee maal hebben we knielen in verband met de Besnijdenis, in Handelingen. Eerst lezen we van Stefanus. Toen hij gestenigd werd, knielde hij en bad voor zegen op zijn moordenaars(Hand. 7:60). Saul van Tarsus zag dit. Petrus knielde toen hij bad en het lichaam van Dorcas deed herleven(Hand. 9:40). Dit werd gevolgd door het visioen op het dak, dat leidde tot het zegenen van Cornelius.

Paulus sprak meer dan wie dan ook in de Schrift van knielen en zegenen. Twee maal vinden wij hem knielend met de heiligen bij de kust, een beeld van de grens tussen Israel en de natiën. Waarom liet hij de oudsten uit Efeze komen en ging hij er niet zelf heen? Hun geestelijke positie was de zee, en daarom moesten zij naar Milete komen. Met hen allen knielend bad hij. Later ontvingen allen de zegeningen van de zogeheten Efezebrief. En nogmaals, toen hij op het punt stond Tyrus te verlaten, knielden zij op het strand, de zegen van de natiën aankondigend.

Het buigen van de knie is een mooie, beeldende aanduiding van zegen, of dat nu gewenst of gewaardeerd is. Wij, in de westerse wereld, hebben het belang ervan verloren en denken er aan als ware het een teken van eerbied of onderschikking.

Het zal, natuurlijk, deze kwaliteiten inhouden, maar onderschikking, in de Schrift, wordt duidelijker en meer beeldend getoond door het plaatsen van de voet of de hand op de nek (Gen. 49:8; 2Sam. 22:41). Eerbied is eigenlijk een veel diepere emotie, en vereist meer dan kniebuigen. Toen God met Abram sprak, viel deze op zijn gezicht (Gen. 17:3,17). Daniël viel zelfs op zijn gezicht voor Gabriël. De vooroverliggende positie is de laagste die een sterfelijk mens kan aannemen en is in het bijzonder passend wanneer dit gebeurt in de aanwezigheid van de Godheid, want dan is ook de geest ter aarde gebogen. In mijn eigen ervaring, tijdens de meest worstelende van mijn gebeden, begroef ik onbewust mijn gezicht en lag ik op de grond. Als het niet van nature gebeurt, uit het hart, is het een bespotting. Maar het kan de diepste eerbied uitbeelden die onze geesten kunnen voortbrengen.

Bij vier gelegenheden gebruikt Paulus de zinsnede "de knie buigen." Niet het juiste belang hiervan inschattend, verliezen de meesten van ons het volle gewicht van deze woorden, en maken ze tot slechts een symbool van een onwillige, afgedwongen overgave. Dat dit ver verwijderd is van hun kracht, valt te zien wanneer Paulus het voor zichzelf gebruikt (Efe. 3;14). Hij buigt zijn knieën voor Zijn Vader, en vraagt om zegen voor de heiligen. Indien Paulus werd gedwongen, moet dat de dwang zijn geweest van de liefde, want heel zijn verzoek loopt over van zijn verlangen naar hemelse zegen voor de heiligen.

Het buigen van de knie voor Baäl werd ook gedaan om zegen te ontvangen. Baäl betekent bezitter, en werd vrijelijk gebruikt voor de echtgenoot van een vrouw (Gen. 20:3), of voor eigenaren van dieren of huizen of land. Zij die bogen voor Baäl hoopten in de zegeningen te komen die hij had, in plaats van dat men ze zocht uit de hand van Yahweh (Rom. 11:4).

De twee andere voorvallen in Paulus' brieven hebben veel gemeen. Zij kijken vooruit naar de tijd wanneer iedere knie zal buigen, of voor de Here God (Rom. 14:11), of in de naam van Jezus, want het zal de naam boven alle naam zijn, omdat deze Hem presenteert als Yahweh de Redder (Filip. 2:10). In de toekomst zullen weinig dingen zo mededogenloos de hardheid van het menselijk hart bekendmaken als de orthodoxe verdraaiing van deze kostbare passages. Zij die al gezegend zijn in Christus Jezus, zouden moeten jubelen als zij leren dat, in de toekomst, er voor *allen* geluk zal zijn, niet alleen voor henzelf. Daarenboven zouden zij moeten genieten bij de gedachte dat God helemaal *niets* zal verliezen door de tragedie van de aionen. Deze zijn veeleer nodig als achtergrond voor dat toekomstige geluk, dat al Zijn schepselen in staat zal stellen de zegeningen te genieten die vanaf het begin in Zijn hart zijn opgeslagen.

In tegenstelling tot het heerlijke, eeuwige Paulinische evangelie, lezen we van de verlamde knieën van hen van de Besnijdenis die hoopten op de komst van het koninkrijk (Hebr. 12:12). Door de zegen gedeeltelijk op zichzelf te baseren, op hun gedrag en volharding, verspeelden zij het geluk dat alleen van God komt, buiten menselijke tussenkomst om. Dit mogen wij nooit doen! Mogen onze knieën nooit verlamd raken door ons geluk te bouwen op ons eigen gedrag, maar veeleer op de exclusieve, onpeilbare, totaal overwinnende genade van God!

Lofprijzing en gebed in de ecclesia.

Onze Heer zei tot Zijn discipelen: "waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden." (Matt. 18:20; NBG). Indien dit waar was voor hen, hoeveel meer dan voor ons, in wie Gods geest woont! Dit zei Hij tot hen in verwijzing naar verzoeken waarmee meerdere van hen instemden. De leden van de huidige ecclesia hebben veel meer gemeen dan zij. Gemeenschap in lofprijzing en gebed, speciaal ter herinnering aan de dood van de Heer, zowel als wederzijdse opbouw door onderwijs en bemoediging, is een zeer kostbaar voorrecht, dat niemand van hen die onlosmakelijk verenigd zijn in dezelfde geest, zou moeten laten liggen. Anderen bijvallen in Psalmen en gezangen en geestelijke liederen (Efe. 5:19; Kol. 3:16), blijdschap makend in onze harten, en het uitdragend met onze tongen, is een vorm van aanbidding die het hart van God en Zijn Gezalfde verwarmt.

Een reden waarom de lofprijzing en het gebed in onze kerken zo ziels of onoprecht is, is omdat de ecclesia als geheel, zoals duidelijk is in haar lokale uitdrukkingen, zo onwetend is van de rijkdommen van Zijn genade, en zo faalt de weelde van Zijn gunst op waarde te schatten. Daarom zou, in deze dagen, een onderwijzende bediening aangemoedigd moeten worden. Het hoofddoel van deze dienst zou niet het verzamelen van feiten moeten zijn, of slechts van kennis, maar een zó grote onthulling brengen van Gods genade en liefde, dat het de heiligen in gebed in een voortdurende gemeenschap met God gaat brengen en de harten zal vullen met overvloeiende lof voor Zijn genade. Onderwijs zou, in aanbidding en bewondering, vrucht moeten dragen voor God.

Als ecclesia hebben we onnoemelijk veel meer waarvoor we kunnen loven en onze Redder en onze God kunnen bewonderen, dan Israel ooit had of zal hebben. De zegeningen van de Besnijdenis op de Aarde kunnen niet vergeleken worden met onze geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen. Onze lof zou de hunne verre moeten overtreffen in vurigheid en hoeveelheid. Laten we het tot volle uitdrukking brengen wanneer we samenkomen. Laten we niet de fout maken van de Korinthiërs (1Kor. 11:20-22), van het verlagen van de geestelijke gemeenschap, die we als heiligen zouden moeten hebben, tot een sociaal bijeenkomen of een ziels feest, iets wat wel onze zielen genoeg zal doen en onze lichamen zal voeden, maar ver beneden de geestelijke band is die ons één maakt. Deze dingen zijn nodig, maar zouden op hun juiste plaats moeten blijven.

De plaats van samenkomst van een ecclesia of de houding van haar leden, is vandaag van weinig belang. God krijgt mogelijk meer aanbidding van een handvol heiligen in hallen en huizen, dan dat Hij ontvangt van al die grote gemeenten in kerken en kathedralen. En het verbroken stamelen van een nederig hart, dat zich vrij voelt om in Christus' waardigheid voor Hem te staan, wordt door Zijn hart veel meer begeerd dan een welsprekende oproep, die gepaard gaat met diepe kniebuigingen en nederwerpen. Het benaderen van God is niet een zaak van plaats of houding, in deze bedeling waarin het uiterlijke en materiële overvleugeld worden door de innerlijke kern. Plaats en houding spelen vandaag geen rol in ons loven en bidden, want God is geest en moet in geest en waarheid aanbeden worden.

Deel 5 - Tot Wie en door Wie?

Alles is uit God en door Christus, vandaar ook dat bidden uit God is, de Vader, door onze Heer, Jezus Christus. Indien Christus Zelf de Godheid zou zijn, en wij onze gebeden tot Hem zouden richten, zouden we zonder kanaal zitten, zonder een middel om God te benaderen. Daarom richten sommigen zich tot Maria, Zijn moeder, en brengen via haar hun gebeden tot haar Zoon, en noemen haar "de moeder van God." Maar zij heeft niets passends voor zo'n functie. Christus is het antitype van het Hebreeuwse ritueel. Hij is de Weg naar God, omdat Hij de ware Tabernakel is, in Wie God woonde, en Hij is het ene Offer, waarvan alle andere offers slechts schaduwen waren. Zoals de Israeliet alleen tot bij God kon komen door het ritueel en de offers, zo kunnen wij niet naderen anders dan in de naam van onze Redder en Heer: Jezus Christus.

Bovendien is het goed, in het gebed tot God, ons altijd te herinneren dat Hij in verschillende karakters aan ons is verwant, en wij zouden de naam of titel moeten gebruiken die past bij ons verzoek. Hij is letterlijk de Plaatsner, Die alles bewerkt, en Yahweh, Die alles in orde brengt binnen de aionische tijden. Hij is de Godheid. Figuurlijk, in tegenstelling tot Zijn schepselen, is Hij de Soevereine, ver boven hen allen, en de Almachtige of Al-Afdoende, omdat Hij van niemand afhankelijk is, maar allen zijn van Hem afhankelijk. Figuurlijk wordt Hij met de mensheid vergeleken in de titel Heer, omdat alle mensen slechts slaven zijn. Maar het best van al is dat Hij nu de Vader is van de getrouwen, en Vader van allen zal worden bij de voleinding, want het is Hij Die ons liefheeft zoals een aardse vader zijn nakomelingen liefheeft, en die in al hun noden voorziet gedurende hun kindertijd, als een aardse vader voor zijn nageslacht.

Daarom zouden, indien we verlangen dat iets gedaan wordt dat boven de macht van de sterfelijke mens is, onze gebeden een beroep moeten doen op God, of op de Godheid(wat in het Hebreeuws slechts een kortere vorm is van hetzelfde woord), want Hij was, in het begin, de Schepper van alles, het gezicht van alle kracht en wijsheid en liefde. Ja, we kunnen maar zelden bidden zonder de Godheid te noemen, want Hij alleen kan alles doen wat wij verlangen. Alle anderen zijn net als wij schepselen, en net als wij onmachtig en arm, en afhankelijk van Hem voor al hun noden. Zelfs als we iets ontvangen van een van Zijn schepselen, kunnen zij alleen maar aan ons doorgeven wat zij van Hem hadden ontvangen. Daarom zouden wij naar de Bron moeten gaan, zodat wij Hem de dank en de heerlijkheid kunnen geven die alleen de Zijn zou moeten zijn.

Tot Yahweh.

In Israel, de aionische natie met een bijzondere missie, die tijdens de aionische tijden vervuld moet worden, werd God onthuld door een bijzondere naam: Yahweh, als de Ene Die is, en Die was, en Die komt (Openb. 1:8). Dit was zeer toepasselijk voor de natie aan wie de beloften van aardse heerlijkheid en suprematie werden gedaan, want deze naam keek terug naar het verleden, door het heden, naar de toekomst. Een groot deel van Israels gebeden bestond uit het Yahweh herinneren aan Zijn beloften en in het smeken om hun vervulling. De naam Yahweh is het zegel dat al Zijn verbonden met hen garandeert en hen belooft dat ze uiteindelijk uitgevoerd zullen worden. Daarvoor heeft Hij een dag apart gezet, en, zeer toepasselijk, heeft die de dag van Yahweh genoemd. Maar wij zullen geen deel hebben in dat aardse millennium. Dat is gereserveerd voor de geliefde natie.

In zijn kostbare korte verhandeling "A Plea for Reverence," protesteert Sir Robert Anderson tegen de regel: "Veilig in Jezus' armen," omdat ze onbehoorlijk intiem is, en tekort schiet aan eerbied. Hiermee stemmen we van harte in. Hij stelt voor het te wijzigen in: "Veilig in Yahwehs bescherming," maar wij kunnen dit niet ten volle ondersteunen; niet omdat het niet waar is, maar omdat de titel niet past bij de huidige periode. Wij worden herinnerd aan de tijd toen Israel tot Yahweh bad, maar het was God Die antwoordde door te handelen met een andere natie. Zelfs onze Heer antwoordde niet op de schreeuw van een vreemde vrouw, toen zij Hem aansprak als Zoon van David. Pas toen zij Hem als Heer aansprak, wat Hij was, schonk Hij aandacht aan haar noden. Ik zou willen voorstellen het lied te wijzigen in: "Veilig in de bescherming van onze Redder," of "Veilig in de bescherming van onze Vader." Dit is eerbiedig, en de termen die gebruikt worden zijn in harmonie met de gedachte aan veiligheid en passen bij onze relatie, vandaag, tot God en Zijn Christus.

De persoonlijke naam: Jezus.

Jezus betekent "Yahweh is Redder" en is de persoonlijke naam die gebruikt wordt om Gods eniggeboren Zoon aan te duiden gedurende de dagen van Zijn vernedering en dood. Ze wordt in Paulus' brieven zelden op zichzelf gebruikt, zonder enige titel. Ze wordt vrijwel altijd vergezeld door Heer, of Christus, of beide, in erkenning van Zijn onlosmakelijke en officiële waardigheden. Wanneer een heerser bij zijn persoonlijke naam wordt aangesproken, kan dat gemakkelijk als een belediging worden beschouwd, of als een ontkenning van zijn plaats of macht. Binnen de familie of kennissenkring kan de president van een land aangesproken worden met zijn eigen naam, zonder aanstoot te geven, maar het zou zeer onverstandig zijn voor hen over wie hij heerst, om deze regel links te laten liggen. En zullen wij, Zijn heiligen, falen Hem Zijn juiste plaats te geven in onze gebeden en niet onze Meester Heer en onze Redder Christus noemen?

Er zijn tijden waarin het voor ons heel passend is om alleen Zijn persoonlijke naam te gebruiken, zoals bij het begin van de voorafgaande paragraaf, maar deze zijn zeer zeldzaam. Wanneer we Hem willen isoleren als een privé Persoon, zonder Zijn bedieningen en heerlijkheden, is het juist om Zijn titels niet te gebruiken; bijvoorbeeld wanneer de apostel spreekt van het geloof van Jezus (Rom. 3:26). Het is bijzonder gelukkig wanneer de naam verwijst naar de diepte van Zijn

vernederling, toen al Zijn hoge eren verduisterd werden en Hij, als het lijdend Offer, er een heerlijkheid aan gaf die hem boven alle naam stelde, zodat, in Zijn naam, alle knie zou buigen en iedere tong zou belijden dat Jezus Christus Heer is. Laten we niet vergeten dit op te merken dat, hoewel de naam van Zijn vernederling het oproept, het belijden de titels toevoegt die Hij verdient. Hij is zowel Heer als Christus.

Wanneer het een zaak is van aardse heerschappij of van aanbidding buiten de natie Israel, was de juiste titel, waardoor God Zijn juiste plaats werd gegeven, "De Allerhoogste," of "De Soevereine." In de dagen van Melchizedek waren er vele goden, met veel priesters. Zo had iedere natie gewoonlijk haar eigen goden, maar hoog boven hen al was de Soevereine, en Hij had maar één priester, die dienst deed voor alle natiën. Abraham erkende hem en gaf hem tienden. Het was de Soevereine Die de natiën hun lotdeel toeweest (Deut. 32:8). Omdat deze titel te doen heeft met suprematie van de natiën en hun heersers, is ze nauwelijks toepasbaar voor onze hedendaagse verzoeken.

De Almachtige of Al-Afdoende is een andere titel die nauwelijks passend is voor vandaag. Ze komt vaak voor in het boek Openbaringen, maar slechts één keer in Paulus' brieven, in een citaat van de profeet Jesaja (2Kor. 6:18; Jes. 52:11). Hij verscheen aan Abraham nadat deze had geprobeerd Hem te helpen bij het vervullen van de belofte van een zaad, en Ismaël had voortgebracht. Deze titel was om Abraham te verzekeren dat God afdoende bronnen had om Zijn gegeven woord uit te voeren. Daarom ook verschijnt het opnieuw in Openbaringen, wanneer Hij de beloften vervult. Dit zou vandaag vaak toepasbaar zijn, ware het niet dat we een veel nadere en geliefdere relatie hebben met God, want Christus is gekomen en heeft ons binnen Gods familie gebracht. Wij kunnen Hem onze Vader noemen. Als zodanig voorziet Hij niet alleen in al onze noden, maar geeft ons de liefdevolle zorg die zelfs een door armoede geslagen vader aan zijn kinderen zal geven.

God als Vader.

Voordat Zijn Zoon geopenbaard werd, was God als Vader vrijwel onbekend. Jesaja legt een gebed in de monden van het volk, waarin zij door dit beeld een beroep doen op Yahweh, en combineren daarbij Zijn karakter als Pottenbakker en Maker (Jes. 64:8).

"Maar nu, Here, Gij zijt onze Vader;
wij zijn het leem, Gij zijt onze Formeerder
en wij allen zijn het werk van uw hand." (NBG)

Maar dit was niet zozeer een persoonlijke relatie, alswel een nationale, want het betrof niet de hele mensheid, maar het sloot hen in op wie Hij boos was vanwege hun verdorvenheid.

In de Psalmen, waar wij deze vertederende term zouden verwachten, lijkt ze helemaal afwezig te zijn, behalve als ze als tegenstelling wordt gebruikt:

"Al hebben mijn vader en moeder mij verlaten,
toch neemt de Here mij aan."
(Psalm 27:10;NBG)

In Maleachi wordt het beeld van een vader gebruikt, maar eerder om aan te tonen dat Israël niet juist handelde. Yahweh protesteerde tegen hen, zeggend:

"Een zoon eert zijn vader en een knecht zijn heer.
Indien ik nu een vader ben, waar is de eerbied voor Mij?
en indien ik een heer ben, waar is de vrees voor Mij?
zegt de Here der heerscharen tot u, o priesters, die mijn naam veracht.
En dan zegt gij: Waarmee verachten wij uw naam?"
(Mal. 1:6;NBG)

Zij faalden Hem te verheerlijken voor Zijn zorg en voorzienigheid, zoals zij dat zouden moeten. Hij werd niet erkend als een vader.

Opnieuw klaagt de profeet hen aan over gedrag dat niet verenigbaar is met Gods Vaderschap en Schepperschap, en vraagt: "Hebben wij niet allen één Vader? Heeft niet één God ons geschapen?" (Mal. 2:10;NBG). Maar van het God zien als een liefdevolle en aanhankelijke Vader, Die voorziet in hun noden en zorgt voor hun welzijn, is er niet de geringste aanduiding. Het vaak geciteerde vers, dat de Zoon de "Eeuwige Vader" maakt (Jes. 9:6), is zeer verwarrend, want het beeld van "vader" is het complement van "zoon", en kan in het zelfde verband geheel niet toegepast worden op dezelfde persoon. Een van de Griekse versies leest "abi" (vader) als "abia", wat meer passend is. De zin zou moeten zijn: "'Raad zal Hij aan de machtige brengen", om plaats van "Raadsman, de Machtige God, de (Eeuwige) Vader."

In tegenstelling hiermee wordt de term "vader" vele malen gebruikt voor de voorvaders van de natie van Israël. Aan hen deed Yahweh grote beloften en deze werden in gebed tot Hem gebruikt om zegen te ontvangen. De patriarchen, de fysieke, letterlijke nakomelingen van dat volk, stonden tussen hen en Hem. Dit schijnt een nauwere geestelijke relatie te hebben verhinderd, zoals die nu door geloof bestaat tussen God en Zijn heiligen.

Nadat Gods Zoon verschenen was in het vlees, wordt, in het zogeheten "Nieuwe Testament", de term Vader twee maal zo vaak voor God gebruikt als voor mensen. Dit is een welsprekend commentaar op het feit dat God Zelf letterlijk een Zoon heeft gekregen, en als gevolg daarvan met de mensheid is verbonden door een nieuwe band, die uiteindelijk, bij de voleinding, heel het ras zal omvatten. De Zoon, als Zijn Christus of Gezalfde, zal heersen als Koning, maar wanneer het koninkrijk wordt overhandigd aan God, wordt Deze niet Koning, maar Vader (1Kor. 15:24). De uiteindelijke band met allen zal niet een koninkrijk zijn, maar een familie. Dit is de eeuwige naam die net zo lang voort zal blijven gaan om harten te verzamelen in de cirkel van Gods liefde, tot allen zich binnen die omarming bevinden, bij de voleinding. Het is de volrijpe vrucht van de aionische tijden, met al hun kwaden en lijden, want stervelingen leren alleen door trieste ervaringen hoe hulpeloos ze zijn in zichzelf en hoe men Zijn liefdevolle zorg op waarde kan schatten en op prijs stellen.

Ik heb gehoord van iemand die naar God verwijst als Vader van alle tijden en van alle gelegenheden. Sommigen zijn echt door hun Bijbels heen gegaan en hebben overal God in Vader veranderd. Ik heb hiervoor wel sympathie, maar betreur het gebrek aan verstandige waardering van andere aspecten van Gods karakter, in het bijzonder Zijn Godheid. Hij is ook met andere banden aan ons verbonden, zoals Schepper en Redder. En "Vader" beperkt Hem tot ons en onze noden, terwijl "God" Hem verbindt met al Zijn schepselen, zelfs met hen die Hem niet kennen in deze uiteindelijke relatie. Het is God Die van de wereld houdt, de Vader is beperkt tot de familie. In ons dienstbetoon zouden we Hem moeten bevestigen als onze Heer, en onze gebeden met betrekking tot Zijn werk zouden door deze titel vooraf gegaan moeten worden.

De geest van zonschap, die we ontvangen hebben, zet ons er toe aan instinctief "Abba! Vader!" te roepen (Rom. 8:13; Gal. 4:6). En dit leidt ons er toe, wanneer we op Hem in gebed een beroep doen, aan de titel Vader het verdere feit toe te voegen dat Hij onze Vader is. Wij hebben niet alleen een veel nauwere relatie met Hem dan de titel "God" doet denken, maar het drukt een tederheid en sympathie uit die mensen gewoonlijk niet verbinden met de Godheid. Als God is Hij verbonden met al Zijn schepselen, maar als Vader is Hij beperkt tot hen van de mensheid die Zijn geest ontvangen hebben. Tot op zekere hoogte waarderen wij Zijn voorziening, en danken Hem voor Zijn zegeningen. Wij verwachten het grootste doel van allen, in geest, lang voordat allen levend zijn gemaakt en verzoend met God, bij de voleinding.

Het is zo af en toe goed te kijken naar de naam of titel die wij gebruiken door het toevoegen van speciale kenmerken, die op dat moment bovenin onze harten liggen. Paulus, te midden van zijn beproevingen, zegende Hem als Vader van de barmhartigheid en als de God van alle vertroosting (2Kor. 1:3). Met het oog op de allesoverstijgende genade die tot de natiën is gekomen, waardoor wij een veel hogere plaats hebben dan Hij aan Israel gaf, de geliefde natie, mogen wij Hem aanspreken als de heerlijke Vader, of Vader van de heerlijkheid (Efe. 1:17).

De God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

Wij hebben de directe nadering tot onze God en Vader overdacht, gebaseerd op onze relatie met Hem. Maar in onze hoogste inspanningen om Hem te zegenen, zouden wij Hem moeten herinneren aan de Ene door Wie alleen wij in Zijn aanwezigheid mogen naderen. Hij is niet alleen onze God en Vader, maar de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. We mogen er zeker van zijn dat wij Hem geen grote eer schenken, wanneer wij God als onze Vader bevestigen, want wij zijn er van overtuigd dat, in onszelf, wij een schande voor Hem zijn en geen recht hebben Hem als Vader of als God op te eisen. Maar wat een tegenstelling is het, wanneer wij denken aan onze Redder, Die onbeperkte en eindeloze heerlijkheid brengt voor Zijn naam, door Zijn bemiddelend werk! Hij is de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. Dat betekent veel voor Hem!

Hij is de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. Hij is niet de Grote, Onbekende, Liefdeloze Schepper en Bewerker van alles, maar de God Die Zijn hart aan ons heeft laten zien door een Bemiddelaar, door Wie Hij allen tot Zichzelf wil redden. Wat kan voor Hem meer aanvaardbaar zijn dan herinnerd te worden aan

het feit dat Hij de God is van de Ene, Die door Zijn vernedering en schaamte, zowel als door Zijn heerlijke heerschappij, zeventvoudig zal herstellen wat totaal verloren scheen te zijn? Op verscheidene plaatsen begint Paulus zijn brieven hiermee, met de meest volle en de fijnste van alle titels van de Godheid(2Kor. 1:3; Efe. 1:3; Kol. 1:3). Het heeft een rijkdom en kostbaarheid die appelleert aan allen die verder zouden willen kijken dan hun eigen blijdschap en genieten van de zegeningen die onze Heer, Jezus Christus, aan onze God en Vader heeft gebracht.

Welke enorme waarden en hoge eren worden uitgedrukt door de volle naam en titel van onze Redder! Wanneer we aan Hem denken als Heer, laten we ons dan herinneren dat in het Hem dienen en gehoorzamen, wij ook Zijn God een genoeg doen. En wanneer wij Hem aanbidden als Jezus, dat wil zeggen, als Yahweh de Redder, laten we dan niet vergeten dat het Zijn Vader was Die Hem zond, en Zijn God Die Hem verliet voor onze redding. En wanneer wij jubelen in de heerlijkheden van Zijn zalving, mogen wij onderkennen dat Hij voor alles Gods Christus was, Zijn Messias, als profeet, om Zijn denken aan al Zijn schepselen bekend te maken, om als Koning te heersen, niet alleen op de Aarde, maar ook te heersen in de hemelen, en als Priester om de mensheid terug te brengen bij Hem en het universum met God te verzoenen.

Ik ben er van overtuigd dat het onze God een genoeg doet, wanneer wij in lofprijzing en gebed Hem niet alleen aan onze relatie met Hem door genade doen denken, maar ook aan Zijn heerlijke plaats als de God en Vader van de Ene door Wie al onze zegeningen komen. Dit schijnt zeer passend te zijn bij het begin van onze gebeden, wanneer we ze laten voorafgaan door lof, en Zijn naam zegenen, voordat wij afdalen tot de verzoeken en zaken die op onze harten liggen. En aan het slot, indien we onszelf verstandelijk de grote waarde van Zijn werk realiseren en het diepe verlangen in het hart van God om Hem te eren, zullen wij ons gebed afsluiten en ons verzoek vastleggen door alle recht of waarde van onszelf te ontkennen, maar alles te baseren op de naam van onze Heer, Jezus Christus. Door Hem, tot God, is alle lof en heerlijkheid voor de aionen!

Figuurlijke benamingen.

De titel Heer wordt genomen van de sociale ongelijkheden die onder mensen zijn gerezen. Het wordt vaak gebruikt voor koningen of slaveneigenaars, of het hoofd van een huishouden, of zelfs als een beleefde erkenning van superioriteit, zoals toen Jacob Ezau zijn heer noemde(Gen. 32:18:19). Het Hebreeuws verwijst letterlijk naar een BESLISSER, het Grieks naar een BEKRACHTIGER, maar in dagelijks gebruik wordt het toegepast op elke sociaal meerdere. Daarom wordt het ook zeer toepasselijk gebruikt voor de Heer der heren(Openb. 19:16). Sociaal is onze Heer, Jezus Christus, superieur in rang aan alle mensen en boodschappers. Als Zijn slaven, in geest, is het speciaal toepasselijk dat wij Hem in ieder gebed dat verbonden is met dienstbetoon, erkennen als Heer, en bidden in de naam van onze Heer, Jezus Christus, wanneer we gemeenschap met hem willen hebben aan Zijn werk.

Bidden tot jezelf.

Wij presenteren onze wensen instinctief aan degene die in staat is ze te vervullen. Er is in deze een kleurrijk contrast tussen de Farizeeër en de tollenaar. Onze Heer vertelde dit verhaal aan hen die vertrouwen in zichzelf hadden, en als zodanig in het geheel niet konden bidden, tenzij als een formele religieuze oefening, om zo door mensen gezien te worden, en onder de mensen een reputatie van vroomheid op te bouwen. Ieder onderdeel dat in verband met de Farizeeër werd genoemd was kenmerkend. Hij stond. Hij was zelfs dankbaar dat hij zo goed was! Toch bad hij niet tot God, maar tot zichzelf. Hij had geen God nodig, of een Vader! Misschien zouden we dit moeten meenemen in onze studie over gebed. Maar helaas, hoeveel hiervan, dat onder deze naam wordt verzonden, komt als een boemerang weer terug bij degene die bidt? Het is de diepste diepte tot waar een religionist kan zinken, want hij stelt zichzelf in de plaats van God. Laten we oppassen dat zelfs niet een splinter van deze geest onze verzoeken binnendringt (Luc. 18:11). Er is altijd het gevaar dat wij onszelf op de een of andere wijze zonder God afdoende vinden.

Door anderen.

Weinigen die dit lezen zullen denken aan het benaderen van God door de tussenkomst van een zogenaamde "heilige," of, nog erger, proberen Jezus te bereiken door de bemiddeling van Zijn moeder. Maar er zullen sommigen zijn die tot Jezus bidden, met het verkeerde idee dat Hij meer benaderbaar is dan de Godheid, en dat Hij hun verzoeken aan Zijn Vader zal presenteren. Dit alles stelt God geheel in een vals licht en is voor Hem volkomen onaanvaardbaar en beledigend. Bovendien schiet het totaal tekort om de waarde en de afdoendheid van Christus' offer te waarderen, dat de weg heeft geopend, recht naar de aanwezigheid van God. Zijn Naam, met al wat die inhoudt, is een volledig en perfect paspoort tot de goddelijke aanwezigheid. Wij zouden niet moeten loven en bidden zonder die te gebruiken, maar we zouden tegelijkertijd altijd Zijn hoge eer als Gods Christus moeten bevestigen. Zelfs onder stervelingen kan het een belediging zijn om iemand alleen met zijn naam aan te spreken, zonder zijn juiste titel.

Door Christus Jezus.

Het is bijzonder toepasselijk om in de huidige tijd van Hem te spreken als Christus Jezus, eerst het ambt noemend, precies zoals we dat met aardse waardigheidsbekleders doen. Wij spreken van Koning George de Vijfde, en van President Truman, wanneer we verwijzen naar hun sociale of politieke niveau. Daarom is het ook goed om Hem zo te noemen, wat naar Zijn verhoging wijst, Die eens Jezus Christus was tijdens Zijn vernedering. Vrijwel al onze zegen komt tot ons door Zijn dood en verheerlijking. Daarom is het passend om Zijn Vader te herinneren aan de plaats die Hij heeft aan Gods rechterhand. Wij kunnen zijn als het gevolg van een keizer, die altijd hun loyaliteit tonen door de titels die zij gebruiken bij het wijzen op zijn majesteit.

Er is altijd Een *tot* Wie wij zouden moeten bidden, alleen Een *door* Wie wij de Godheid zouden moeten benaderen. Moge het ons gezegend voorrecht zijn ieder hun juiste plaats te geven, en aan ieder Hun passende heerlijkheid toe te schrijven! In ons loven is het speciaal genoeg doend voor Hem, wanneer wij Hem

erkennen en God herinneren aan de vele uitmuntendheden van Zijn Zoon (want Hij is de enige Weg naar de goddelijke Aanwezigheid) en op Hem deze benamingen en titels toepassen, die, in zichzelf, Hem kronen met de heerlijkheden en genaden die Hem door God geschonken werden en verkregen werden door middel van Zijn genadevolle afdaling tot in het stof van de Aarde, om zo Gods hart te onthullen en Zijn schepselen terug te brengen naar Zijn boezem.

Deel 6 - Met dankzegging!

Uit ieder dankbaar hart zou dankbaarheid moeten oprijzen voor ontvangen gunsten, voor beantwoorde gebeden, of voor genoten voordelen. Maar dit alles schiet tekort voor onze hedendaagse voorrechten. Gebed zou gepaard moeten gaan met dankzegging, samen met het verzoek, voordat het antwoord komt. Dat is geloof dat God eert! Laten we toch dankbaar zijn dat Hij niet blindelings onze bevelen gehoorzaamt. Laten we danken dat Hij alleen zal doen wat goed is voor Zijn heerlijkheid, want alleen dat is goed voor ons. Indien we ons maar een weinig van onze eigen dwaasheid en zwakheid zouden realiseren, zouden we overweldigend dankbaar zijn voor ieder schijnbaar falen om te krijgen wat wij willen, want er kan geen twijfel over bestaan dat het slecht voor ons zou zijn geweest, en tegen de heerlijkheid van God. Wij zijn instinctief waarderend als wij ontvangen wat wij willen, maar laten wij Hem bij voorbaat danken voor het alleen zenden wat overeen komt met Zijn doelstelling.

Dankzegging is niet iets dat is gebaseerd op iets theoretisch, maar op leven, ervaring, actie en blijdschap. Net zoals de levendmakende onthulling die God ons heeft gegeven, bevestigt de vorm waarin ze wordt uitgedrukt haar belangrijke boodschap. Omdat het zo'n kort en prachtig voorbeeld is van de goddelijke manier van uitdrukken, zullen we haar literaire structuur, of skelet, uiteenzetten. Lees de linkerzijde naar beneden en de rechterzijde naar boven. Het midden richt de aandacht op het thema van iedere zin, die herhaald wordt in het omgekeerde (Filip. 4:4).

(lees naar beneden)		(lees naar boven)
Verblijdt u	[wat]	verblijdt u
in de Here	[Wie]	zal ik zeggen:
te allen tijde!	[wanneer]	Wederom.

Wat?

Vreugde is het begin en het einde van Gods aionische operaties. In verwachting zongen de morgensterren bij de start, en bij de afsluiting zal heel de schepping jubelen in de voleinding. Als de kosmos zulke heerlijke grenzen heeft, waarom

zouden wij, microkosmosen, niet een gelijke ervaring hebben? Ik heb me laten vertellen dat ieder atoom een miniatuur is van de materiële wereld. Laten we blij zijn als we ons Gods keus voor ons herinneren en Zijn roep en de redding waarin Hij heeft voorzien, en de plaats die wij in Zijn Christus hebben. Laten we van het vooruitzicht genieten van de heerlijkheid die voor ons ligt, want we zullen zeker jubelen wanneer de vervulling komt. Zo zal ons dankzeggen de verbinding zijn tussen de blijdschap van de verwachting en de vreugde van de realisatie. En daarom zou het altijd gebed moeten vergezellen, niet als een uitgestelde en niet-essentiële late toevoeging, maar als het leidend kenmerk. Ieder verzoek zou moeten beginnen met dank of aanbidding.

De twee belangrijkste gebeden voor ons, zijn die welke ingesloten zijn in het eerste hoofdstuk van Efeze, die voorbeelden zijn voor onze imitatie. In het eerste hoofdstuk, voordat hij bidt, begint Paulus met God te zegenen voor Zijn genade(vers 3), en na onze zegeningen precies weergegeven te hebben, geeft hij dank(vers 16), voordat hij bidt dat de heiligen binnen mogen gaan in een realisatie van hun geluk. Er is zeldzame vreugde in wat God voor ons heeft gedaan en wat Hij ons voor de toekomst voorstelt, met Paulus' verzoek daar tussenin. Gebed is slechts de verbinding tussen verleden en toekomstige vreugden. Indien dit in onze harten wordt gerealiseerd, zal gebed altijd op smaak gebracht worden door dankbare lofprijzing van Hem aan Wie het is gericht.

Wie?

Het tweede punt van belang in deze zin is "Wie?" We mogen ons kort verheugen in vele dingen en in een veelheid aan personen, maar de hoogste bron van echte blijdschap zal voor ons liggen rond twee: Een, de Bron, en de Andere, het Kanaal van onze grootste en meest blijvende zegeningen. Alleen in God en Zijn Christus is de bron blijvend, met perfect en eeuwig geluk, en alleen door de apostel van de natiën komt de overstijgende genade tot ons, de minst verdienende van al Gods schepselen. Het zijn Paulus' uitspraken waar we ons op moeten richten, als we volledig de speciale en hemelse zegeningen willen genieten die voor ons zijn weggelegd te midden van de hemelingen.

Maar het geluk dat hier toegekend wordt, is niet alleen dat wat komt door een realisatie van onze plaats in Christus, maar door dat wat verbonden is met ons dienstbetoon in de Heer. Het is betrekkelijk eenvoudig om in Hem blij te zijn, maar het zal voor ons wat anders zijn om ons te verheugen in de uitvoering van Zijn werk, want dan komen we in contact, misschien wel in botsing, met onze medemensen. Dan zullen we waarschijnlijk genoeg reden vinden voor triestheid en verdriet en wanhoop, te wijten aan de vervolgingen en lasteringen, niet alleen van de wereld, maar ook door onze mede-heiligen, samen met de vurige pijlen van onze geestelijke Tegenstanders. Het is hier waar de meesten van Zijn volk falen. Omdat zij niet geloven dat God kwaad scheidt, kunnen zij zich er niet goed in verheugen als het hen treft, want zij denken dat het van de duivel moet komen en tegengesteld is aan Gods bedoeling. *Alleen wanneer we zien dat God zowel kwaad als goed gebruikt voor Zijn aionische operaties, kunnen we ons verheugen in veel wat ons in dit leven overvalt.*

Paulus is de enige pijplijn die ons de wijn zal leveren die in ons werkt om de onuitspreekbare vreugde voort te brengen die wordt gebracht door de allesoverstijgende genade van Gods huidige operaties. Wanneer de kwaliteit van deze bedeling wordt vervalst door bijmenging uit andere tijden, gaat ze achteruit, en niets markeert zo het verschil als de verminderde maat van geluk die het voortbrengt. En ook de smaak is anders. De ziele blijdschap van andere tijden neigt naar het sensuele, maar de puur geestelijke bevrediging en gelukzaligheid die door Paulus voor ons wordt uitgestort, vult onze geesten met hemelse nectar, vooruitziend naar dat wat ons deel zal zijn in Zijn aanwezigheid. Als enige van Gods schepselen al blij zouden zijn, zouden wij ons nog meer moeten verheugen, want alleen wij zijn de onderwerpen van allesoverstijgende genade. Geen anderen waren zo onverdienend, en niemand heeft zo veel ontvangen. Wij zijn het toppunt van Gods climax vormend plan om Zijn hart te onthullen.

Wanneer?

Wij zouden geen moeite moeten hebben met het ons richten op de juiste tijd om blij te zijn. Israel concentreerde de meeste van haar blijdschap in de herfst, tijdens het Loofhuttenfeest, beginnend op de vijftiende dag van de zevende maand, want zij moesten zich zeven dagen verheugen (Lev. 23:40). Maar op andere tijden moesten zij hun zielen kwellen (32). Zij moesten van hun volk afgesneden worden als zij niet op de tiende dag van de zevende maand hun zielen kwelden (Lev. 23:27-32). Zo moest dat gaan in die onvolgroeide, raadselachtige bediening. Wat een tegenstelling met ons! Wanneer werden wij opgedragen onze zielen te kwellen? Nooit! Wanneer zullen wij een tijd apart zetten om ons te verheugen? Vakanties? Zondagen? Verjaardagen? Trouwdagen? Waarom niet? Maar deze, groot in aantal als ze in sommige landen zullen zijn, zijn nog veel te weinig! Wij zouden *altijd* blij moeten zijn! Steeds weer, en opnieuw!

Zonder dankzegging.

Een zeer opmerkelijk kenmerk van het Bijbelse Hebreeuws is de afwezigheid voor een aparte term voor dankzegging. De woorden die zo in onze King James vertaling zijn weergegeven, worden meer volhardend vertaald met andere uitdrukkingen. De meeste daarvan zouden "toejuichen" moeten zijn, hoewel zij dit woord op een paar plaatsen weergeven met "lofprijzing", en lofprijzing wordt door hen meestal gebruikt voor *ell* - doen stralen, idiomatisch "loven", in het bijzonder in de zinsnede "Prijs de Heer!" Het is triest dat zo'n belangrijk feit voor ons verborgen zou blijven vanwege een niet-concordante vertaling. De wet bracht geen dankbaarheid voort, maar zelf-toejuiching. Zelfs toen de Farizeeër in het Grieks een woord voor dank had, misbruikte hij het. Hij dankte God dat hij niet zo was als de rest van de mensen, terwijl hij had moeten belijden dat hij veel slechter was, zij het op een keurige en religieuze manier. Het werkwoord "zegenen" schijnt, in het Hebreeuws, dienst gedaan te hebben in plaats van "dankzeggen".

Zo'n ongelooflijk feit kan alle bevestiging gebruiken die er is, daarom ging ik naar de Griekse concordantie van de Septuagint, en riep een getuige op die mijn vondsten kon bevestigen. Zeker, het werkwoord danken - *eucharistein* - komt niet meer dan zes maal voor in heel het boek en het zelfstandig naamwoord slechts vier maal! Wacht even, deze komen allemaal uit de apocriefe boeken! Er zijn maar

twee andere vormen, die ieder maar één maal voorkomen. Een is er ook in de ongeïnspireerde boeken. Slechts één, "dankbaar" - eucharistos - heeft een Hebreeuwse tegenhanger. In Spreuken 11:16 wordt het gebruikt voor het Hebreeuwse "genade", *chn* en weergegeven met "Een bevallige vrouw verkrijgt eer"(NBG). Voorzichtig leest de Concordante Vertaling "Een bevallige vrouw handhaaft eer." Als dit de enige plaats is waar de Griekse vertalers het nodig vonden het woord dank in de hele Hebreeuwse Schrift te gebruiken, dan mogen we er zeker van zijn dat het zéér schaars was.

Belijden en toejuichen zijn varianten van hetzelfde Hebreeuwse woord. Het is simpelweg het werkwoord van het zelfstandig naamwoord hand. Wij gebruiken hetzelfde taalgebruik in het Engels wanneer we zeggen: "Give him a hand!" Dan klappen we allemaal goedkeurend in onze handen, als toejuiching. Maar in het Hebreeuws is het zeer opvallend en suggestief dat zelf-toejuiching belijden aangeeft! Letterlijk vertaald zou Leviticus 5:5 er zo uitzien: "in het geval dat hij schuldig is aan een van deze, zal hij zichzelf toejuichen voor wat hij zondigt." En in 16:21 legt Aäron beide handen op de levende geit en juicht zichzelf toe (belijdt) over alle verdorvenheden van de zonen van Israel, en al hun overtredingen en al hun zonden. Mogen wij allen de les van de Hebreeuwse taal leren, dat de enige zelf-toejuiching voor God belijden moet zijn (Lev.5:5; 16:21; 26:40; Num.5:7)!

Wanneer men onder de wet in gebed God benaderde, vereiste de aard van zaken een belijden. Zo vinden we, toen Israel openlijk onder het ongenoegen van Yahweh was, tijdens de verbanning, dat Ezra en Nehemia en Daniël hun gebeden vooraf lieten gaan door belijden, en niet zozeer door dankzegging. Hun gebeden zijn zeer leerzaam en behulpzaam, maar we moeten we ze niet om die reden nadoen, want wij zijn niet onder de wet en zijn niet bovenmatig met onszelf bezig, nu wij geen rechtvaardigheid uit onszelf willen hebben en de rechtvaardigheid van God hebben. Wij zouden dankzegging voor de vrijkoping van zonde moeten geven, in plaats van belijden.

Toen Ezra bad, beleed hij, huilend en op zijn aangezicht vallend voor het huis van God(Ezra 10:1). Bij hem komt een grote menigte van mannen en vrouwen en kinderen uit Israel tezamen, want het volk huilde steeds harder. Toen zei een van de mannen van Israel tot Ezra:

"2 ... Wij zijn ontrouw geweest jegens onze God, doordat wij vreemde vrouwen uit de volken des lands hebben gehuwd; desondanks is er nog hoop voor Israel.

3 Laat ons dan nu een verbond sluiten met onze God, dat wij alle vrouwen met de uit haar geboren kinderen zullen wegzenden, volgens de raad van mijn heer en van hen die beven voor het gebod van onze God; en laat er gehandeld worden volgens de wet."

(Ezra 10:2,3;NBG)

Onder de wet was belijden niet voldoende. Er moest ook een rechtzetting zijn van het verkeerde en een verlaten van de zonde. Israels hoofdzonde was het nemen van buitenlandse vrouwen. Aangezien de wet dit nadrukkelijk verbiedt(Ex. 34:16; Deut. 7:3,4), werden zij gedwongen ze weg te zenden.

Nehemia is een verfrissend figuur, de politieke tegenhanger van Ezra, de priester. De belangrijkste bezigheid van de priester was om te gaan met de zonden van anderen, en daarom kon Nehemia zijn belijden beperkt houden tot de zonden van Israël, want hij probeerde hen te heroveren van de gevolgen van hun overtredingen. In overeenstemming met de tijd en Gods beperkte onthulling op dat moment, hilde hij en rouwde vier dagen, en vastte hij voordat hij bad. Maar in deze woorden zit geen genade. Hij bidt tot de grote en te vrezen God, Die Zijn verbond houdt, en heeft mededogen met hen die Hem liefhebben en Zijn inzetten bewaren. Eerst smeekt hij om een audiëntie, want hij voelt dat God zijn gebed, dat hij dag en nacht bidt voor de zonden van Israël, Zijn dienstknechten, niet hoort. Dan belijdt hij de zonden van Israël, special van zijn en van zijn vaders huishouden, en vraagt een antwoord op grond van hun gedrag(Neh. 1:4-11).

Daniël is ook in volle harmonie met de tijden waarin hij leefde. Hij bad, belijdend aan de grote en te vrezen Yahweh, Die het verbond houdt en vriendelijk is voor hen die Hem liefhebben, en voor hen die Zijn inzetten bewaren(Dan. 9:4). Hij belijdt de zonden van het volk als een van hen:

"5 wij hebben gezondigd en misdreven, wij hebben goddeloos gehandeld en zijn wederspanning geweest; wij zijn afgeweken van uw geboden en van uw verordeningen,
6 en wij hebben niet geluisterd naar uw knechten, de profeten, die in uw naam gesproken hebben tot onze koningen, onze vorsten en onze vaders, en tot het ganse volk des lands.
7 Bij U, Here, is de gerechtigheid, maar bij ons een beschaamd gelaat, gelijk heden ten dage, bij de mannen van Juda, de inwoners van Jeruzalem en bij geheel Israël, bij hen die dichtbij en die veraf wonen in al de landen waarheen Gij hen hebt verstoten om de ontrouw die zij jegens U hebben gepleegd."
(Dan. 9:5-7;NBG)

Het was de zeventig jaren van verbanning uit hun eigen land, die berouw en gebed opriepen in het hart van Israël, zoals uitgedrukt door hun vertegenwoordiger, Daniël. Genade is vrijwel geheel afwezig. Zelfs belijden is niet voldoende. Verhoren en zegenen is afhankelijk van hun gedrag, niet van Gods genade. Is dat niet de reden waarom er daar geen dankzegging is?

De Heer is nabij!

Het is een gezegende waarheid dat Christus op ieder moment kan verschijnen, en dat de Heer spoedig zal afdalen om ons weg te roepen in Zijn aanwezigheid, waar vreugde voor altijd onze harten zal vullen. Maar dat is niet alles! In geest is de Heer ook nu al nabij. Als we ons dit realiseren, zal het ons zeer helpen in onze relaties met anderen, in het bijzonder bij hun onrechtvaardig handelen met ons. Als we alleen zouden staan, zonder hoop op het rechten van al onze krommen, zou het ons doen neigen bitter en hard te zijn. Maar met Hem in de nabijheid weten we dat alles, op een bepaald moment, veranderd zal worden en in de tussentijd is een deel van Zijn plan al ons deel, vandaar ook dat wij in staat zijn mild en verdraagzaam te zijn. In dit laatste der dagen van buitensporige zelfzuchtigheid, is het zeer moeilijk onze mildheid bekend te maken, want de meest flagrante kromheden worden als recht beschouwd, zodat onze mildheid afgewezen kan

worden, of gebruikt als bewijs tegen ons. Maar dit moet verwacht worden in een tijd die zo boos is (2Tim. 3:1), waarin mensen wreed zijn als de door demonen bezetenen van de Gergeneses (Matt. 8:28). Hoeveel erger zou het zijn als de Heer niet nabij zou zijn!

Het waarom van bezorgd zijn.

Waarom zouden wij *niet* bezorgd zijn? De heiligen hebben doorheen deze bediening deze woorden steeds weer opnieuw gelezen, en nog steeds blijven velen van hen vreesachtig en bang, triest en bezorgd voor de toekomst. Ze faalden, en falen nog steeds, te begrijpen dat God voor hen is, zodat niets tegen hen kan zijn. Zij denken nog steeds dat zij verhoord worden vanwege hun vele spreken, of, misschien, zegen tekort komen vanwege hun gebrek aan bidden. Sommigen drukken zelf hun angst uit in "volhardend" bidden, bang dat alles verkeerd zou gaan als zij zouden ophouden de Godheid bezorgd te maken met hun smeken en voorspraak. Zulk gebed is niet gebaseerd op verheugen en begint maar zelden met echte dankzegging. Het is geen gebed van geloof, maar van ongelooft.

De vrede van God.

Alle heiligen hebben enig bewustzijn dat Christus stierf voor hun zonden en dat zij gered zijn, maar zij zullen nog steeds bang zijn voor de Godheid. Sommigen zijn verder gegaan en hebben vrede met God door de verzoening te ontvangen, en zijn met Hem verzoend door de dood van Zijn Zoon voor Zijn vijanden. Daarnaast zij er die rechtvaardiging genieten als gevolg van Zijn opstanding. Maar slechts weinigen zijn binnen gegaan in de vrede van God, de rust die van Hem is, omdat Hij alles leidt naar Zijn vooraf vastgestelde doel, en zowel kwaad als goed benut in de loop van Zijn handelen. Vanaf het prille begin wist Hij het einde, en plande ieder detail dat daartussen voorvalt. Er is nooit iets mis gegaan en er zal ook nooit iets mis gaan. Alles is vandaag precies zoals Hij het toen voorzag. Voor Hem staat de toekomst zo vast als ze destijds werd vastgelegd. Waarom zou Hij Zich zorgen maken?

Bij ons is het anders. Zonder God kennen we de waarheid niet echt, laat staan de toekomst. Maar weinig daarvan loopt volgens onze plannen. Misschien was er wel veel tegen onze wensen en verwachtingen in. Wij hebben geen enkele garantie voor de toekomst, anders dan geleidelijke achteruitgang en de dood. De jongeren en de zorgelozen mogen veel hebben om blij mee te zijn, en om hun gedachten mee af te leiden, zodat zij zich geen zorgen maken, maar de ouderen en nadenkenden zullen zeer wel de toekomst vrezen. Velen zoeken vrijheid van zorg door verscheidene afleidingen en proberen door drank hun vrees te beteugelen. Zij zouden onze welgemeende sympathie moeten hebben. Laten wij niet met een schuin oog naar zorg kijken. Net als alle andere kwaad heeft het een rol te spelen in Gods plan, en wel een zeer belangrijke. Buiten God is het geen bewijs van een superieure mentaliteit als je je geen zorgen maakt. In feite is het zelfs onlogisch het niet te doen.

Onze post wordt overstelpt met aankondigingen van filosofieën die blijdschap en gezondheid aankondigen, wijsheid en weelde voor allen die zich willen voegen naar de voorwaarden en betalen voor de instructies. Sommige daarvan zeggen zelfs dat

zij hun "principes" uit de Bijbel halen. Ze beloven allemaal succes door iets te ontwikkelen dat onlosmakelijk in de mens aanwezig is. Sommige van hen kunnen zelfs aanwijzingen bevatten die zouden helpen als de mens niet sterfelijk zou zijn. Omdat ik er nauwelijks aandacht aan schenk, spreek ik alleen van de algemene indruk die ik uit hun propaganda haal. Ik kan me niet iets herinneren dat niet naar falen of zonde keek als een uitwas die verwijderd moet worden, in plaats van een goddelijke voorziening voor het vernederen en leren van de mensheid, als voorbereiding op toekomstig "succes."

Zodra we zien dat *alles* uit God is, zonde zowel als succes, en dat Hij alles gebruikt om die perfecte voleinding tot stand te brengen, zonder ook maar een enkele afwijking van zijn vooraf opgestelde plan, zullen we in staat zijn te begrijpen dat Hij, op z'n minst, in perfecte rust is, daar waar het de loop van het universum en de schepselen betreft. Dit is de vrede van God. Dit zal de onze zijn. Dit zal ons in staat stellen af te zien van bezorgdheid en met dankzegging te bidden. Te midden van de strijdende groepen van deze wereld zal het onze harten bewaken als een garnizoen soldaten. Zelfs wanneer ons denken heen en weer geslingerd wordt door de wisselvalligheden van het bestaan, zal deze vrede superieur boven dit alles uit stijgen. Zonder haar is juist en aanvaardbaar gebed vandaag nauwelijks mogelijk. Met haar zal ieder verzoek gekroond worden met de halo van dankzegging.

Deel 7 - Speciale gebeden voor vandaag.

Gods woord en werk zouden het speciale onderwerp van volhardend gebed door de heiligen moeten zijn, in deze bedeling van Gods genade. Paulus' brieven leveren de voorschriften en Paulus zelf is in deze het voorbeeld, zoals in al het andere((1 Kor.4:16; 11:1; 1 Thess.1:6; Fil.3:17). Hij bad voor ons dat God ons een geest van wijsheid en onthulling zou geven, om Hem zo beter te kennen(Efe. 1:17). Hij pleitte bij de heiligen om te bidden voor het geheim van het evangelie(Efe. 6:18), en van Christus(Kol. 4:2), en voor de verlossing van hen die tegen zijn boodschap zijn(Rom. 15:30). Wij mogen deze een bijzondere plaats geven in onze verzoeken!

Omdat de schaduwen verleden tijd zijn en het licht van het middaguur schijnt in Paulus' evangelie aan de natiën, zouden wij zijn brieven moeten doorzoeken, als we er naar verlangen Gods wensen te ontdekken als het gaat om bidden voor het heden. Om overeen te komen met onze ongeëvenaarde nabijheid tot Hem in geest, wordt het daar een veel grotere plaats gegeven dan in enig ander deel van Gods onthulling. Meer dan de helft van de leerstellige indeling van Efeziërs, wat bij uitstek het handvest is van de kerk, wordt gepresenteerd in een serie gebeden! God geeft, in plaats van dat Hij ons direct vertelt van de allesoverstijgende genade

die Hij over ons uitstort, dit in het hart van Paulus in de vorm van een verzoek voor ons, zo hun kostbaarheid verhogend door de vorm waarin zij verschijnen.

Iemand die door Gods heilige geest is verlicht door middel van Paulus' brieven, zal ondervinden dat hij in volkomen harmonie werkt met Zijn woord. Wanneer het heerlijke evangelie van de verzoening het onze wordt, wordt er een last op onze harten gelegd om anderen ermee te bereiken. Wanneer het geheim van Christus' hoofdschap over allen aan ons duidelijk wordt, zullen we wensen het overal te verkondigen. Wanneer we leren van onze eigen hemelse eer, worden we gedrongen deze heerlijkheden met alle heiligen te delen. Wanneer we ontdekken dat heel de mensheid gered zal worden, wie kan ons dan stoppen het bekend te maken? Al deze dingen, de dankzegging en het verzoek en het gebed, ontvangen door Gods geest, stijgen spontaan op en keren tot Hem terug als zoete wierook. En wanneer deze waarheden worden tegengesproken, kunnen we niet anders doen dan pleiten voor hen die ze hinderen, zowel als voor hen die helpen ze bekend te maken.

De harde noodzaak voor volhardend gebed voor deze dingen is vandaag veel duidelijker dan toen Paulus zijn verzoeken opschreef, want precies deze zinnen van waarheid verdwenen al snel na de dagen van de apostel, en sindsdien is vrijwel niets over hen gehoord. Welke plaats werd er in alle geschriften van de "Christelijke vaders" en zelfs in de Reformatie, gegeven aan de geheimen van het evangelie, of van Christus, of van deze bedeling? Zelfs vandaag zijn zij vrijwel onbekende "mysteriën", zoals ze vaak ongelukkig, maar wel passend, worden beschreven. Zelfs de waarheid van de redding van alle mensen heeft maar een minimaal aantal volgelingen.

Een voorval dat pas is gebeurd, kan ons helpen te realiseren hoe diep de duisternis is, zelfs in verband met dat ene van Paulus' gebeden dat in onze dagen een weinig antwoord heeft gekregen. Een comité heeft zichzelf gevestigd onder de zogeheten fundamentalisten, dat probeert de heiligen te dienen door alle afval van de waarheid bloot te leggen. Zij laten inderdaad zien dat vrijwel alle verdeeldheid in het Christendom tegengesteld is aan de Schrift, en ze doen ongetwijfeld veel goed werk. Maar als het aankomt op de bijzondere onderwerpen van Paulus' gebeden, schijnen ze niet alleen volkomen onwetend te zijn, maar ook bitter vijandig. Zij verloochenen de leer dat heel de mensheid gered zal worden als een "helse" leer en beschimpen allen die er aan vast houden (1Kor. 5:11).

Hun leer, niet die van Paulus, kan, zonder aanstoot te geven, inderdaad "hels" genoemd worden. Zij denken kennelijk dat alle ongelovigen voor altijd gepijnigd zullen worden in "de hel" of in de poel des vuurs. Wij hebben, voordat wij dit publiceren, deze verklaring aan hen voorgelegd, opdat wij ze niet valselijk zouden beschuldigen, want wij willen niet zelfs de ergste vijanden van de waarheid verkeerd weer te geven. Maar het woord "hel" is door ons afgewezen, net als door de Herzieners en alle verstandige studenten van de Schrift. Het is niet een juiste vertaling voor het Hebreeuwse sheol, het Griekse hades, of voor Gehenna, of voor de Poel des Vuurs, en kan daarom niet als vertaling voorkomen in het woord van God. Het is een ongezonde uitdrukking en moet vermeden worden. Daarom is onze leer ook zo ver van "hels" als ze maar zijn kan.

Webster's woordenboek, de hoogste gezaghebber op gebied van woorden in de Verenigde Staten, definieert het woord "hels" als volgt: "van of behorend bij hel; afschuwelijk; kwaadaardig, boosaardig, verachtelijk, duivels." Wijzelf hielden ooit vast aan de leer van eeuwige kwelling voor ongelovigen, en erkennen nederig, samen met allen die nog een vonk van gevoel in hun borst hebben voor hun medemensen, dat niets denkbars meer kwaadaardig, of boosaardig, of verachtelijk kan zijn, speciaal voor de Godheid, Die liefde is, Die wil dat heel de mensheid gered wordt en komt tot een realisatie van de waarheid, en voor Christus, Die Zichzelf geeft als een passende losprijs voor allen, waarvoor Paulus was aangesteld om verkondiger en apostel te zijn(1Tim. 2:4-7).

Maar wat is er als de hel, kwaadaardig, boosaardig, verachtelijk, duivels, of "hels" in de leer dat God alles doet meewerken in overeenstemming met de raad van Zijn wil(Efe. 1:11), zodat Hij alle mensen niet alleen *wil* redden, maar *zal* redden, en heel de mensheid zal rechtvaardigen(Rom. 5:18), en allen met Zichzelf zal verzoenen door het bloed van Christus' kruis, of dat nu in de hemelen of op de Aarde is(Kol. 1:20)? Dit is niet hels, maar hemels! Dit verheerlijkt God, niet Satan!

Dit eert Christus, niet de Tegenstander! *Paulus nodigt ons uit te bidden en te pleiten en dank te geven voor heel de mensheid, niet om hen te verdoemen*(1Tim. 2:1-4)!!

In plaats van in de pas te lopen met Gods grote programma, heeft de christelijke wereld (of het christelijk systeem) het gebed gebruikt als een van de beste instrumenten van vergissing. Naam-Christenen, die niet de geest van God bezitten, en lauwe gelovigen, die gebed zien als een heilige plicht, vielen weg in nietige formaliteiten. Gebeden werden geschreven en gedrukt, om voor te lezen en uit het hoofd te leren. Een gebed voor iedere dag wordt als een zeer geestelijk programma beschouwd. Maar een van de ergste vergissingen was het aannemen van het "Onze Vader" als een standaardvorm voor de leek. Niet alleen in de Rooms-katholieke kerk is het "Pater Noster" een religieuze oefening van grote verdienste, maar zelfs in de zondagscholen van meer verlichte landen wordt het in de geesten van jonge kinderen ingeprent als ware het een talisman naar de hemel. Het leidt niet alleen naar hypocrisie, maar het verstoort helemaal de waarheid die vandaag de onze is in Christus Jezus.

Dit was de ervaring van de schrijver van deze zinnen: Zijn eerste boek, Het geheimenis van het evangelie, bevatte op de titelpagina het volgende: "Bidden ... voor mij, dat het aan mij gegeven mag worden mijn mond vrijmoedig te openen om het geheimenis van het evangelie bekend te maken." Daarna volgden uiteenzettingen van het geheimenis van Christus en van deze bedeling, en een pamflet "Alles in allen", waarin de redding van alle mensen wordt uiteengezet. Dit alles verwekte nogal wat tegenstand en krachtige smaad, en dat zal zo voortgaan tot het einde, want dit is naar Gods doelstelling. Zelfs dit zou dankzegging moeten oproepen. We zouden zeer goed het gebed van onze Heer kunnen laten klinken: "Ik dank U, Vader, Heer des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen hebt, doch aan kinderkens geopenbaard"(Matt. 11:25;NBG)

Paulus' grootste gebed voor de heiligen begon met een niet ophoudend danken voor hen, en werd gericht aan de God van Onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de

heerlijkheid(Efe. 1:16,17). Dit is een introductie die het thema waardig is, want alle zegen heeft haar oorsprong in God en haar kanaal in Christus, Die onze Redder is, en Die wij gehoorzamen als Heer. Laten we altijd proberen onze gebeden te openen met Hem te bevestigen in het karakter dat overeenstemt met het onderwerp van onze gebeden. Dit gebed werd gericht aan God als Degene Die ons zegent met iedere geestelijke zegen onder de hemelingen(1:3), opdat wij Zijn zegeningen op prijs zouden stellen. Het is niet langer onze behoefte als kinderen dat in beeld is, daarom wordt Hij niet als onze Vader gezien, maar als de Vader van de heerlijkheid. Het is Hij Die ons overstelpt met de heerlijke rijkdommen, over welke Paulus bidt.

Kort samengevat: Paulus bidt om een geest. Dit is vandaag de grootste behoefte. We hongeren allemaal naar materiële zegeningen, naar voedsel en onderdak, naar gezondheid en weelde. Het is zeer opvallend, in de opening van deze brief, dat wij niet overstelpt worden met lichamelijke zegeningen van de Aarde, zoals dat met Israel zal gaan in het koninkrijk. Wij worden zelfs niet verzekerd van lichamelijk welzijn te midden van de hemelingen. Deze dingen zijn noodzakelijk, maar nauwelijks zo zeldzaam of waardevol als de overstelping met geestelijke wijsheid en onthullingen, om ons in staat te stellen God en Zijn plannen en Zijn doel met ons te kennen. Hij wil dat wij weten wat Hij voor ons in de toekomst in het vat heeft zitten, en wat ons lot zal zijn, en de kracht die Hem ter beschikking staat om dit allemaal te voltooien.

Dit vereist een geest van wijsheid en onthulling, die alleen God kan geven. Alle heiligen hebben een mate van Gods geest. Een speciale geest van wijsheid zal voorzichtig zijn, want er zijn vele misleidende geesten in de wereld. De geesten van boosaardigheid zijn geestelijk(Efe. 6:12). Onderscheid is noodzakelijk(1Kor. 12:10). Zodra geesten niet overeenstemmen met de Schrift, of zelfs met elkaar, kunnen we er zeker van zijn dat ze boosaardig zijn, hoe aantrekkelijk ze ook mogen zijn, of in ons werken om wonderen te verrichten. Op verschillende tijden in de geschiedenis van de kerk, is er een toegeven geweest aan geestelijke krachten, of door middel van passiviteit, of door schitterende manifestaties, maar geen daarvan hebben de heiligen er ooit geleid naar de heerlijke rijkdommen die Paulus in dit gebed onthult. Zij waren zonder deze wijsheid en hadden deze onthulling niet.

Zonder deze geest van wijsheid kunnen de rijke onthullingen van de gevangenisbrieven niet begrepen worden. Indien iemand deze zeldzame onthullingen niet heeft herkend, is dat omdat deze geest ontbreekt. Laat iedereen die probeert Gods hoogste ontvouwingen te begrijpen, zoals gegeven in deze brief, ten eerste bidden om deze geest. Maar dit is niet genoeg. Niemand heeft ooit, zonder het geschreven woord, de geheimen ontdekt die hier onthuld worden. Gods geest inspireerde de Schrift. Zijn geest is niet aan de heiligen toebedeeld om licht te ontvangen buiten de Schrift om, maar via het geschreven verslag. Wijsheid vereist dat er twee getuigen moeten zijn voor de waarheid. De geesten die aan de geschreven onthulling voorbij gaan, zijn het onder elkaar oneens. De geest die dicht bij het verslag blijft, zal ons in harmonie brengen met elkaar en met de geest van God.

Wijsheid zal proberen de geesten te onderscheiden. Er zijn zoveel uiteenlopende, elk zichzelf aankondigend, dat niemand ze alle kan aanvaarden. De zaak wordt zeer vereenvoudigd als we de overweldigende overtuiging hebben dat de Schrift geïnspireerd is door God en Zijn heilige geest. Dan wordt dit, omdat zij van God afkomstig is, de ene en afdoende test voor de geesten. De meest gevaarlijke van alle geesten is die welke deze test verwerpt en individuele inspiratie opeist, of een super-inspiratie die zijn boodschap oplegt aan de heilige tekst. Geen van deze heeft ooit de geheime wijsheid van de huidige bedeling ontdekt, laat staan onthuld, die in God was verborgen totdat ze onthuld werd in schrift en bekend werd gemaakt door de pen van de apostel Paulus in zijn Romeinse gevangenis.

God is de bron van alle wijsheid. Schepselen zijn beperkt tot kennelijke verschijningen. Hij ziet door alle uiterlijke vormen heen, tot diep in het hart. Alleen Hij weet het eind al vanaf het prille begin. En alleen Hij kan kwaad gebruiken om iets goeds voort te brengen. Daarom bestaat wijsheid uit het verkrijgen van een blik via Gods ogen, uit het alles zien vanuit Zijn standpunt. In de Schrift zal wijsheid de sluier verwijderen van alle eerdere onthulling, en laten zien hoe dit het heden voorbereidde. Het zal iedere schijnbare tegenslag omvormen in een grandioos succes. Het heden is de vrucht van veel kennelijk falen, en krijgt haar geur uit verlies. Wijsheid zal aan alle menselijk getuigenis twijfelen en God geloven. Wij zouden zelfs het bewijs van onze eigen geest moeten wantrouwen, tenzij die ondersteund wordt door het gedocumenteerde bewijs van Gods heilige geest.

Het dubbele getuigenis.

Wijsheid verlangt een dubbel getuigenis. Deze wereld is vol van zinsbedrog en misleidingen, daarom zou iedere belangrijke zaak moeten rusten op het getuigenis van twee of drie. Zelfs mensen van de wereld beschermen hun bezit met wettelijke papieren, bevestigd door getuigen. Hun privé overtuigingen, hun eigen uitspraken, leggen in een rechtbank maar weinig gewicht in de schaal. Daarom zijn de meningen van een heilige, of zijn plechtige verzekeringen, de vrucht van zijn eigen geest, een zwak fundament voor geloof. Als hij afwijkt van anderen, moet een van hen het wel fout hebben. Zelfs als twee miljoen het eens zijn, is dat geen garantie. Een enkel gecertificeerd document kan bewijzen dat allen het mis hebben. De heilige die Gods geest heeft, zou alleen moeten staan op de goddelijke documenten, alleen die kunnen veiligheid en zekerheid geven.

Deze wijze voorzorg zou ons moeten leiden in alles wat door menselijke handen is aangeraakt en bezoedeld, zelfs bij het vaststellen van de authenticiteit van de heilige tekst zelf. Mensen maken fouten, hoe hard ze ook proberen ze te vermijden. Er is waarschijnlijk geen enkel manuscript dat ons uit oude tijden is overgeleverd, dat zo nauwkeurig gekopieerd en vergeleken is als de heilige rollen van de Schrift. Maar zelfs de drie oudste en beste verschillen een beetje van elkaar. Het zou onverstandig zijn een er van boven de andere te stellen. Het zou dwaas kunnen zijn een slechte te aanvaarden die tegen alle andere in gaat. In de voorzienigheid van God zijn deze, de meest kostbare en belangrijke documenten voor ons geloof, praktisch perfect bewaard gebleven, zeker wanneer we hun getuigenis combineren. We hoeven niet te twijfelen over het geschreven verslag van de genade die de onze is in Christus Jezus.

In het Hebreeuws ligt de zaak veel ingewikkelder, zodat veel meer wijsheid van boven nodig is. Met uitzondering van Jesaja, komen de oudste verslagen tot ons via een Griekse vertaling. Deze verschilt vaak van het traditionele Hebreeuws, dat aan ons in vele details is overgedragen; hoewel, als geheel is er een grote mate van overeenstemming. Veel meer dan de kennis van de feiten is nodig, hoewel deze wel de basis moeten vormen voor enige restauratie. Misschien is een kennis van God, zoals die waarvoor Paulus pleit in zijn gebed, wel de grootste hulp. Aanvullend hierbij is een inzicht in het falen van de sterfelijke mens, de vooroordelen van het volk en de vergissingen van de kopieerders. Dan komt de hulp van een dubbel getuigenis van pas, zoals aangeleverd door aanvullende verslagen en parallelle passages, en in het bijzonder het voorkomen van hetzelfde woord, om zo haar goddelijke definitie vast te stellen, zoals die door de geest van God werd gebruikt.

Zelfs in het geschreven verslag wordt de waarheid veilig gesteld door herhalingen. Het verslag in het boek Handelingen wordt aangevuld door Paulus' brieven. Romeinen wordt herhaald en versterkt door de brieven aan de Galaten en de Korinthiërs. Efeze heeft haar echo in Filippienzen en Kolossenzen. Het ene deel bevestigt het ander.

Deze wijze voorzorg wordt door de geest van God tot in het uiterste gebruikt in de geïnspireerde woorden. Er is geen geïnspireerd lexicon dat ons vertelt wat iedere uitdrukking betekent, zoals door sommige filosofieën wordt gedaan. De theosofie gebruikt een speciaal handboek om haar woordenschat te definiëren. Maar de geïnspireerde documenten doen het zelfs beter door middel van herhaling. De betekenis van een zinsnede of een woord of een element, wordt vastgelegd door het gebruik. Tot nu toe is hieraan grotendeels voorbij gegaan. Mensen geven de voorkeur aan hun foute meningen, en vertalen liever naar de dictaten van een misleidende geest, dan dat ze dat doen in overeenstemming met de geest van God. Daarom is het verstanding hetzelfde symbool te gebruiken waar het herhaald wordt, zolang de taal dat toelaat.

Hoe anders is de wijsheid van de wereld! God zal die vernietigen! Hij maakt ze stom(1Kor. 1:19). De redeneringen van de wijze zijn nutteloos(1Kor. 3:20). In de waarheid voor vandaag leren we van de diepten van Gods wijsheid kennen(Hos. 8:33). Het is een geheime wijsheid(1Kor. 2:7). Het is een veelkleurige wijsheid(Efe. 3:10). Maar onze geesten zijn niet uitgerust om er, zonder een speciaal geschenk van God, mee om te gaan. Paulus heeft er in het vorig deel van deze brief uitdrukking aan gegeven(Efe. 1:3-12). Maar hoe weinigen zijn er, zelfs van die heiligen die geestelijk genoemd mogen worden, die in staat zijn de wijsheid te grijpen in deze schitterende onthulling! Hoe weinigen hebben ook maar de noodzaak gevoeld voor een geest van wijsheid, of baden er voor!

Voordat de Concordante vertaling was gemaakt of iets van de literatuur geschreven, was er een volhardend gebed voor deze geest van wijsheid en onthulling. Dat is nooit opgehouden. Het te vrezen gebrek er aan, bij het omgaan met de Bijbel, is steeds meer duidelijk geworden, en de noodzaak er van aangetoond. Niet alleen was het noodzakelijk er voor te bidden om deze bekronende onthulling van God te heroveren, maar nu, zelfs nadat het uitgebreid is uitgelegd, is het nodig de uiteenzettingen te begrijpen! Laten we daarom bidden,

niet alleen voor onszelf, maar Paulus bijvallen in zijn gebed voor alle heiligen voor deze geest, zodat zij de grootheid van Gods genade kunnen realiseren.

Deel 8 - De geest van onthulling.

Kan een mens door te zoeken, ontdekken hoe en Wie God is? Is de mensheid van nature begiftigd om de Godheid te ontdekken? Kan hij Hem waarnemen in de Schepping? Kan hij Hem leren kennen door logisch redeneren? Wordt God onthuld aan een ieder die de Bijbel leest? Is de heilige volledig uitgerust om Hem te begrijpen, als hij de Schrift doorzoekt? Velen hebben dit allemaal geprobeerd, maar zijn tekort geschoten in de kennis over God en over Zijn hoogste onthulling van Zichzelf in Zijn huidig handelen. Daarom zouden we Paulus na moeten doen, en bidden zoals hij bad in het eerste hoofdstuk van Efeze, dat God Zijn heiligen de geest van onthulling zal geven.

Voordat Adam zondigde en God beledigde, was hij in nauw contact met zijn Schepper. Van nature begiftigd met alle kundigheden die hem boven de rest van de aardse schepping uit tilden, niet gehinderd door ziekte of vrezend voor dreiging, steeg hij ver boven zijn nageslacht uit in natuurlijke krachten. Zijn ogen konden zien, zij oren konden horen, en al zijn waarnemingen waren perfect tot op een niveau dat geen ander mens ooit meer heeft gekend. Hij sprak in intieme termen met zijn Schepper, Die al Zijn andere giften kroonde door hem een complement te geven als zijn metgezel. Leerde Adam God kennen? Leerde het hem God te vertrouwen? Leerde het hem God lief te hebben? Nee!! Één enkele bedekte toespeling door de slang toonde aan dat zijn hart nooit zijn grote Weldoener op waarde had geschat. Van nature, zelfs onder ideale omstandigheden, kan de mens niet kennis maken met de Godheid.

Sinds Adams tijd heeft de mens een diepgaande studie gemaakt van de natuur, op Aarde en in de hemelen. Hij heeft getuurd in de structuur van het kleine atoom, en geprobeerd de machtige hemelse sferen te doorgronden. Hij heeft in de diepten van de Aarde en van de zee gezocht naar mineralen. Hij heeft de flora en fauna gecatalogiseerd en gesystematiseerd en onderzocht in de oceanen, op het land en in de lucht. Hij heeft enorme hoeveelheden kennis samengebracht over het werk van Gods handen, met haar veelheden aan wonderbaarlijkheden en ontzagwekkende wonderen. Maar heeft hij de Schepper van dit alles ontmoet, wandelend in Zijn tuin, zoals Adam dat deed? Zeker niet! Grote wetenschappers zijn vaak atheïsten. Zij die Hem zien in Zijn werken, hebben Hem eerst elders ontmoet. Zij hebben Hem leren kennen door Zijn geschreven onthulling.

Maar kan de mens zijn denken niet gebruiken om zich een weg te redeneren naar Zijn aanwezigheid, of Zijn doelstelling en plan afleiden uit Zijn methoden met de

mensheid? Helaas, het denken van de mens is nog zwakker dan de vermogens van het gevoel. Aangezien hun kennis over God in de schepping, die Zijn onwaarneembare kracht en goddelijkheid tentoonspreidt, hen er niet toe brengt Hem te verheerlijken en te danken, is hun redeneren ijdel en hun hart niet verstandig. Bewerend wijs te zijn, worden ze dom gemaakt. Hun logica is onlogisch en leidt hen weg van de Godheid. Zonder kennis van Hem en Zijn wegen, schieten zij tekort in de grote vooronderstelling waarop alle redeneren gebaseerd moet zijn.

Maar zelfs als een mens God niet in de natuur of door redeneren kan vinden, dan kan hij Hem zeker toch wel vinden door de Bijbel? Hier is inderdaad een middel om kennis te maken met de Godheid dat ideaal is voor het doel! Het is zelfs beter dan de persoonlijke communicatie van Adam in de hof. Geen enkel volk kan een groter geschenk ontvangen dan het woord van God. Israels belangrijkste voorrecht bestond daarin, dat aan hen de woorden van God werden toevertrouwd (Rom. 3:2). En toch vonden zij niet allemaal Yahweh. Het tegendeel is waar! Toen Zijn woord tot hen kwam in de wildernis, verlangden zij niet naar Zijn aanwezigheid en weigerden ze Zijn woord te geloven, en daarom markeerden hun lijken hun pad door de woestijn.

Geen volk heeft ooit haar heilige boeken zo op prijs gesteld als de Joden hun heilige rollen waardeerden. Ze werden met de grootst mogelijke zorg gekopieerd en met religieuze vurigheid bewaard. Velen leerden veel er van uit het hoofd. Maar hoe weinigen begrijpen werkelijk hun belang? Dit zou begrepen kunnen worden, indien de lagere klassen, de armen en de onwetenden, de dommen en de dwazen, faalden bekend te worden met God door Zijn heilige wet en andere literatuur. Maar toen onze Heer kwam, juichte Deze God toe omdat Hij deze dingen voor de wijzen en verstandigen had verborgen, en ze aan minderjarigen had onthuld (Matt. 11:25). De rabbijnen onder de Joden, in verleden en heden, zijn vaak verstandige mannen, wijs geworden door hun kennis van de heilige rollen; maar hoe weinigen van hen zijn tot de kennis van God gekomen! Geen van de apostelen van onze Heer kwam uit deze klasse. Zelfs Petrus en Johannes waren ongeletterde, ongeleerde mannen.

De staf die werkte aan de concordante vertaling, doorzocht de details van de goddelijke verslagen zoals eerder maar zelden werd gedaan. De boeken, de woorden, de elementen, de grammatica, alles werd tot in het kleinste detail geanalyseerd. Dat zou allen zeker in staat moeten stellen binnen te gaan in de binnenste gebieden van Gods uitspraken. Zou dat niet Zijn onthulling openen zoals geen menselijke inspanning dat kan? Het was inderdaad een verstandige procedure, en bewijs van de geest van wijsheid, maar een mens kan blind zijn in het helderste zonlicht! Er is een wonder voor nodig, een speciale gift van God. Hoe exact ook onze kennis van dode feiten kan zijn, het is nodig dat ze levend gemaakt worden door de geest van God, voordat onze harten het kunnen realiseren en er op antwoorden, en kunnen genieten van de volle onthulling van Gods heerlijkheid, zoals die nu door de apostel aan de natiën bekend wordt gemaakt.

Zelfs toen het Levende Woord, Gods Uitdrukking in menselijke vorm, hen de Godheid voor ogen bracht in levende letters, zodat zelfs de ongeletterde Zijn daden kon lezen, leerden maar een paar God lief te hebben door middel van Zijn woorden en Zijn werken. En nadat Hij, door Zijn offer op Golgotha, het hart van

God tot in de diepste diepten had laten zien, keerde de natie aan wie Gods uitspraken waren gegeven zich zelfs tegen Hem en Zijn boodschappers. God verdoofde herhaaldelijk hun oren en ogen en harten, opdat zij Hem niet zouden begrijpen. Hij deed het in de tijd van Jesaja(Jes. 6:9,10), Hij herhaalde het tijdens de bediening van onze Heer(Matt. 13:14), en nadat de natie het getuigenis van Zijn apostelen en van Paulus had verworpen(Hand. 28:27; Rom. 11:25). Het bezit van een Bijbel is niet voldoende om een bekendheid met God te hebben!

Zelfs Petrus, het hoofd van de Besnijdenisapostelen, vond Paulus' brieven moeilijk te begrijpen(2Petr. 3:15), want zij gingen over een gebied dat heel anders was dan dat van hem. In de vroege dagen verdraaiden zij die niet deze speciale gift hadden waarvoor Paulus bad, het tot hun eigen vernietiging. Dit is gewoonlijk ook vandaag het geval. Zeer weinigen laten Paulus' boodschap zoals die is, of geloven het zoals die werd gegeven. Vrijwel allen verdraaien haar door ze samen te mengen met eerdere onthullingen. De genade ervan gaat tegen de draad in. Zelfs zij die enige mate van Gods geest hebben, verkiezen onder de wet te zijn, met haar rechtvaardigheid, liever dan medekruisiging met Christus te realiseren en de noodzaak voor onverdunde genade. Deze geest is een noodzakelijk fundament voor de huidige onthulling, want niemand is in staat de heerlijkheid te verdienen die voor ons is voorbereid; het is eerder het tegendeel. Een verwerping van het kruis en de genade die het inhoudt, sluit de deur voor de geest van onthulling, waardoor deze buiten blijft.

Vandaag hebben de natiën een veel grotere en grootsere onthulling van onze genadevolle God dan Israel ooit had. Feitelijk smeekt Hij Zijn vijanden om met Hem verzoend te zijn! Hij eist van de zondaar geen rechtvaardigheid, maar deelt die uit! In plaats van ons, vreemdelingen, uit te sluiten van Zijn aanwezigheid, breekt Hij alle obstakels af, zelfs die welke de massa van de Israëlieten hinderden om tot Hem te komen. In plaats van dat Hij ons in Zijn koninkrijk op Aarde via Israel een onderschikte plaats van zegen geeft, geeft Hij ons een plaats die hoger is dan de hemelse menigten! Hoe kunnen wij dan falen om te antwoorden op zulke hemelse genadegiften?

Deze geest van onthulling is er voor alle heiligen, niet voor één of voor een paar. Ze wordt gegeven zodat zij kunnen zien wat God door Zijn geest aan hen heeft onthuld in de Schrift. Het is niet zo dat zij aparte onthullingen zullen krijgen voor zichzelf, of dat zij nieuwe ontvangen voor anderen. Er zijn er geweest, en ze zijn er nog, die stellen dat zij aanvullende onthullingen krijgen, voorbij wat in de heilige Schrift aan ons werd gegeven. Maar onder elkaar zijn zij het oneens, en geen van hen schijnt zelfs maar de geest te hebben waarvan hier wordt gesproken, want zij zijn niet verlicht geworden met de waarheid die deze brief bevat.

Niemand, zelfs niet de heilige in wie de geest van God woning maakt, kan, zonder dit bijzondere instrument, de volste en totale onthullingen in Gods woord vatten. Het wordt vrijelijk toebedeeld aan hen die er voor bidden. Paulus zegt dat de waarheid aan hem bekend werd gemaakt door onthulling(Gal. 1:1,2). Gods geest deelde dit aan hem toe en inspireerde het geschreven verslag. De onthullingen vertegenwoordigen de grootste opeenhoping van rijkdommen in het universum. Ze zijn, als in een brandkast, opgeslagen in de heilige Schrift. Niemand kan er bij, behalve zij die de combinatie kennen. God onthult Zijn geheimen niet aan

iedereen, maar reserveert Zijn heerlijkheden voor hen die gemeenschap met Hem hebben en er toe geleid worden om voor deze bijzondere gunst te bidden. Aan hen deelt Hij dezelfde geest toe die eerder de waarheid aan Paulus onthulde: de geest van onthulling. Alleen zij genieten nu van deze schatten, hoewel zij het gemeenschappelijk eigendom zijn van alle heiligen.

En hoe weinigen aanvaardden Gods toegestoken gunsten! Net als het in Israel het geval was, ontvangen de wijzen en verstandigen ze niet. God, in Zijn wijsheid, vernietigt de wijsheid van de wijzen en wijst het begrip van de verstandige af. Hij schept er genoeg in hen te redden die geloven door de stomheid van het kruis. Niet vele wijzen of machtigen of nobelen worden geroepen, opdat wij ons alles in Hem zouden vinden, en in Hem roemen, niet in onszelf(1Kor. 1:18-31). Met de volledige Bijbel in hun handen, komen de natiën als geheel niet tot een kennis van God. Daar is meer voor nodig.

Wat is er nodig om Hem te kunnen kennen? Bovenal zijn dat drie dingen. Niet alleen moeten we het woord der waarheid, het evangelie van onze redding, horen of lezen, maar we moeten het geloven en verzegeld worden met de heilige geest van belofte. Alle gelovigen ontvangen de heilige geest. Dat is het zegel dat hen het heerlijke lotdeel garandeert dat voor hen is weggelegd en het vuur dat hen in staat stelt tevoren een weinig daarvan te genieten. Zij zijn er zeker van dat ze het krijgen en zijn in staat er in geest een voorverwachting van te hebben. Maar, nogmaals, zelfs voor hen geldt: hoe weinig realiseren zij zich de rijkdommen van de genade en heerlijkheid van hun lotdeel, waardoor wij tot een realisatie van God kunnen komen!!

We hebben geest nodig! Wij hebben de heilige geest, die ons leven geeft. Nu hebben wij een speciale bediening van geest nodig om ons in staat te stellen het volle belang te verstaan van Gods doel met ons, want dit verlicht onze harten, zodat wij binnengaan in een volkomen realisatie van Zijn karakter. Geen eerdere onthulling heeft dit gedaan. Zij waren alle gedeeltelijke en voorlopige, voorbereidende inleidingen op Zijn hoogste ontvouwing, die niet beperkt is tot de Aarde, maar heel het universum omsluit. Zelfs de hemelse menigten krijgen door deze geheime bediening bericht van Gods veelzijdige wijsheid(Efe. 3:10).

Dit is de bijzondere geest die de geheimen van God doorzoekt. Aangezien de waarheid voor deze bedeling grotendeels beperkt is tot geheimen, hebben maar zeer weinig heiligen een helder beeld van haar karakter, tenzij zij begunstigd zijn met de geest van onthulling. Sommige waarheden, zoals rechtvaardiging, wat geen geheim was, worden zelfs zelden verstaan. Het zijn geen "mysteriën" die niet begrepen kunnen worden, het zijn geheimen, die alleen aan de ingewijden bekend zijn. Aan allen die deze speciale geest niet hebben, blijven ze verborgen.

Met het oog op de vrijwel algemene onwetendheid over de goddelijke mysteriën, van Paulus' tijd tot de dag van vandaag, kunnen wij de noodzaak voor zijn gebed waarderen. Er is vandaag nog veel meer noodzakelijk, want het Christendom gaat niet alleen voorbij aan deze waarheid voor vandaag, maar gaat er zelfs krachtig tegenin. Velen van hen die Christus als hun Redder kennen, en het zegel hebben van de heilige geest, zijn niet alleen verstoken van deze geest, maar schijnen het hun heilige taak te vinden om allen die binnengaan in deze kostbare en krachtige

waarheden te verdoemen, en pogen de heilige weg te houden van het zelfs maar te overwegen. Dit moet zo zijn, want het zal het toppunt van genade overtreffen. Het maakt de genade nog meer genadevol. Een mindere hoeveelheid of kwaliteit van genade zou op z'n minst vereisen dat ze een dankbare ontvangst krijgt. Maar dit is zo enorm, dat het zelfs haar verwerping overspoelt.

Paulus bidt dat de Vader van de heerlijkheid ons een geest van onthulling zal geven. Op dat moment had God Zichzelf al onthuld door de Hebreeuwse Schrift. Zijn Zoon was gekomen en maakte Zichzelf bekend in levende vorm. Misschien dachten velen in die dagen dat God Zichzelf volkomen had onthuld en er niets meer nodig was om Hem bekend te maken. Het merendeel van de heiligen van vandaag zijn in dezelfde positie. Zij zien weinig meer dan de koninkrijksonthulling van onze Heer en Zijn apostelen. Zij kunnen ook niets anders doen, als zij niet begunstigd zijn met deze bijzondere geest. Het gebrek hieraan heeft vrijwel het helderste en heerlijkste licht verduisterd dat in de hemelen schijnt. De heiligen zien het maanlicht aan voor dat van de zon. Zij tasten rond in de duisternis alsof de zon nog niet op haar hoogtepunt is. Blinde gidsen van de blinden leiden hen in de put.

Dit is een gebed om het hoogste geschenk dat een schepsel ooit zal kunnen ontvangen: een levende kennis van de Godheid. De oude Grieken hadden een gezegde dat als het toppunt van kennis werd gezien: "Ken jezelf." Als zij er in geslaagd waren dit echt te doen, zouden zij in het stof rondgekropen hebben. Maar zelfs dit kan, buiten kennis van God om, niet bereikt worden. Bovendien is het woord kennis bij lange na niet sterk genoeg. Wij kunnen veel weten over veel dingen, zonder daar een nauwe ervaring mee te hebben. Een realisatie van God is niet een voorbijsnellende glimp van een verre ster, maar een blijvende ervaring, een alledaagse omgang met Hem met het oog op Zijn onmisbaar belang in ons, en de verwachting, de plaats, en de kracht die aan ons toedeelt.

De diepte en grondigheid van deze kennis wordt uitgedrukt in een fijn en krachtig beeld. Als regel zijn de ogen de beste en veiligste weg naar kennis. Job riep uit: "Slechts van horen zeggen had ik van U vernomen, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd." (Job 42:5; NBG). Maar zelfs ogen kunnen niet zien in het donker. Daarom wordt het hart tot gezichtsorgaan gemaakt en wordt ons een bijzondere hoeveelheid licht gegeven om waar te kunnen nemen wat God wil, wat Hij al voor ons heeft gedaan, en de kracht die Hij ten behoeve van ons gebruikt.

Laten we het nog eens herhalen. Alle heiligen hebben in een bepaalde mate Gods geest. Maar slechts weinigen hebben deze bijzondere geest, anders had Paulus in deze niet voor hen gebeden. Laten wij dan onze gebeden met het zijne verbinden, voor onszelf en dan voor alle heiligen. Mogen alle die deze zinnen lezen dit kostbare geschenk genieten!

Deel 9 - De verwachting van Zijn roepen (Efe. 1:18)

Wij zijn de meest ellendige van alle mensen, als onze verwachting beperkt is tot dit leven (1Kor. 15:19). Materiële welvaart, gevoelens van genoeg, zijn zeker niet de bijzondere voorrechten van de heiligen in Paulus' laatste onthullingen. Hijzelf, als hun hoogste vertegenwoordiger, leefde een leven van grote ontberingen, met veel vervolging, en was, op het einde, vastgeklonken met een ketting, leefde op gevangenisvoedsel en had maar weinig dat hij zijn eigendom kon noemen. Nog veel erger dan dat, keerden juist zij zich tegen hem aan wie hij de hoogste heerlijkheden had gebracht, die hem op z'n minst hadden moeten belonen met hun oneindige loyaliteit en vriendschap. Hij was inderdaad verlaten, met geen waarneembaar bewijs voor zijn enorme geestelijke weelde of van de beloning voor zijn werken en zijn lijden (2Tim. 1:16).

In tegenstelling tot onze armelijke verwachtingen in dit leven, schijnt er geen limiet te zijn aan de rijkdommen en heerlijkheden die ons in het volgende wachten. Ze zijn aan ons beloofd, niet als gevolg van onze verdiensten, maar veeleer het tegendeel. Gods hoofddoel is Zichzelf aan de hemelse menigten te onthullen, in het bijzonder de rijkdommen van Zijn genade en liefde, en daarom heeft Hij zulke niet-verdienende voorwerpen als wij nodig, om door praktische voorbeelden duidelijk te maken wat Hij kan doen voor hen die Zijn geschenken onwaardig zijn en veel gedaan hebben om Zijn vijandschap over zich te halen en weinig om Zijn gunst te verdienen. Laten wij dit duidelijk maken aan onze harten, anders zal het voor ons onmogelijk zijn de schitterende beloften van eer en heerlijkheden te geloven, die de onze zijn in Christus Jezus.

Het eerste deel van dit verzoek heeft te maken met onze toekomst. Wat kunnen we verwachten? De heiligen in Israel hadden een duidelijk en vastomlijnd idee van wat er voor hen in het vat zat, want de profeten waren vol van voorzeggingen waarop zij hun verwachtingen konden baseren. Onze Heer vulde veel aan om hoge hoop te doen rijzen van een groots en heerlijk koninkrijk, zodra Hij terugkeert. Zelfs als dat de basis zou zijn voor onze verwachting, zouden we reden hebben voor dankbaarheid, want de natiën zullen in die dag via Israel gezegend worden. Maar dit is niet *onze* roeping! *Wij zullen niet de laagsten op Aarde zijn, maar de hoogsten in de hemelen!* Wij zouden inderdaad al zeer begunstigd worden wanneer we een tweederangs plaats zouden ontvangen te midden van de hemelingen. Maar dit zou God niet aan ons doen onthullen. Zijn genade zou niet op juiste wijze door zo'n promotie ten toon gespreid worden. Het vraagt om veel meer dan dat! Het vereist dat de laatste de eerste zal worden, en de laagste de hoogste. Dat is de reden dat wij, als leden van het lichaam van Christus, de hoogste plaats gaan krijgen in de hemelen, wij die niet eens de laagste plaats op Aarde verdienen.

Ons leven is er een van geloof. Onze zegeningen liggen in de toekomst. Hoewel het heden niet onze verwachting is, is het een noodzakelijke en heilzame voorbereiding voor het leven dat gaat komen. Onze eigen waardering van Gods heerlijke genade, zal zeer versterkt worden wanneer we het vreselijk falen van de heiligen zien, zelfs nadat ze geroepen werden, en onze eigen ervaringen bij het kruisigen van het vlees en het bevechten van onze geestelijke vijanden. Wij slagen er niet in het vlees dood te houden en wij falen het grote schild van geloof te gebruiken om ons te

beschermen tegen onze onzichtbare tegenstanders. Maar onze tekortkomingen zouden het heilzame effect moeten hebben van het ons overtuigen van onze totale onwaardigheid, en onze dankbaarheid en bewondering vergroten voor de volheid van Zijn gunst.

De concordante vertaling maakt een scherp onderscheid tussen verwachting en hoop. Wij verwachten iets wat zeker is en vast staat, iets waarop we kunnen vertrouwen. Dit wordt ook zo vertaald wanneer het wordt gebruikt voor God, op Wie we vertrouwen(2Kor. 1:10; 1Tim. 4:10; 5:5), wat tegengesteld is aan de twijfelachtigheid van de rijkdommen waarop we niet vertrouwen(1Tim. 6:17). In tegenstelling hiermee moet hoop ook bevattelijk weergegeven worden, zoals bij de zeelui aan boord van het schip dat gestrand was op het eiland Milete(Hand. 28:6). Geloof hoopt niet, maar verwacht en vertrouwt op de beloften van God voor de toekomst.

De profetische Schrift staat vol van de verwachting van Israel, en de Besnijdenisgeschriften van latere onthulling bevestigen die. De discipelen van onze Heer verwachtten dat Hij op het punt stond Israel te verlossen(Luc. 24:21). Toch is het opmerkelijk hoeveel vaker deze gedachte opwelt in Paulus' brieven. Hoewel zij nauwelijks half zo lang zijn als de Besnijdenis geschriften, komen in hen meer dan de helft van "verwachten" en "verwachting" voor. Beter gezegd: rond tweederde van de plaatsen is te vinden in Paulus' brieven. Dit is ongetwijfeld te danken aan het feit dat geloof veel prominenter aanwezig is in de waarheid voor vandaag, dan ze ooit was in het verleden.

Het toekomstige vooruitzicht van geloof is: verwachting. Het verleden levert het fundament van het geloof, de toekomst geeft de vrucht. Wij zien terug en geloven Gods verslag van Zijn activiteiten in de schepping en onthulling, zoals opgeschreven in de Schrift van waarheid. Wij, die Zijn laatste en volste ontvouwingen hebben, verwonderen ons in de diepere waarheden, niet alleen dat Hij de hemelen en de Aarde schiep, zoals beschreven in Genesis, het boek van het Begin, maar dat *alles* in Christus werd geschapen, de Zoon van Zijn liefde, Zijn zichtbare Tempel, of dat nu die is in de hemel of die op de Aarde, of die nu zichtbaar was of onzichtbaar. *Alles* werd door Hem en voor Hem geschapen, en Hij is vóór allen(Kol. 1:13-17).

Hoewel verwachting zich niet met het verleden bezig houdt, is ze er wel grotendeels op gebaseerd. Vertrouwen in iemands toekomst hangt af van zijn eerdere gedrag. Wanneer wij ons de verhoogde positie realiseren van Gods Zoon als Zijn scheppend Origineel(Openb. 3:14), waardoor Hij zowel in plaats als tijd de Eerste is, helpt dit ons ook met vertrouwen vooruit te zien naar de toekomst, en mogen we verwachten Hem ook te zien als de Laatste(Openb. 1:18), in Wie allen samengevat zullen worden(Efe. 1:10).

Dit is in het bijzonder correct waar het onszelf betreft. Hoe verheugt het onze harten en bevestigt het ons geloof en bemoedigt het ons uitzicht op de toekomst, als we weten al vóór de nederwerping in Christus uitverkozen te zijn(Efe. 1:4)! Ons zoonschap is niet een recente ontwikkeling, deze hoge eer was al de onze toen we geroepen werden, ja, al voordat we geboren werden. Het gaat zelfs vooraf aan de intrede van de zonde in wereld. De hoge adel van de Aarde doet, als regel, zelf

niets om hun verhoogde positie in de samenleving te verdienen. Zij erven die van hun voorvaderen, waarvan sommige zover terug gaan als tot de kruistochten. Maar de zonen van God van vandaag leiden hun titel terug naar een patent dat dateert uit een tijd toen de zonde nog niet eens ten tonele was verschenen. Daarom ontsiert die niet hun familiewapen en brengt ze hun vooruitzichten niet in gevaar.

Geen verwachting hebben.

Als achtergrond van onze huidige heerlijke verwachting, zouden zij die niet van het zaad van Abraham zijn, zich altijd de positie van de natiën in relatie met God in het verleden moeten herinneren, vóór de huidige bedeling van Gods genade. Niet besneden in het vlees, hadden wij geen verbondsrelatie met de Godheid, en dientengevolge hadden we ook geen Messias, want Hij kwam alleen voor de verloren schapen van het huis Israel (Matt. 10:6). Zelfs nadat de afval van de geliefde natie duidelijk werd, en God Zich via een speciale apostel, Paulus, tot de natiën wendde, waren zij slechts gasten aan Israels tafel. Geen enkele geestelijke waarden van zichzelf hebben, namen zij deel aan Israels geestelijke schatten, en stonden daarom bij hen in de schuld, die zij probeerden af te kopen door hen vleeselijke giften te zenden (Rom. 15:27).

Israel heeft een heerlijke verwachting. Yahweh beloofde hen niet alleen een land dat overloopt van melk en honing, vrede en overvloed, onder de heerschappij van een rechtvaardige Koning, maar ook de suprematie over de andere natiën. Zij zullen niet alleen over hen heersen als koningen, maar hen zegenen als priesters. Geen andere natie op Aarde heeft enige grond om uit te zien naar zo'n toekomst. Ja, er waren natiën die poogden wereldheerschappij te verkrijgen: Babylon, Medo-Perzië en Griekenland, maar ze brachten de mensheid slechts weinig zegen, en gingen aan hun eigen corruptie ten gronde. Er zal in de toekomst een andere wereldheerser komen, de Man van Zonde, maar hij zal de verontwaardiging van God over de natiën doen komen. Zij zullen eerst een weinig economische welvaart van hem verwachten, maar dan zullen zij overweldigd worden door lijden en ellende.

In deze laatste dagen is er een pseudo-messiaanse geest, die natiën er toe leidt hoge hoop te houden op een wereldwijde vrede en overvloed, een millennium zonder Gods Messias. Gewoonlijk moet dit tot stand gebracht worden door veranderingen in de sociale structuur, zoals socialisme in plaats van kapitalisme, en door vooruitgang in de economie, het bedwingen van de natuurkrachten, het gebruik van machines in plaats van mensen. Tot dusverre hebben deze bedrieglijke Utopia's alleen maar tot wijdverspreide armoede geleid en niet tot overvloed, tot onvrede en niet tot tevredenheid, tot oorlogen in plaats van vrede.

De wijdverspreide beweging om een wereldregering te vormen, om een eind te maken aan de huidige chaos en onveiligheid, biedt een hoop aan voor de natiën die gedoemd is om over hen de ergste vernietiging te brengen, op de zondvloed na, die het menselijk ras vrijwel zal verwoesten. Wat zij nodig hebben is een man die aantrekkelijk en krachtig genoeg zal zijn om hen onder zijn leiderschap te verenigen. Wanneer Satan zo'n man zal inspireren, de anti-Christ, zullen hun verwachtingen zonder twijfel tot op het hoogste niveau opgedreven worden. Nu zullen we vrede hebben! Nu zullen we overvloed hebben! Vervreemd van God, Hem

en Zijn Christus verwerpend, hopen zij de soevereinen te zijn van hun zielen en de ontwerpers van hun eigen lot. Maar God zal hen van de Aarde wegblazen. Dit is wat de natiën zonder Gods genade kunnen verwachten. Laat ons dit herinneren en het tegenstellen aan onze hemelse verwachting, die we hebben in Christus Jezus.

De natiën, als zodanig, zouden, als zij geloof in Gods woord zouden hebben, vooruit moeten zien naar een mate van zegen in het millennium, onderschikt aan Israel. Maar zij moeten ook rekening houden met de ijzeren staf, waarmee de Messias alle doeners van ongerechtigheid in die dag zal slaan. Door Israel zullen zij leren over Yahweh, de God van de priesterlijke natie, en van Zijn wegen. Hun oorlogswapenen zullen tot instrumenten van vrede omgevormd worden. Maar de omvorming zal zeker niet perfect of blijvend zijn. Te midden van het millennium zullen Gog en Magog opstaan tegen Israel en vergaan (Eze. 38 en 39). Aan het einde zal Satan hen voor de laatste maal verleiden en misschien wel het grootste leger van stervelingen dat ooit werd verzameld, zal de citadel van de heiligen omringen en proberen de bemiddelende natie te vernietigen en Gods naam op Aarde uit te wissen (Openb. 20:7-9). Dat is de verwachting van de natiën, als natiën.

Maar we zijn nogal betrokken bij de individuen onder de natiën, in het bijzonder zij die het evangelie ontvingen dat Paulus aan hen bekend maakte in zijn vroegste missionaire reis, kort nadat Israel de bediening van de twaalf had verworpen. Welke verwachting hadden zij? Zij hadden er geen! Zou Christus zijn gekomen om Zijn koninkrijk op te zetten, dan konden zij, ook al waren zij heiligen, met Gods geest inwonend, niet wijzen op een enkele belofte of plaats of aandeel in dat koninkrijk. Wat kon er daar met hen gedaan worden? Zij konden niet de beloften opeisen die aan Abraham waren gedaan, of aan David, of aan hun zaad, want zij waren vreemden en niet besneden. Hoewel, in geest konden zij binnengaan in het heilige der heiligen van de millenniale tempel, maar in het vlees zouden zij zelfs buiten gesloten zijn van de buitenste hof.

Maar veronderstel nu eens dat zij gestorven zouden zijn. Zouden zij niet zijn opgewekt bij Zijn komst, samen met de besnijdenis heiligen? Nee! Er was zelfs geen hint dat er zoiets bestond. In feite waren de Thessalonicenzen verontrust over juist deze zaak, en wisten niet goed wat zij er van moesten denken. Daarom schreef Paulus aan hen dat hij niet wilde dat zij onwetend bleven over hen die rustten, opdat zij geen verdriet zouden hebben, zoals de rest die geen verwachting hebben. Zij waren zo verdrietig omdat zij niet wisten van een verwachting voor zichzelf. Daarom onthult hij het voor de eerste keer aan hen (1Thess. 4:13-18). Hij baseert het op de dood en opstanding van Jezus. Hij Die Hem terug riep in het leven, zal ook hen die in Hem rusten tevoorschijn roepen. De Heer Zelf zal afdalen van de hemel, met een bevelende roep, en de doden en de levenden zullen weggegrist worden om de Heer te ontmoeten in de lucht. En zo zullen wij altijd samen zijn met de Heer (1Thess. 4:13-18).

Toen de apostel Paulus deze verwachting onthulde aan de Korinthiërs, noemde hij het een geheim (1Kor. 15:51). Eerder zullen we het niet in de Schrift vinden, omdat alleen al de gedachte aan een zegen voor een ander lichaam of volk onder de natiën, geheel buiten eerdere onthullingen viel. Er is de geest van onthulling voor nodig, waarvoor Paulus bad (Efe. 1:17), zodat wij het kunnen begrijpen. Paulus liet de Thessalonicenzen in de lucht hangen, zowel letterlijk als figuurlijk. Maar dat is

nauwelijks een passende woonplaats voor een sterveling. De onthulling van onze verwachting werd in delen gegeven. Eerst nam hij ons mee in de lucht. Nu gaat hij daar verder op in en legt uit dat, bij Christus' aanwezigheid, we van stervelingen in onsterfelijken veranderd zullen worden. Zo kunnen wij overal en altijd leven, in de lucht en zelfs in de hemelen. In feite zullen onze lichamen niet langer afhankelijk zijn van de grond voor ons levensonderhoud, zoals nu, maar ze zullen hemels zijn, in staat te functioneren doorheen heel het universum.

Maar waarom zouden wij hemelse lichamen hebben, als het huis van de mensheid op de Aarde is? Het is duidelijk dat de heiligen in de overgangstijd, die de huidige geheime bedeling inleidde, aanvankelijk niet verblind waren door de briljante gloed van onze hemelse verwachting. Paulus zelf schijnt zijn zicht verloren te hebben, toen het licht van boven met de helderheid van de zon rondom hem flitste op de weg naar Damascus. Het was te fel, zodat, in plaats van hem te verlichten, hij niets kon zien, ook al waren zij ogen open. Geeft dit ons niet een goed beeld en legt dit ons niet uit waarom de overdadige heerlijkheid van onze hemelse verwachting niet in één keer onthuld werd, maar toebedeeld in delen? De heiligen werden, tijdens zijn rondreizende bediening, geleidelijk door Paulus voorbereid op de volle gloed van zijn hemelse onthullingen in zijn volkomenheidsbrieven.

Israël zal op Aarde gezegend worden met iedere lichamelijke zegen. Onder hun eigen wijnstok en vijg en olijf zullen zij gezondheid en weelde hebben, terwijl zij rechtvaardigheid en vrede en licht zullen brengen aan de rest van de mensheid. Vanwege hun lichamelijke verwantschap aan hun Messias wordt hen de rijkste zegen en hoogste heerlijkheden op Aarde toegekend, en worden zij verkozen om Zijn naam en faam van pool tot pool te verspreiden.

Onze verwachting is het tegendeel en complement hiervan, op een hoger vlak en met een weidser uitzicht. Wij zullen alle geestelijke zegen genieten te midden van de hemelingen (Efe. 1:3), vanwege onze geestelijke verwantschap met Christus als Hoofd van het gehele universum. In onsterfelijke, heerlijke, krachtige, geestelijke, hemelse lichamen zullen wij nooit iets nodig hebben voor onze gezondheid, welzijn of weelde (1Kor. 15:42-44). En wij zullen de hoogste blijdschap genieten, niet alleen omdat wij zelf "in de hemel" zullen zijn, maar omdat we zegen brengen aan de hemelse menigten, aan wie we zelfs nu al de veelkleurige wijsheid van God bekend maken (Efe. 3:10), door aan hen de allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade in vriendelijkheid aan ons in Christus Jezus te tonen (Efe. 2:7).

Dit is de verwachting van Zijn roepen. Dit is wat de toekomst in het vat heeft voor allen die door God tijdens deze bediening van Gods genade geroepen worden, of zij nu Jood of "heiden" zijn, besneden of onbesneden. Voor de laatsten zal de verandering van de hoogste plaats op Aarde naar de laagste in de hemel, een onvoorstelbare promotie zijn. Maar voor ons, vreemdelingen, verworpenen, vervloekten, schieten woorden tekort om de hoogte van onze verhoging te meten. Het is als met het universum, waarvan wij de afmetingen niet kunnen vatten. Het is de uitdrukking van de liefde van God, die alle begripsvermogen te boven gaat. Moge het ons geschenk zijn deze verwachting nu al te mogen zien, en moge er een diepgevoelde en nooit ophoudend dank oprijzen tot Hem als Vader van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid.

Deel 10 - De rijkdommen van heerlijkheid van het lotdeel.

Het lot neemt alle besluit weg uit de handen van de mens en legt het in de handen van God. Alle leven, alle geschiedenis, is te danken aan goddelijk toedelen. Zelfs als de mens probeert zijn wilde wil door te drukken in de perfecte plannen van de Godheid, kan dit slechts de rol spelen die er in Zijn doelstelling aan toegewezen is. Afgezien van de beloningen voor trouwe dienst, zullen alle schatten en eer die onder Gods schepselen worden verdeeld tijdens de afsluiting van de aionen, die er aan komt, door het lot verdeeld worden. Aan de wil van de mens zal voorbij gegaan worden. Alleen God zal iedereen plaatsen in de positie die Hij voor hem of haar in het begin heeft vastgelegd.

In Israel was het lot een geëerd instituut, gegeven door Yahweh. In plaats van iets over te laten aan geluk, of aan het toeval van het noodlot, ontwijkt het de vergissingen van de mens, en legt alles in de handen van de Godheid, waar het thuis hoort. Het was een middel om, daar waar Zijn wil niet nadrukkelijk was onthuld, conflicten met de wil van Yahweh te voorkomen. Het was de methode die Hij aan Zijn volk gaf voor het verdelen van het land en voor het selecteren van mensen naar Zijn bedoeling, zonder Zijn directe tussenkomst. Ons rijke en heerlijke lotdeel is geen "erfdeel", te danken aan de dood van de Godheid, of gebaseerd op onze nauwe relatie met Hem, maar wordt ons genadevol gegeven uit de hand en het hart van de Al-Afdoende.

Wij lezen vaak van het lot in de vereerde King James vertaling, maar nooit van het toedelen of het lotdeel. Daarin wordt het veranderd in erven of erfdeel, hoewel dit duidelijk bereikt wordt door het lot. De verwarring die deze foutvertaling in Gods onthulling heeft binnen gebracht, is zeer betreuenswaardig. Zelfs toen ik nog jong en onwetend was in het geloof, kon ik nooit de gedachte vatten dat ik een erfgenaam van God was, of een mede-erfgenaam met Christus (Rom. 8:17). Ik wist dat een erfgenaam nooit het bezit van zijn erfenis kon overnemen, tot de dood van de erflater, en ik dacht er niet aan dat God ooit zou sterven. Ja, ik huiverde bij die gedachte, hoewel die zo vaak op de pagina's van de heilige Schrift werd aangegeven. Wat was de waarde van een erfenis, als die nooit verkregen kon worden? Het kon alleen maar valse en nietige verwachtingen opwekken. Het gebruik van het woord "testament" voor "verbond" heeft ook bijgedragen aan de verwarring.

Laten we de woorden erfgenaam, erven en erfenis schrappen uit de pagina's van Gods onthulling. Ze zijn fout en misleidend wanneer ze voor de Godheid worden gebruikt. Zij doen denken dat de mens over kan nemen wat onlosmakelijk aan God toebehoort. Zij geven kleur aan het verkeerde idee dat wij iets buiten Hem om kunnen doen. Zij geven ons een recht op een eigendom waarvan wij slechts gebruikers zijn. Ze hebben in het goddelijk woordenboek geen vervangend woord. In hun plaats zouden we gewoonlijk de een of andere variatie van het woord lot moeten gebruiken. In een paar gevallen zou het gewijzigd moeten worden in huurder, zoals dat in het Hebreeuws voorkomt. Totdat we dit doen, zullen onze gedachten in deze bewolkt en verward zijn, en zullen wij niet in staat zijn van ons

eigen lotdeel te genieten zoals we zouden moeten. God heeft ons niet tot Zijn erfgenamen gemaakt, maar heeft ons een rijk en heerlijk deel toegewezen in Zijn grootse programma, niet om dit zonder Hem te hebben en houden, maar om het in gemeenschap met Hem te genieten.

Aan de andere kant is er reden voor grote dankbaarheid dat onze populaire vertaling vrijwel altijd "lot" correct vertaald. In het Hebreeuws is "gurl" altijd "lot". In het Grieks is "kleros" zeven maal "lot", twee maal "deel"(Hand. 1:17,25), twee maal "erfenis"(Hand. 26:18; Kol. 1:12) en een maal "erfdeel"(1Pet. 5:3). Dit is te danken aan het feit dat het zo vaak wordt gebruikt in verband met het werpen van het lot. Ze zouden niet goed een erfenis kunnen werpen! De loten waren meestal kleine voorwerpen, zoals kiezelstenen, die gemarkeerd werden om geïdentificeerd te kunnen worden. Ze werden in een zak gedaan en blind getrokken, zodat de menselijke keuze uitgeschakeld was. Voor de goddelozen schijnt dit een beroep te doen op kans, een wilde gok. Voor de vrome Israeliet was het Yahwehs methode om Zijn wil bekend te maken.

De eerste maal dat het woord lot voorkomt, legt het duidelijk de betekenis vast(Lev. 16:8-10). Er werden twee harige geiten genomen. Een moest geofferd worden als zondoffer, maar de andere moest in leven gelaten worden en de wildernis ingestuurd worden. De vraag rees: welke van de twee was de geit die moest verdwijnen en welke moest geofferd worden? Dit probleem kwam keer op keer naar boven. Het kon niet eens en voor altijd geregeld worden door een geschreven onthulling, zoals die gegeven was om de andere zaken die met dit ritueel verbonden waren te regelen. Ook kon Yahweh het niet aan de priesters over laten of aan het volk, want zijzelf waren zondaren en zouden zelfs bij het aanbieden van een zondoffer zondigen. Yahweh gaf hen niet het ritueel opdat zij onafhankelijk van Hem zouden zijn. Hij regelde het zo dat zij zich voor veel dingen tot Hem moesten richten, om zo ten allen tijde Zijn levende belangstelling voor hun zaken te realiseren.

Daarom moesten de loten in de zak gedaan worden en er uit getrokken worden om het lot van ieder van de geiten vast te stellen. Wij zouden kunnen zeggen: waarom zoveel ophef voor een zo simpele zaak? Het ging maar om dieren, niet om mensen. Op den duur zouden beide toch sterven. Wat maakte het dan voor verschil of het de ene was of de andere? In beide gevallen zou het beeld dat door het type voorgesteld werd, hetzelfde zijn, toch? Zeker niet! Het was het grootste belang voor dit typerende beeld, dat het persoonlijk en in het bijzonder in harmonie moet zijn met de wil van God. Het grote anti-type, Jezus Christus, werd geofferd naar de specifieke raad en voorkennis van God(Hand. 2:23). Hij liet geen detail aan het menselijk denken over, hoe miniem en klein ze voor ons ook mogen zijn. En zo is het ook met ons lotdeel. Laten wij God danken dat Hij het ons niet toestaat ook maar een enkel straaltje van onze heerlijkheid vast te stellen, maar dat alles overeenkomt met Zijn wil

"Het lot wordt in de schoot geworpen,
maar elke beslissing daarvan is van de Here."
(Spreuken 16:33)

Dit is, op kleine schaal, een illustratie van de alomvattende en God verheerlijkende waarheid dat alles uit God is. Als Hij hen dit allemaal in die duistere dagen in één keer verteld zou hebben, zou het hen verblind hebben, net zoals Saulus van Tarsus dat was op de weg naar Damascus. Zelfs vandaag zijn onvolwassen heiligen niet in staat haar straling te verdragen. Daarom werd het aan hen niet in eenvoudige woorden, maar in verholde daden uitgedeeld, die steeds herhaald werden, en bij hen niet alleen door hun oren ingebracht, maar door hun zien en andere zintuigen. Het lijkt niet van belang en ver beneden de waardigheid van de Godheid te zijn om te kiezen tussen twee geiten, en welke rol ze te spelen zouden krijgen bij het presenteren van deze kleine vooruitblik op het drama van verlossing. We zouden immers kunnen tegenwerpen: wat maakt het voor verschil dat de ene geit gedood wordt en de andere de wildernis in moet? Zou Yahweh niet zo'n klein detail kunnen overlaten aan de mens of aan het toeval? Is het niet een welsprekende illustratie van de enorme waarheid dat niets aan het toeval of kans wordt overgelaten? Alles wordt door Yahweh toebedeeld!

Het lot werd gebruikt bij het toewijzen van land aan de stammen. We zouden kunnen vragen: welke fout zou er gemaakt zijn als zij op een andere manier hun plaats hadden gekregen? Maar de vraag alleen al zou onze onwetendheid over God openbaar maken en over Zijn plan en doel. In Zijn raadsbesluiten had iedere stam zijn rol te spelen, en dit vereiste dat zij hun juiste plaats op het toneel zouden krijgen. In sommige gevallen kunnen wij hier een glimpje van zien. Juda en Jeruzalem moesten niet ver uit elkaar liggen, want heerschappij en godsdienst waren in Israel gecombineerd. Het feit dat de Levieten geen lotdeel hadden, en leefden te midden van de andere stammen, zou ons moeten laten zien dat alles ontworpen was voor het doel dat God voor ogen had. Daarom werd het land per lot verdeeld; niet om het aan het toeval over te laten, maar om er zeker van te zijn dat Gods plan wordt uitgevoerd.

Een van de meest verrukkelijke en God erende gewoonten in Israel was het jaarlijks toewijzen van het bouwland. De boeren hadden het land niet in eigendom of pacht, zoals bij ons. Hun huizen stonden in kleine dorpjes, met de huizen samengegroepeerd voor veiligheid en wederzijdse bescherming, te midden van de gecultiveerde grond. Dit werd in het geheel niet als het hunne gezien. Zij waren slechts gebruikers. Het hoorde Yahweh toe en werd ieder jaar door het lot onder hen verdeeld. Op deze manier werden zij voortdurend herinnerd aan hun absolute afhankelijkheid van hun God, Die niet alleen de grond leverde, maar ook de zonneschijn en de regen uit de hemel, zonder welke het minder dan waardeloos was. Hun voedsel en kleding, de noodzakelijkheden voor het leven, werden jaarlijks direct aan hen toebedeeld uit Zijn levende en liefhebbende hart.

De gecultiveerde grond werd in stukken verdeeld volgens het aantal ploegen en groepen in het dorp en deze werden verloot, niet gelijkelijk per man, maar naar zijn vermogen om het te bewerken. Indien hij maar één ploeg had, ontving hij een enkel lotdeel. Indien hij vele groepen had, kreeg hij in verhouding daarmee. Eerst werden de dorpelingen en bouwlanden in groepen gescheiden, met een hoofd voor iedere groep. Dan werd een aantal gemarkeerde steentjes, overeenkomend met deze groepen, door een dorpsoudste in een zak gedaan en een onschuldig klein kind trok per groep een steen. De individuele boer kreeg zijn land toegewezen door

het hoofd van zijn groep. Het hoofd van de groep kreeg eerst alle land toegewezen voor alle mannen in zijn groep. Zij werden beschouwd "in hem" te zijn.

Laten we op dit punt even pauzeren om te genieten van dit kostbare beeld van onze plaats in Christus. Ons lotdeel is in het Zijne. Wij zijn in Hem gekozen. God heeft Hem het hoogste lotdeel gegeven in de hemelen. Maar het is niet voor Hem alleen. Net als het hoofd van een dorpsgroep, deelt Hij Zijn lotdeel met alleen zij die bij Hem horen. Het individuele lotdeel komt later. Nadat iedere groep zijn deel van de dorpslanderijen toegewezen heeft gekregen, werden de steentjes opnieuw in een zak gedaan voor ieder lot of deel, en ontving ieder individu dat wat Yahweh aan hem had toebedeeld.

Dit was Yahwehs praktische en krachtige plan om altijd bij Zijn volk aanwezig te zijn, en ze blijvend van Hem afhankelijk te maken. *Hij* had de volledige controle. *Hij* was de Heer van hun zielen, niet zij. Hun gezondheid en welvaart en blijdschap waren regelrecht afgeleid van *Zijn* voorzienigheid. Zou Hij de regen weghouden, dan zou hun lotdeel niemand kunnen onderhouden. Dit was een teken dat zij Hem ontstemd hadden en uit Zijn aanbidding vertrokken waren. Laten we niet aan de hongersnoden denken, die Hij Zijn volk zond. als een wrekende straf. Nee, zij waren een heilzame kastijding, die bedoeld was om hen terug naar Hem te trekken, met de toegevoegde ervaring van kwaad, dat hen in staat zou stellen Zijn zegeningen ten volle te waarderen en hen in dankbare aanbidding aan Zijn hart te binden.

De rijkdommen van de heerlijkheid.

De rijkdommen van de heerlijkheid van het genieten van Zijn lotdeel. Wat een weelde aan woorden is nodig om de zegen van onze hemelse toedeling aan te geven! Israel had het land toegewezen gekregen, maar hun gebruik was bij vlagen en tijdelijk, met tussenpozen van verbanning van hun zegeningen. In feite overtroffen hun vervolgingen te midden van de natiën hun tijden van zegen in het land. Zelfs terwijl ze daar waren ervaarden zij maar zelden de rijkdommen en heerlijkheid van de dagen van David en Salomo. Maar toch zullen zij een millennium hebben onder de heerschappij van de Messias, dat al hun eerdere ervaringen zal overtreffen. De reden waarom het verleden zo variabel en onbevredigend is geweest, zit hem in het feit dat hun lotdeel niet vast lag in de juiste persoon. In de toekomst zal dat in hun Messias zijn. Hij zal Zijn gezegend deel met hen delen.

Het is voor ons niet eenvoudig de rijkdommen van ons lotdeel te midden van de hemelingen te realiseren, want dat is een gebied waarover onze kennis maar zeer beperkt is. Ja, onze eigen korte levensduur en de beperkte reikwijdte van onze activiteiten in het verleden, vormen geen fundament waarop wij een inschatting kunnen baseren van de weelde aan heerlijkheid die verbonden is aan ons hemels lotdeel. Wij moeten ons tot Hem keren in Wie ons lot is geworpen (Efe. 1:11), en Zijn heerlijkheden op Aarde en in de hemel overdenken om zelfs maar een flauwe indruk te krijgen van de onze in Hem. Zelfs dan moeten wij eerst Zijn aardse eren overdenken, om in staat te zijn de sublieme suprematie te verstaan die de Zijne is te midden van de hemelingen.

Tot op zekere hoogte lopen de geestelijke zegeningen van Israel op Aarde parallel met het lotdeel van de ecclesia in de hemelen. De Schrift staat vol met details over de toekomst van de heilige natie, maar slechts zeer weinig wordt onthuld met betrekking tot onze verwachting. Maar als we naar beide kijken vanuit het goddelijk standpunt, zullen we overweldigd worden door de weelde en overmand door het vooruitzicht dat voor ons ligt. Ja, hoewel de bestemming van de ecclesia, die Zijn lichaam is, langs dezelfde lijnen zal lopen als die welke door de profeten voor Israel op Aarde voorgezegd werden, zal het op een veel verhevener niveau liggen en op een veel grotere schaal zijn.

Gods hoofddoel met zowel Israel als de ecclesia is om Zichzelf te onthullen aan de schepping, zodat Hij Alles in allen zal kunnen worden (1Kor. 15:28). Laten we dit nooit uit het oog verliezen. Het zal voorkomen dat wij een verkeerde weg in slaan, en het zal ons een ster geven waarop we recht naar Zijn grootse doel kunnen sturen. Dit zal via twee hoofdlijnen bereikt worden: heerschappij en godsdienst, door het corrigeren en reguleren van de relaties van Zijn schepselen onder elkaar en door hen te leiden naar aanbidding van God. Onder hun Messias zal Israel niet alleen door Hem geregeerd worden, maar zij zullen door Hem gebruikt worden om de overige natiën te regeren. Bovendien zal Hij niet alleen hen tot aanbidding van Yahweh brengen, maar zij zullen de overige natiën er toe brengen de knie voor God te buigen. Hij zal hun Koning en Priester zijn. Daarom zullen zij een koninklijk priesterschap zijn dat over de millennia Aarde gesteld zal worden (1Petr. 2:9).

Maar Israel zal dit dubbele hoofdschap alleen genieten omdat hun Messias het hoofdschap heeft, niet alleen over de verkozen natie en omdat Hij de Zoon van David is, maar ook over heel het menselijk ras, omdat Hij de Zoon van Adam is. Zij hebben gefaald zichzelf met vrees te regeren, zoals in de historische profeten te zien is, en zij zullen nog erger falen wanneer zij proberen wederrechtelijk de opperheerschappij over de koningen van de Aarde in bezit te nemen in de eindtijd (Openb. 17:18). Zij hebben onder de heerschappij van David en Salomo en de goede koningen van de Davidische dynastie, vluchtige, onregelmatige vooruitzichten gehad op de heerlijkheden die hen wachten, maar dit waren slechts schaduwen van de grootsere heerlijkheden die in de dag van Yahweh de hunne zullen zijn, wanneer de Messias Zelf door Zijn krachtige aanwezigheid de vervulling zeker zal stellen, samen met die van de opgestane heiligen van Israel.

Hoe heerlijk zal het zijn in die dag te mogen leven! De laagste op de sociale schaal, de minste in rang, de meest armzalige van de armen, zal op vele manieren beter af zijn dan de rijke en machtige in de huidige, boze aion. Als regel zal de te vrezen verwardheid en de dreiging van de toekomst, die zo velen uit alle klassen vandaag bedreigd, dan onbekend zijn. Er zal vrede zijn en welzijn voor allen. Het verlangen naar zekerheid zal bevredigd worden. Oorlogen, of die nu koud of warm zijn, zullen vrijwel geheel afwezig zijn. Zelfs de rijken en welvarenden, de beroemden en de machtigen van vandaag, zouden waarschijnlijk de armste positie prefereren in die hemelse toestand, boven de plaats, het aardse slijk, en de kracht die zij vandaag bezitten. Deze gezegendheid zal te danken zijn aan de uitstraling van Christus' aanwezigheid op Aarde.

De millenniaal heerlijkheden van Christus worden op vele pagina's van de heilige Schrift onthuld. Maar Zijn hoogste eren, Zijn subliemste suprematie, werden voor

het sterfelijk gluren verborgen, tot de onthulling van de huidige geheime bedeling van Gods genade. Zijn hoofdschap in Israel en over heel de Aarde werden geleidelijk onthuld, samen met de toekomstige heerlijkheden van de heilige natie. Nu de rijkdommen van de heerlijkheid van ons lotdeel te midden van de hemelingen bekend gemaakt moeten worden, was het nodig eerst Zijn hemelse hoofdschap bekend te maken, wat, gecombineerd met dat over heel de Aarde, Hem universeel oppermachtig maakt. Het doel is: "om, ter voorbereiding van de volheid der tijden, al wat in de hemelen en op de aarde is onder een hoofd, dat is Christus, samen te vatten, in Hem, in wie wij ook het erfdeel ontvangen hebben, waartoe wij tevoren bestemd waren krachtens het voornemen van Hem, die in alles werkt naar de raad van zijn wil,"(Efe. 1:10,11;NBG). Verbonden met Zijn hemels hoofdschap, is ons lotdeel onmetelijke grootser en heerlijker dan wat op Aarde ook maar mogelijk kan zijn.

Onder onze huidige sterfelijke, aardgebonden omstandigheden is het voor velen van ons vrijwel onmogelijk een lotdeel voor ogen te stellen dat niet bestaat uit een deel van het oppervlak van de Aarde, inclusief een bescherming tegen de elementen, en voor voedsel voor onze lichamen, en middelen om onze zielen tevreden te stellen. In de hemel zou dit natuurlijk niet een armzalig krot zijn, maar een villa; niet slechts voedsel om te bestaan, maar een feest voor het genoeg. En iets van deze aard zal ook in Israels lotdeel besloten liggen. Zij zullen in het land comfortabele huizen hebben, met een overvloed aan graan en vruchten en wijn om hun zielen te verzadigen. En op de nieuwe Aarde zullen zij genieten van de heerlijkheden van het nieuwe Jeruzalem.

Maar zo'n soort lotdeel is er niet voor ons. Voor de mensen op de Aarde brengt het blijdschap om alles te hebben dat de ziel bevredigt. Maar zelfs zij zullen een hogere bron van vreugde hebben. Het geeft meer blijdschap te geven dan te ontvangen. Geestelijke bevrediging is superieur aan zielse gevoelens. Per slot van rekening zal Israels belangrijkste genoeg gebaseerd zijn op het zegenen van de andere natiën. En deze zegeningen zullen geestelijk zijn, niet materieel. Hun belangrijkste export zal niet bestaan uit sinaasappels, en chemicaliën uit de Dode Zee, zoals nu, maar de wet van Yahweh. Zelfs tijdens hun verbanning heeft hun meest kostbare bezit, de Hebreeuwse Bijbel, ongekende geestelijke weelde gebracht aan de andere natiën. In de toekomst zullen zij de kennis van Yahweh over heel de wereld verspreiden. Dit zal niet alleen voor de anderen het grootste geschenk zijn, maar de hoogste hoogte van hun eigen blijdschap.

Ons krachtige, geestelijke, heerlijke lichaam zal onmetelijk superieur zijn aan ons aardgebonden zielse karkas, en zal geen locale woonplaats of materieel onderhoud nodig hebben. We zullen geen voorzieningen voor ons vlees hoeven treffen. Het universum is onze "villa" en de alles doortrekkende geest van de Godheid is de bron die ons onderhoud. Het zal niet nodig zijn dat wij bezorgd zijn over onze eigen zaken, want wij zullen in staat zijn om onszelf ongehinderd toe te wijden aan het welzijn van anderen. Dit is de allerhoogste bron van de hoogste blijdschap. God Zelf vindt Zijn grootste vreugde in het zegenen van de schepselen van Zijn hart. Hij zal dit door Zijn Christus bereiken, in Wie wij ons lotdeel hebben.

In afwachting kan dit nu voor ons een bron zijn van de puurste vreugde, als we ons schikken naar deze principes. Laten we niet alleen proberen een zegen te zijn voor

anderen, maar pogen de geestelijke waarden uit te delen, meer dan de materiële noodzakelijkheden. Op dit moment kunnen we lichamelijke hulp aan de zieken en hongerigen nog niet weigeren, want zelfs dit brengt zegen, zoals sommigen van ons hebben ervaren door onze inspanningen om de vluchtelingen in Europa in hun wanhopige nood te voeden en te kleden. Maar nog veel groter is onze blijdschap als we onze geestelijke rijkdommen delen met de heiligen van andere natiën, zelfs tot in de meest afgelegen delen van de Aarde.

Het is een zeer opmerkelijk feit dat de hemelse schepselen in de Schrift worden aangeduid met politieke termen. Wij lezen over soevereiniteiten en gezaghebbers en tronen en heerschappijen. Het is net alsof de volken van de Aarde, in plaats van aangeduid te worden door ras of kleur of woonplaats of karakterkenmerken, aan een bewoner van Mars worden beschreven als beheersgebieden, koninkrijken en rechtsgebieden, of soortgelijke termen. Ons wordt niets verteld over enig ras, want er is mogelijk niet een soortgelijke relatie tussen hen. Ook krijgen we geen hint over hun lichamelijke kenmerken, want die liggen waarschijnlijke buiten het bereik van onze waarnemingsmogelijkheden. Ons wordt een idee gegeven over hun mentale vermogens, want zij zijn in staat de veelkleurige rijkdom van God te verstaan, die nu bekend gemaakt wordt door de huidige geheime bedeling.

Hun morele status wordt in de Schrift maar zelden vermeld, maar kan afgeleid worden uit het feit dat al deze politieke vormen variëteiten zijn van heerschappij, die alleen nodig is om het kwaad in bedwang te houden. Hieruit wordt duidelijk dat zij niet in perfecte onderschikking zijn aan God. Dit wordt bevestigd door het feit dat Christus over hen moet heersen tot de voleinding, net zoals Hij Koning moet zijn over de Aarde. Bovendien zullen wij met Hem heersen te midden van de hemelingen. Trouwens, wij weten dat Satan en zijn boodschappers echt in opstand zijn tegen God, en dat Michael en zijn boodschappers met de draak en zijn boodschappers zullen strijden en hen op de Aarde zullen werpen, kort nadat wij naar boven geroepen zijn om te heersen (Openb. 12:7-9). Er zijn ook boodschappers die hun soevereiniteit niet hebben gehouden en vastgehouden worden in duistere gebieden, tot het oordeel van die grote dag (Judas 6).

De contexten waarin deze politieke benamingen gebeuren, bevestigen verder de gedachte aan dwarsheid, weerspanning. Toen Paulus de tegenwerkende krachten opnoemde die willen proberen ons te scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heer, noemde hij boodschappers en soevereiniteiten, en bij deze horen ook die welke te midden van de hemelingen zijn (Rom. 8:38). Omdat Hij Hoofd is over alle soevereiniteiten, worden ze onder Christus' voeten gesteld, als teken van hun onderschikking en nederlaag (Efe. 1:21). Hij ontmantelt de soevereiniteiten en gezaghebbers en triomfeert over hen (Kol. 2:15). Hij zal alle soevereiniteit en gezag en macht teniet doen bij de voleinding (1Kor. 15:24). Deze soevereiniteiten en gezaghebbers, wereldmachten van de duisternis, geestelijke krachten van boosaardigheid, te midden van de hemelingen, zijn nu onze echte vijanden (Efe. 6:12).

Christus is gezeten aan de rechterhand van God, de hoogste politieke positie in het universum. Hij stijgt uit boven alle soevereiniteit en gezag, boven iedere kracht en iedere heerschappij. Zijn weergalozes naam heeft voorrang boven alle andere in hemel en op Aarde. Allen moeten aan Hem onderschikt worden. Het wonderlijke

voor ons is dat deze suprematie, dit Hoofd zijn over allen, bij Hem hoort als Hoofd van Zijn lichaam, de ecclesia. Wij nemen, als leden van dit geestelijke organisme, deel aan Zijn politieke suprematie. Wij zijn Zijn complement, de benodigde staf, door wie Hij Zijn universele heerschappij zal uitvoeren. Net zoals in het aardse gebied de gekozen natie met Hem verbonden zal zijn in de heerschappij op hele Aarde, zo zullen wij één met Hem zijn in Zijn heerschappij over de rest van het universum(Efe. 1:20-23). De Besnijdenis zal geen superioriteit hebben, omdat de twee, Jood en heiden, één gemaakt zullen worden in één gezamenlijk lichaam(Efe. 2:15; 3:6). Het beeld van het lichaam blijft, met leden van verschillende functies en gaven, maar de kloof tussen Jood en heiden verdwijnt.

Paulus' brief aan de Kolossenzen houdt zich bezig met Christus' hoofdschap in de hemelen. In zijn gebed voor de heiligen daar, dankt Paulus de Vader ...

"...Die jullie bevoegd maakt voor het deel van het lot van de heiligen in het licht,
13 Die ons redt uit het gezag van de duisternis en ons overbrengt in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde,
14 in Wie wij de loskoping hebben, de vergeving van de zonden,
15 Die beeld is van God, de Onzichtbare, Eerstgeborene van heel de schepping.
16 Want in Hem is geschapen het al in de hemelen en op de Aarde, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij soevereiniteiten, hetzij autoriteiten, het al is door Hem en tot Hem geschapen,
17 en Hij is vóór allen en het al heeft in Hem samenhang. "
(Kol. 1:12-17;SW)

Op dit moment zijn wij onderschikten, onder de rechtsbevoegdheid van een of ander politiek gezag, dat, omdat het past bij Gods mandaat voor deze tijd van de natiën, wij verplicht zijn te gehoorzamen(Rom. 13:1-5). In deze tijd zal er op Aarde geen verlossing van zijn. Maar er is nog een ander, geestelijk, rechtsgebied, dat we moeten weerstaan. In Efeze wordt het "de wereldmachten van deze duisternis" genoemd, en verder gedefinieerd als "de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen." Deze heersen daar nu als soevereiniteiten, of onafhankelijke krachten, en de gezaghebbers, die hun positie van hen afleiden en ons recht op ons lotdeel aanvechten, want zij oefenen daar nu politieke macht uit. Alleen Michael, de machtige die met Israel is verbonden(Dan. 10:21; Judas 9; Openb. 12:7) schijnt aan de kant van de Heer te zijn, net zoals Israel dat is op Aarde.

Wij worden verleid te denken dat deze wereld veel beter af zou zijn als de heiligen maar de controle konden krijgen over de politieke macht, of als de hoogste ambten slechts door godsmannen vervuld werden. Maar de Schrift overweegt zo'n toestand niet eens, en geeft geen aanbevelingen om te heersen, maar alleen om te gehoorzamen. Zo is Chiang Kai Shek een goed voorbeeld. Hij schijnt een echte gelovige te zijn, vurig om God te dienen, maar zijn regime is vastgelopen in corruptie, ondanks al zijn persoonlijke integriteit en godvrezendheid, zodat hij vrijwillig ontslag nam. De regeringen van vandaag hebben vele eerlijke, capabele mensen, maar zij vinden zichzelf gedwarsboemd door de onzichtbare krachten die de mensheid leiden tot opstand tegen God en Zijn Christus. Op dit moment is dit moeilijk waar te nemen, maar tijdens het komende conflict zullen zij alle aardse kracht mobiliseren bij Armageddon(Openb. 16:13-16).

Geheel anders dan de menselijke gezaghebbers die wij moeten gehoorzamen (Rom. 13), is er een geestelijke opperheer die nu onder de mensen werkzaam is, die "overste van de lucht" wordt genoemd, die tijdens de aion van deze wereld mensen opzet tegen God. Als ongelovigen waren we eens onder zijn boze invloed en verdienden wij Gods verontwaardiging. Maar nu, door Gods genade, hoeven wij niet langer onderschikten te zijn van deze sinistere geestelijke soevereiniteit, want we zijn overgezet in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde. Dit is niet een letterlijk koninkrijk, maar de geestelijke parallel en voorloper van dat wat opgericht zal worden wanneer de Messias terugkeert en heerst in de aionen van de aionen. Het is als Zoon dat Hij soeverein is in dit koninkrijk, niet als Christus, Wiens leden wij zijn. Daarom zijn we er nu in als onderschikten, niet als medewerkers, iets wat we zullen zijn in Zijn hemelse gebied (Efe. 2:2; Kol. 1:13).

Er is weinig gevaar dat de politieke machten op Aarde ons veel directe schade zullen doen als we aan hen onderschikt zijn, behalve als ook zij beïnvloed zijn door onze geestelijke tegenstanders. Ik had ooit een zeer interessante ervaring in deze, die mogelijk voor anderen behulpzaam kan zijn. Daarom zal ik er een kort verslag van geven.

In Duitsland werkte een aantal van ons ingespannen aan een concordante vertaling. In de tussentijd veranderde de regering radicaal. Toen wij begonnen was het hoofd van staat een eerbare, Godvrezende man. Het nieuwe regime neigde naar het anti-religieuze, want haar hoofd was Rooms-katholiek geweest, die zwaar gedesillusioneerd was geraakt, zodat hij niet sympathiek stond tegenover welke godsdienst dan ook. Bovendien was hij verbitterd omdat hij de kerken er niet toe kon krijgen zich te verenigen, zoals hij dat met de politieke partijen had gedaan.

Vrienden uit andere landen schreven en waarschuwden ons dat het ons nooit zou worden toegestaan de nieuwe vertaling te verkopen. En inderdaad, de geheime politie deed verscheidene onderzoeken en zond mensen naar onze bijeenkomsten. De plaatselijke politie bevestigde dat zij iedere beweging van ons in de gaten hield. Ik hoorde dat zij een uitgebreid rapport hadden samengesteld over onze zaak. Maar we waren zeer voorzichtig geweest om gehoorzaam te zijn, en daarom konden ze niets tegen ons vinden. We voltooiden onze taak en publiceerden de vertaling - dwz. die van de Griekse Schrift - voordat de oorlog uitbrak. En tijdens de oorlog raakte bijna de hele uitgave uitverkocht. Aan de andere kant stonden, op slechts een paar uitzonderingen na, de kerken venijnig tegenover ons. We zouden zeker nooit ook maar een vertaling gemaakt kunnen hebben, laat staan ze verkopen, als zij aan de macht waren geweest.

Hier dwars tegenover staat onze ervaring met onze poging de vertaling te herdrukken, want er was nu veel meer vraag dan tevoren. De geallieerden hadden de macht en we moesten van ieder van hen toestemming hebben, voordat ons werd toegestaan het te drukken. Wij verwachtten tegenstand van de kant van de Sovjets, maar ze hadden geen bezwaar. Nu was het zo dat wij in Engeland de benodigdheden hadden gekregen voor het Duitse werk. Omdat papier niet plaatselijk te krijgen was, stelden wij voor het uit Engeland te importeren, daarmee tegelijkertijd Engeland's financiële toestand wat voordeel gevend. Dit, zo dachten wij, zou helpen de Britse gezaghebbers te beïnvloeden bij het geven van toestemming voor de herdruk. Maar nee, niets kon ze in beweging krijgen. In de tussentijd was het geld dat wij gespaard hadden door de geldhervorming tot een

tiende gereduceerd. Ik weet niet of het waar is, maar men vertelde mij dat de weigering te danken was aan de oppositie uit kerkelijke organisaties! De "vrijheid van godsdienst", waarvoor de oorlog was gevochten, leek in z'n achteruit te zijn gezet!

Aangezien ons politieke lotdeel niet hier op Aarde is, hebben de aardse gezaghebbers geen problemen met ons, voor zover het daar over gaat. Zoals ook in de hemel, zijn de hemelse menigten onze tegenstanders, die alles doen wat zij kunnen om ons weg te houden van enige kennis of de huidige waardering daarvoor. En ze hebben zeker succes gehad! De afvallige kerk heeft een vage hoop gehouden op "naar de hemel gaan", na de dood. Maar hun idee over wat ze daar zullen doen is niet veel anders dan dat van de Mohammedanen. Sensuele geneugten, in het bijzonder muziek, schijnen hun belangrijkste verwachting te zijn. De enige anderen daar, zo denken zij, zijn "engelen", letterlijk boodschappers. Alsof heel die hemel zich alleen maar bezig houdt met het afleveren van berichten!

Sommigen van de heiligen zijn geneigd te denken dat wij de tegenstand van onze geestelijke tegenstanders op dit moment overdrijven. Wij kunnen hun positie heel goed begrijpen. Het is eenvoudig te zien waarom de geestenwereld niet alleen zou falen in te gaan tegen veel wat onder de heiligen omgaat, maar hen actief zou helpen en aanzetten tot wat voor hen aangenaam zou zijn. Sommige heiligen denken zelfs dat alle welvaart, alle succes, zelfs als dat volkomen tegen de Schrift in gaat, het bewijs is van de zegen van de Heer! Dan moet Paulus wel heel erg boosaardig zijn geweest! Zelfs onze Heer had deze veronderstelde zegels op Zijn werk niet! De glimlachen van omstandigheden, vooruitgang, overvloed, en meer van dit soort zelfzuchtig gewin, zijn in deze laatste dagen veel eerder een kriegslist van de Tegenstander, waarin afvalligheid de meest populaire zonde is. De grootste, meest succesvolle van de kerken, zijn alle afvallig.

Maar zodra wij ons achter God en Zijn woord scharen en de pogingen van de Tegenstander dwarsbomen om ons te verdrijven van het genieten van ons lotdeel in de hemelen, en wij ons bezig gaan houden met het restaureren van Gods onthulling aan Zijn volk, of helpen het bekend te maken, zullen we spoedig ons pad bestrooid vinden met hindernissen en valstrikken, om ons bij iedere stap te hinderen en ten val te brengen. Niet alleen onze vijanden, maar zelfs onze vrienden zullen gebruikt worden om ons te ontmoedigen en te vernietigen, daarbij er niet aan denkend dat zij misleid zijn door valse verschijningen. Ik heb onweerlegbare feiten zo behandeld zien worden, dat ze de indruk gaven precies het tegendeel weer te geven. Ik heb onweerspreekbare waarheid gebruikt zien worden om het tegendeel te bewijzen. Wij zouden voor deze dingen niet onwetend moeten zijn, opdat Satan ons niet zal overvleugelen(2Kor. 2:11). Zelfs hoewel de heiligen, vergeleken met de rest van de mensheid, maar een kleine minderheid zijn, zijn er maar weinigen van hen vrij van het zwoegen van Zijn boodschappers van het licht. Vrijwel allen gaan ten onder aan Satans kriegslisten. Slechts weinigen denken er zelfs maar aan te bidden voor de geest die nodig is om hun eigen lotdeel te kunnen genieten.

Maar onze onzichtbare geestelijke vijanden zal niet worden toegestaan ons voor altijd tegen te werken. Aan het einde van deze aion zal de lucht gezuiverd worden van boze geestmachten. Michael zal met de draak strijden en dan zal Satan, die de hele bewoonde Aarde misleidt, uit de hemel geworpen worden(Openb. 12:7-9).

Nadat hij daar een korte tijd geraasd zal hebben, zal hij ook van de Aarde verbannen worden, en in de afgrond gebonden worden (Openb. 20:1-3). Maar de tijd schijnt zeer nabij te zijn, zelfs hiervoor, dat Satan onder onze voeten geplaatst zal worden (Rom. 16:20). Toen Jozua het land Israel veroverde, liet hij zijn kapiteins hun voet plaatsen op de nek van vijf koningen (Joz. 10:24), als teken van hun nederlaag. Zo ook zullen wij onze voet zetten op de nek van de Tegenstander, en voortgaan met onze Jozua (wat de Hebreeuwse vorm is van Jezus), om bezit te nemen van ons geestelijk politiek lotdeel te midden van de hemelingen.

Deel 11 - Ons godsdienstig lotdeel.

Veel op Aarde schijnt maar een schaduw te zijn van dat in de hemelen. Wij lezen over het ritueel van de boodschappers (Kol. 1:20). Het goddelijk dienstbetoon van Israel schijnt uit menselijke imitaties te bestaan, gekopieerd van dat wat gaande is onder de hemelingen. De heilige plaatsen die door mensenhanden gemaakt zijn, waren slechts afbeeldingen van het ware, waarheen Christus is gegaan (Hebr. 8:23). Wij weten allen dat het populaire idee over de "hemel", waar alles in harmonie met God zou zijn, en waar de "engelen" allemaal heilig en blij zouden zijn, fout is. Het bloed van Christus' kruis zal zowel in de hemelen als op de Aarde vrede brengen (Kol. 1:20). Er is ook daar vijandigheid. Het zal ons kostbare voorrecht zijn de verzoening uit te stralen naar de hemelse menigten, net zoals het Israels hoogste eer zal zijn de natiën te winnen voor de aanbedding van God.

De heerlijkheden van de hemel zijn onmetelijk groter dan die op Aarde. Dit gaat ons verstand te boven, maar het kan helpen de twee op andere manieren te vergelijken. Hun fysieke kenmerken kunnen een index zijn van het geestelijke. God Zelf verwijst naar de hoogten van de hemelen om zo Zijn superioriteit ten opzichte van de mens aan te geven.

"Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde,
zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten."
(Jes. 55:9; NBG)

Wie kan de enorme verschillen meten tussen de wegen van God en die van de mens? Moet ook dit niet een aanwijzing zijn voor de afstand tussen hemelse en aardse heerlijkheden?

De Schrift spreekt over de veelheid aan sterren. Abraham kon ze niet tellen (Gen. 15:15). Hun aantal schijnt wel oneindig te zijn. Vele jaren geleden werd een honderd inch telescoop opgericht op een berg die in het zicht van mijn huis ligt. Ze deed het aantal sterren dat zichtbaar is voor de mens aanzienlijk toenemen. Onlangs is er nog een opgericht, niet ver hier vandaan, met een doorsnede van

tweehonderd inches, vier maal zo groot. Hoewel deze nog niet in vol bedrijf is, hebben testen al foto's opgeleverd van nog veel meer sterren, die nog niet eerder door de mens gezien werden. Zonder twijfel zullen met nog krachtiger lenzen zelfs nog meer sterren zichtbaar gemaakt worden. Het lijkt wel of er geen eind aan komt.

De mens kan de sterren niet tellen, dat is Gods voorrecht. Hij telt ze niet alleen, maar Hij noemt ze allen bij naam(Psalm 147:4). Wat er op die sterren is wordt ons niet verteld. Maar we weten dat er soevereiniteiten en gezaghebbers zijn onder de hemelingen(Efe. 3:10), net zoals hier op Aarde. Hun boodschappers zijn groter in kracht en macht dan mensen(2Petr. 2:11). Zij zijn in staat de Aarde te bezoeken, terwijl wij nauwelijks haar oppervlak kunnen verlaten, laat staan naar andere sferen te reizen.

De Schrift bevat vele aanwijzingen voor vervreemding en conflicten in de hemelen. Satans snerende en kleinerende opmerkingen over Job laten zien wat sommige van de hemelingen dachten over Gods banden met de mensheid. Zij weten van de vijandschap tussen mens en Godheid, en grijpen met graagte de gelegenheid aan om deze op te stoken en de breuk tussen het schepsel en de Schepper wijder te maken. Ons heerlijk voorrecht, het meest kostbare deel van ons lotdeel, is deze onverlaten zelf op één lijn te brengen met God en de harmonie in de hemel te herstellen. Niet alleen Job, maar ook de heiligen van deze bedeling lijden veel onder de aanvallen van deze kwaadaardige geestkrachten(Efe. 6:11-17). Wij vallen hen niet aan. Al ons wapentuig is verdedigend van aard, behalve het zwaard, dat een goddelijk woord is. In de toekomst zullen wij hen van vijanden tot vrienden maken. Doorheen ons zullen ook zij met God verzoend worden.

Geestelijke zegeningen.

Ons lotdeel is geestelijk, dat van Israel is ziels en materieel. Zij zullen voedsel en onderdak nodig hebben in het land, net zoals hun politieke en godsdienstige suprematie op de Aarde zal zijn. Waarom ontvangen wij ook niet een deel om te eten en een plaats om te leven? De reden is eenvoudig: we zullen het niet nodig hebben! Lichamen die geestelijk zijn en onsterfelijk, zullen door andere middelen onderhouden en beschermd worden dan die door stervelingen gebruikt worden. Misschien kan een wat ruwe illustratie de oplossing brengen. In mijn jeugd gebruikten wij olielampen, die voortdurend van olie voorzien moesten worden, en de vlam moest door een soort schoorsteen beschermd worden en de pit schoongemaakt van haar as. Indien een daarvan niet gebeurde, zou ze uit gaan. Maar nu gebruiken we elektrische lampen. Al wat die nodig hebben is een verbinding met de centrale. En toch branden zij helderder dan de olielampen.

Zelfs tijdens ons huidige leven wordt alle energie indirect geleverd door de zon. Ja, wij zullen soms onszelf warmen en de directe voordelen genieten van de zonneschijn, zodat we weinig of geen beschutting nodig hebben tegen de elementen. Zonder zonlicht zouden er geen planten groeien, en geen enkel dier zou kunnen eten van de vrucht van de grond. Tegelijkertijd verbergt de Aarde ons de helft van de dag voor de zon. Theoretisch, als we ons heel de tijd in het zonlicht zouden kunnen koesteren, zou dit onze vitaliteit verdubbelen, en als we alle tussenfasen, waardoor ze ons van interne brandstof voorziet, zouden kunnen

overslaan, zouden we vele malen zo energiek zijn als nu. Het verschil zou vergeleken kunnen worden met de telefoon en de radio. De een heeft draden nodig om de signalen te geleiden, de andere, door golven te gebruiken, doet het zonder. Onze lichamen hoeven niet geesten te zijn om deze voordelen te genieten, maar zij moeten geestelijk zijn, en niet ziels.

Zijn we eenmaal in nauw en voortdurend contact met de universele Bron van kracht en leven, dan zal de vloek van Eden genezen worden en zelfs de aan de Aarde verbonden zwakheden van het menselijk ras zullen verdwijnen. Omdat we geen bloed zullen hebben, zal er geen ziel zijn, geen voelen, is er zelfs geen lijden mogelijk, en, al zouden we het hebben, we zouden geen voedsel kunnen opnemen. Kou of hitte zullen onze lichamen niet aantasten, daarom hebben zullen wij geen huis nodig hebben om in te schuilen. Onze lichamen zullen trillen van leven omdat zij geestelijk zullen zijn. Dat is de reden waarom ons geen paleis wordt beloofd als deel van ons lotdeel, of zelfs geen feest, want deze zullen volkomen onnodig en ongewenst zijn, maar eerder afbreuk doen aan de geestelijke vreugde die onze harten zal vullen, wanneer we de rijkdommen genieten van de heerlijkheid van Zijn lotdeel, iedere geestelijke zegen omarmend te midden van de hemelingen.

Hemelse tegenstand.

De mensheid kent vele vijanden. Vanwege onze sentimentele opvatting over de hemel, met niets dan blijheid en engelwezens, zouden we bijna vergeten dat alle ellende van de mensen in principe dáár ontstaan is en ons tot stervelingen maakte, en de Aarde en haar leven tegen de mensheid opzette. De Aarde is inderdaad het toneel waarop God Zichzelf aan het onthullen is, maar het stuk is een tragedie, die van boven af geschreven en gedirigeerd wordt. Het was een engel die tussenbeide kwam en ons van onze Schepper vervreemde, en zo de dood en zonde en ellende introduceerde.

Tot het moment dat Satan naar beneden kwam en Eva misleidde, was er op Aarde geen vijandschap. Adam was niet bang voor de dieren die hij een naam had gegeven, en de grond gaf vrijelijk van haar overdaad. Maar als gevolg van het bezoek van de Tegenstander raakten de levende schepselen vervreemd en de grond zelf hield veel van haar kracht achter. Het hele koninkrijk van de natuur, waarover de mens als heerser was aangesteld, kwam in opstand tegen diens leiderschap. Dit heeft tot veel ellende en wanorde en dood geleid. En het kwam doordat hij gehoor gaf aan een hemelse rebel, en niet aan God.

De cherubim.

Toen Adam en Eva uit de hof van Eden verbannen werden, werden zij door cherubim en een kerend vlammend zwaard verhinderd terug te keren. Algemeen wordt aangenomen dat ook dit hemelse wezens waren, maar hun naam en samenstelling daarvan geven ons daarover geen zekerheid. Hoewel Hebreeuwse woorden zelden een combinatie zijn van andere woorden, worden Hebreeuwse namen gewoonlijk uit twee of meer woorden samengesteld. Zo kan het zijn dat k-rub, zoals cherub in de oorspronkelijke tekst wordt samengesteld, ALS (voor k) en VELEN (voor rub - zoals in rabbi) aangeeft en ALS-VELEN betekent, of: de vertegenwoordiger van een menigte. Wie deze velen zijn wordt duidelijk uit hun

vorm, want die combineert de hoofden van heel de bezielde schepping. Zij hebben niets dat hen met de hemelingen verbindt. Zij schijnen verschillende vormen van leven op Aarde te vertegenwoordigen. Dezen zijn wild en houden de mens weg van het hier beneden genieten van zijn lotdeel.

Wij lezen niet van boodschappers of van engelen als zodanig, tot de tijd van Abram. Dan worden ze vaak naar zijn nakomelingen gezonden, in het bijzonder naar de natie Israel. Maar het is wel opmerkelijk dat de eerste maal dat er een verschijnt, het aan Hagar is, de moeder van Ishmael(Gen. 16:7). Vervolgens kwamen ze bij Lot(Gen. 19:1). Uit deze twee kwamen twee natiën voort die vijandelijk stonden tegenover het volk van de belofte. Er verschenen geen boodschappers tijdens hun verblijf in Egypte, maar er werd er een gezonden om Mozes te roepen om hen van hun banden te verlossen. Vanaf toen, tot Maleachi, wat "boodschapper" betekent, zijn zij voortdurend actief ten behoeve van het volk van het verbond. In deze profetie worden Johannes de Doper en onze Heer Zelf boodschappers genoemd. Zij verschijnen opnieuw tijdens de bediening van onze Heer en Zijn apostelen, verdwijnen vervolgens vrijwel geheel in Paulus' brieven, en verschijnen weer in de rest van de Besnijdenisgeschriften. In de Openbaring worden ze in menigten gezien en bij vele gelegenheden.

De missie van boodschappers aan de Besnijdenis was meestal weldadig. Zij waren dienende geesten, opgedragen te dienen ten behoeve van hen die op het punt stonden het lotdeel van redding te ontvangen(Hebr. 1:13). Ze werden naar Abram gezonden en redden Lot van Sodom(Gen. 19). Een boodschapper weerhield Abram er van zijn zoon Izaäk te doden(Gen. 22:15) en ging voor diens dienstknecht uit om een vrouw te vinden voor Izaäk(Gen. 24:7), en sprak in een droom tot Jacob(Gen. 31:11) en nog een keer in Mahanaïm(Gen. 32:1). Een boodschapper van Yahweh verscheen aan Mozes in het brandende doornbosje(Ex. 3:2), ging met Israel mee op hun reizen (Ex.14:19; 23:20,23; 32:34), en verdreef de natiën uit het beloofde land(Ex. 33:2). Bileam stond op tegen een boodschapper van Yahweh(Num. 22). De psalmist zegt:

"De Engel des Heren legt Zich rondom wie Hem vrezen, en redt hen."
(Psalm 34:7)

Yahwehs boodschapper verscheen vaak in het land om het volk te redden van hun vijanden. Een kwam er bij Gideon(Richt. 6:11), bij Manoah, de vader van Simson(Richt. 13), en bij Elia, de profeet(2Kon. 1:3). Een boodschapper van Yahweh sloeg 185.000 Assyriërs, toen zij tegen Jeruzalem optrokken(2Kon. 19:35). Een boodschapper van Yahweh bracht vaak een boodschap naar de profeten, zoals aan Zacharia (1:9). Later werd Daniël zelfs buiten het land door hun tussenkomt verlost uit de leeuwenkuil(Dan. 3:28).

In latere onthulling verscheen een boodschapper van Yahweh aan Jozef, de latere echtgenoot van Maria, de moeder van onze Heer(Matt. 1:20; 2:19). Een boodschapper kondigde de geboorte aan van Johannes de Doper aan Zacharia, zijn vader(Luc. 1:11). Gabriël werd naar Nazareth gezonden, naar Maria, om de geboorte van de Messias aan te kondigen(Luc. 1:26). In Gethsemane versterkte een boodschapper Hem. Bij Zijn opstanding rolde een engel de steen weg die voor de tombe lag en maakte het bekend aan de apostelen(Matt. 28:2-7). De apostelen

werden door een boodschapper uit de gevangenis bevrijd (Hand. 5:19). Zelfs nadat de natiën hun boodschap vrijwel hadden verworpen en Jacobus vermoord was, werd Petrus door een boodschapper van de Heer van zijn gevangenis ketenen bevrijd (Hand. 12:5-11). Een kwam er zelfs bij Paulus op het schip tijdens zijn reis naar Rome en verzekerde hem dat hij voor Caesar moest staan (Hand. 27:23,24).

Het boek Openbaring wordt gekenmerkt door het feit dat ze als een geheel door een boodschapper aan Johannes werd gegeven (1:1). De boodschappers van de ecclesia waren zonder twijfel menselijk, daarom zullen wij aan hen voorbij gaan. Maar de anderen waren hemels. Een sterke boodschapper kondigt de opening van de rol aan (5:2), en velen van hen doen mee bij het toejuichen van het Lammetje, wanneer Hij de rol opent van Israëls lotdeel. Vier boodschappers houden de winden van de Aarde vast, terwijl een andere de slaven van God verzegelt, voordat het land en de zee beschadigd worden (7:1,2). Dan staan alle boodschappers rondom de troon (7:11). De zeven die voor God staan blazen op de zeven trompetten (8:2-6,8,10,12; 9:1,13; 11:15). Een andere, staande voor het altaar, werpt vuur op de Aarde (8:3).

Dan is daar Abaddon, of Apollyon, de boodschapper van de afgrond (9:11), naast de vier die losgelaten werden om het derde deel van de mensheid te doden (9:14). Hij wordt gevolgd door een met de geopende rol (10:1). Dan strijden Michael en zijn boodschappers in de hemel tegen de draak en diens boodschappers (12:7). Als gevolg daarvan worden Satan en zijn boodschappers buiten geworpen, op de Aarde (12:9). Dan wordt het aionisch evangelie gebracht door een boodschapper (14:6), gevolgd door een die de val van Babylon aankondigt (:8) en door een derde, die waarschuwt tegen de aanbedding van het wilde beest (:9). Nog een andere roept om het binnenhalen van de oogst (:15), waarna er een verschijnt met een sikkel (:17), aan wie opdracht wordt gegeven de oogst binnen te halen (:18). De laatste zeven rampen worden door zeven boodschappers uitgegoten (15:11). Een van hen toont Johannes de straf van Babylon en legt die aan hem uit (17:1,7). Een ander kondigt haar val aan (18:1) en weer een ander laat zien hoe het zal zijn (:21). Dan komt er een die de roofvogels uitnodigt te eten van de doden van de legers van de Aarde (19:17).

Tenslotte wordt Satan, de Tegenstander, de slang, die de grote tragedie van de mensheid begon door Eva te misleiden in de Hof van Eden, voor de duur van duizend jaren gebonden door een boodschapper, en een van de boodschappers die de laatste rampen over het rebellerende Israël hadden uitgestort, toont Johannes de bruid van het Lammetje, het nieuwe Jeruzalem, dat een boodschapper zal hebben bij ieder van haar twaalf poorten (20:9,12).

De huidige tegenstand van de geestelijke machten van boosaardigheid te midden van de hemelingen wordt duidelijk uit de rol die zij spelen in Paulus' volkomenheidsbrieven. Bij het begin van Efeze is het hoofd van het rechtsgebied in de lucht de geest die werkt in de zonen van de koppigheid, niet in hen die gehoorzaam zijn aan het geloof. Hun koppigheid kan grotendeels het gevolg zijn van zijn invloed. In het laatste hoofdstuk worden we bekend gemaakt met een wapenrusting waarmee we deze krachten kunnen weerstaan, en een zwaard om hen te bevechten (Efe. 6:10-17).

In Kolossenzen hebben we een belangrijke passage, die, vanwege haar figuratieve vorm, een struikelblok is geweest voor de vurige, maar onvolwassen student van de Schrift. Geleerd hebbend dat het koninkrijk nog toekomst is en op Aarde, en dat we gerechtvaardigd zijn, iets wat veel meer is dan vergeven, komt het als een schok over als we in Kolossenzen lezen dat we overgezet zijn in het koninkrijk en de vergeving van zonden hebben(1:13,14)! Overdachten we alles maar in verband met de context! Dit is niet het toekomstige koninkrijk van de Zoon van David of van de Zoon van de mens, het is een huidige heerschappij onder de Zoon van Gods liefde. Israel zal verlost worden van de legers van de natiën, maar wij zijn al bevrijd van de duistere geestkrachten die het rechtsgebied van de duisternis genoemd worden. In geest hebben wij al een voorsmaak van ons lotdeel in onze redding van de kwaadaardige geestmachten die heel de mensheid in slavernij houden.

Wij zijn nog onderschikt aan de superieure gezaghebbers onder de mensen(Rom. 13:1). Zij zijn onder God gesteld. Zouden wij hen weerstaan, dan weerstaan we Gods mandaat, en zullen we oordeel over ons heen krijgen. Menselijke heerschappij is een goddelijke instelling en wij zouden ze moeten gehoorzamen. Het is voor ons eigen welzijn, in verband met het onderdrukken van het kwaad. Ook al is het nog zo'n mislukking, het is onze plicht ons er, in de Heer, aan te onderschikken. Onze eigen ervaring is zodanig dat we een weinig geleden hebben onder een onrechtvaardige en onverstandige regering, maar we zijn nooit gedwongen ons geweten geweld aan te doen. Hoewel we door twee oorlogen zijn gegaan, waarin de dienstplicht dreigde die ons in conflict met de gezaghebbers zou brengen, regelde God de zaken genadevol zo dat wij onderschikt konden zijn, zonder tegen God of mens in te gaan.

Zo is het niet met de geestelijke machten, aangevoerd door de Tegenstander. Ooit wandelden wij in harmonie met het hoofd van het rechtsgebied van de lucht, de geest die nu werkt in de zonen van de koppigheid(Efe. 2:2). Al sinds Eva luisterde naar de slang, heeft de geestwereld geprobeerd de controle te krijgen over de zaken van de mensheid. Individueel en nationaal beroemt het ras zich er op dat men doet wat men wil, maar zowel de mens als de natiën staan ontzet bij wat zij aangericht hebben. Hun beste inspanningen kaatsen weer terug op hun eigen hoofden. De beschaafde mens is geneigd zulke gedachten terzijde te werpen als alleen maar bijgeloof. Het kan vreemd zijn om te zeggen, maar de "primitieve" volken, die dicht bij de natuur leven, schijnen meer gevoel te hebben voor deze kwade invloeden dan hun wereldwijze superieuren. Op hun manier erkennen zij niet alleen dat er geestkrachten zijn, maar ook dat zij kwaadaardig zijn. In hun onwetendheid proberen zij zich met hen te verzoenen.

Spiritisme.

Desalniettemin is er, zelfs onder beschaafde volken, een opwekking geweest van het geloof in de geestenwereld. Het wordt gewoonlijk "contact met het spirituele" genoemd, maar men zou het beter spiritisme noemen. Geestelijk doet altijd iets goeds veronderstellen, tegengesteld aan het vlees. En dit is precies waar men ging dwalen. Ze hebben zonder twijfel contact met de geesten, maar dat zijn slechte, niet goede. Deze zijn vrij om te werken in hen die koppig zijn, die niet Gods geest gehoorzamen. Zij zijn het rechtsgebied van de duisternis, niet van het licht. Zij

verlichten niet, maar misleiden. Sommigen van hen die inderdaad omgang met hen hebben gehad, ontdekten hoe misleidend ze zijn. Maar de meesten van de mensheid zijn door hen beïnvloed, en toch realiseren zij zich maar nauwelijks dat ze bestaan. Ze zijn veel te slim voor de mens om ze aan te kunnen.

Van deze slavernij zijn wij verlost. En deze persoonlijke redding uit het donkere gebied waarin wij leefden, naar het licht van Gods aanwezigheid, lijkt zoveel op die welke Israël, als natie, zal ervaren wanneer het koninkrijk van Christus de koninkrijken van deze wereld zal vervangen (Openb. 11:15), dat het ook een "koninkrijk" wordt genoemd. Maar de Koning is de Zoon van Gods liefde, een titel die Zijn universele hoofdschap erkent over de hemelse geestenwereld, en niet zozeer over de mensheid op Aarde. Dit is ons hedendaags lotdeel. Wij zullen niet met Hem in Zijn heerschappij over al deze geestkrachten verbonden worden, totdat wij levend gemaakt zullen zijn. Negatief gezien, echter, zijn we van hen bevrijd, een geschenk dat maar heel weinig heiligen ten volle op waarde schatten.

De hoofdboodschappers.

Sommige sekten in het Christendom hebben het hoog zitten met de bediening van "engelen." Ja, vrijwel allen denken dat de plaats die aan hen in het boek Hebrreeën werd gegeven, ook vandaag toepasbaar is. Daarom vertrouwen zij op "engelbewaarders" en bidden ze zelfs tot hen die een hoge rang hebben. Zo stellen zij ze tussen henzelf en God, net zoals bij de Besnijdenis, die vele bemiddelaars had, priesters zowel als profeten. Paulus waarschuwt hiertegen in zijn brief aan de Kolossenzen. Indien wij vasthouden aan ons Hoofd, dan hebben wij geen andere bemiddelaar meer nodig dan Christus (Kol. 2;18). Maar er is een betekenis waarin onze Heer ook Bemiddelaar is, want Hij heeft ons, bovenal, Gods berichten gebracht en Hij is superieur aan iedere geestelijke macht.

De enige gelegenheid waarbij wij de bediening van een boodschapper zullen genieten, zal komen bij de afsluiting van onze loopbaan. Wanneer God ons naar boven roept, zendt Hij het Hoofd van de boodschappers, Wiens stem de doden zal opwekken en de levenden zal veranderen en weggrissen. Toen Hij nog op Aarde was ging Hij naar Bethanië met een bericht voor Lazarus en diens zusters, met betrekking tot de opstanding, die voor Hem ten allen tijde waar is. Hij is de Opstanding en het Leven (Joh. 11:25). In Zijn aanwezigheid zullen zij die sterven leven en de levenden zullen niet sterven. Maar hoe kon Hij die boodschap afleveren aan Lazarus, die dood was? Al wat nodig was, was "Lazarus! Hierheen! Naar buiten!" te roepen! Had Hij het niet beperkt tot Lazarus, dan zou Hij alle graven van hun doden gelegegd hebben.

Zo zal het gaan wanneer Hij ons komt halen. Wat Hij precies zal zeggen weten we niet. Lazarus betekent hulpeloos, iets wat ons zeer goed zou passen, maar het kan heel goed heel de rest van de doden omvatten, die niet opgewekt moeten worden tot na de duizend jaren. Hij zou zelfs niet het woord heiligen kunnen gebruiken, want dan zouden de heiligen van de Besnijdenis het horen en voor hun tijd opstaan, want zij zijn niet eerder aan de beurt dan na vijf en zeventig dagen na Zijn aankomst in Israël. Welke term Hij zal gebruiken om dezen uit te sluiten en allen die leden van Zijn lichaam zijn in te sluiten, dat weten wij niet, maar zodra we het horen zullen we het allemaal herkennen, of we nu dood zijn of levend.

Ook zal het niet volstaan om hen naar buiten te roepen, want slechts weinigen van hen zullen in tombes gelegd zijn. In plaats daarvan zal het commando zijn: "Naar boven!", want we zullen niet slechts opgewekt worden, zodat we rechtop op de Aarde kunnen staan, maar we zullen weggegrist worden in de lucht, om Hem daar te ontmoeten. De centrale term "Hierheen" kan zeer wel voor ons gebruikt worden, want we worden allen in Zijn richting getrokken, niet gebonden in wikkeldoeken, maar vrij van iedere band, zelfs van de zwaartekracht die ons aan de Aarde bindt. Moge dit het kostbare voorrecht zijn van iedere lezer van deze zinnen, om te luisteren en, zelfs voordat hij ten ruste wordt gelegd, de heerlijke woorden te horen die ons weg zullen voeren naar Zijn aanwezigheid! Misschien zal de roep die wij zullen horen zijn: "Leden! Hierheen! Naar boven!".

In de tussentijd zullen we allen onze apostel bijvallen in zijn geïnspireerde gebed voor alle heiligen, opdat zij mogen zien wat de rijkdommen zijn van de heerlijkheid van het genieten van Zijn lotdeel te midden van de heiligen.

"15 Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen,
16 niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden,
17 opdat de God van onze Here Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen:
18 verlichte ogen uws harten, zodat gij weet, welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis bij de heiligen,
19 en hoe overweldigend groot zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte zijner macht,
20 die Hij heeft gewrocht in Christus, door Hem uit de doden op te wekken en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten,
21 boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw.
22 En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente,
23 die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt. "
(Efe. 1:15-23;NBS)

Deel 12 - Het gebed van de discipelen.

De discipelen van onze Heer werd, toen Hij nog bij hen op Aarde was, veel geleerd over bidden. Zij voelden hun onwetendheid en vroegen Hem hen te leren bidden(Luc. 11;1). Als antwoord daarop gaf Hij hen wat meestal het "Onze Vader" wordt genoemd, maar in werkelijkheid is dit "het gebed van de discipelen". Bij andere gelegenheden leerde Hij hen *hoe* en *waarvoor* ze moesten bidden. Gewoonlijk neemt men aan dat dit allemaal ook voor ons is bedoeld, zodat de formule die Hij aan hen gaf vrijwel algemeen in het hedendaagse Christendom als model wordt gezien voor onze dagelijkse praktijk. En ja, iets van de genadevolle geest die Zijn woorden doordrenkt is in harmonie met de onze, maar ze schiet

vreselijk tekort voor dat wat ons vandaag in beweging zou moeten brengen. Met het oog op deze populaire misvatting zal het verstandig zijn de nadruk te leggen op het tegengestelde, dat het onze is, en niet proberen het in het heden toe te passen.

Het schijnt dat Johannes de Doper zijn volgelingen had geleerd te bidden. Daarom vroeg, nadat Hij had opgehouden te bidden, een van onze Heer's discipelen en zei: "Heer, leer ons te bidden"(Luc. 11:1). Toen zei Hij hen niet alleen wat ze moesten zeggen, maar moedigde hen aan te volharden, door de gelijkenis te vertellen van de "lastige" vriend en een gelijkenis waarin Hij God vergeleek met een Vader die goede dingen aan Zijn kinderen geeft. Omdat deze verwijzen naar bepaalde delen van het gebed, zullen we er in verband daarmee naar kijken.

Onze Heer gaf de discipelen het gebed bij twee verschillende gelegenheden(Matt. 6:9; Luc. 11:2). De woorden zijn vrijwel hetzelfde, maar Zijn begeleidende opmerkingen zijn heel verschillend, en komen overeen met het karakter waarin Hij wordt voorgesteld: de Koning in Mattheüs, en de Mens in Lucas. We zullen eerst naar Lucas' verslag kijken.

Het gebed wordt duidelijk in twee delen verdeeld. Eerst hebben we God en Zijn heerlijkheid, en dan de mens en diens ellende. De heerlijkheid is hier die van de Vader, en deze naam moet als heilig beschouwd worden, en wordt dan ook door de discipelen als zodanig verklaard. Dit is een schitterend begin en dit principe zou in alle gebeden nagevolgd moeten worden. Het geeft God Zijn juiste plaats, en onthult dan de houding van de bidder tegenover Hem. Omdat het gebed er is voor voorzieningen en vergeving en mededogen, is het goed God de plaats te geven van Vader! Op Aarde kijken de kinderen voor deze dingen op naar hen met wie zij verwant zijn door kinderlijke afhankelijkheid, en niet naar vreemden. En zo ook, speciaal in het Midden Oosten, verlangt en ontvangt de vader de hoogste achting en eer. Zijn naam is een zeer kostbaar bezit. In veel oosterse landen wordt niets zo angstvallig bewaard en beschermd als het "gezicht" of de reputatie van het huis. Dit alles draagt de discipel over aan zijn Vader in de hemelen.

Terwijl dit gebed tekort schiet aan wat we vandaag hebben, gaat het veel verder dan wat tevoren bekend was. Zoals al werd aangetoond had God Zich nooit aan de natie Israel getoond als Vader, en dat deed Hij ook niet toen Zijn Zoon op Aarde was. Dit gebed is niet voor de natie, maar voor de discipelen. Er waren altijd al twee klassen in Israel, zij die aan de zijde waren van Yahweh en zij die tegen Hem waren; zij die vasthielden aan Zijn aanbedding en Zijn tempel, en zij die andere goden dienden en Jeruzalem vergaten. Maar er was nooit de scherpe scheiding die tot stand werd gebracht door de aanwezigheid van hun Messias, te midden van hen in Zijn vernedering. In hun geestelijke relatie met God gingen de discipelen veel verder dan de natie als geheel. In figuurlijke termen werd dit uitgedrukt in de taal van de toekomst, wanneer Israel opnieuw geboren zal worden. Zij ervoeren een individuele nieuwe geboorte en konden God zien als hun Vader in de hemel.

Deze uitdrukking, "in de hemel," is zeer opvallend wanneer we ze vergelijken met het verleden en de toekomst. In Israel hadden hun directe vaders en hun vroege voorvaders een zeer vooraanstaande rol in hun godsdienst. Op een bepaalde manier waren hun vaders op Aarde noodzakelijk voor heel hun godsdienstig uitzicht. Zij erfden hun beloften en plaats als Gods priesterlijk volk van hun

voorvaderen, en zouden alles verliezen als zij niet hun fysieke afstamming van hen konden aantonen. De clausule "onze Vader Die in de hemel is" veronderstelt veel dat wij niet goed kunnen plaatsen. Het had niets te maken met hun aardse plaats en zegen. Het gaf ook geen hint dat hun plaats in de hemel zou zijn, of dat zij daar bij de opstanding heen zullen gaan. Het is zeer opvallend te zien dat Paulus, bij het schrijven aan de natiën, nooit zulke termen gebruikt, hoewel wij zullen opstaan naar een plaats te midden van de hemelingen en daar, in geest, al gezeten zijn. Onze zegeningen zijn geestelijk, met geen enkel aards, fysiek lotdeel. Wij staan overal in gebed in contact met God. Onze aardse vaders spelen, als zodanig, geen rol in onze geestelijke relatie met God, en daarom hoeven wij niet "in de hemel" toe te voegen aan onze gebeden.

Het koninkrijk van de Vader.

Het koninkrijk van de Vader, net als het koninkrijk van God, drukt een veel weidser en hoger, blijvender begrip uit dan algemeen verbonden wordt met de term koninkrijk. "Het koninkrijk van de hemelen" schijnt strikt beperkt te zijn tot de heerschappij van Christus tijdens de dag van de Heer, in het millennium. Zelfs op dat moment schijnt het dat het koninkrijk van de Vader alleen hen omvat die door Zijn geest zijn verwekt, de getrouwen die Zijn zorg en voorzienigheid erkennen en waarderen. Tijdens de aionen omarmt het koninkrijk van de Vader een voortdurend toenemend gezelschap, inclusief hen die slechts proberen Zijn wil te doen. Maar aan het eind van de aionen, wanneer de dood zal zijn afgeschaft en allen met God zijn verzoend, wordt het koninkrijk overgedragen aan God, de Vader, en alle schepselen zullen onder Zijn weldadige, vaderlijke heerschappij komen. Het gebed dat onze Heer leerde aan Zijn discipelen was geen oproep om Israel boven de natiën te plaatsen, een koninkrijk waar de verdorven Farizeeën naar verlangden, maar om die hogere, geestelijke heerschappij, die geleidelijk zal groeien, totdat ze het hele menselijk ras zal omarmen.

Uw wil geschiedde.

Het koninkrijk bestaat voornamelijk uit het doen van Zijn wil. In feite is er geen noodzaak voor welke heerschappij dan ook, zolang er maar eenstemmigheid is. Zo zou het moeten zijn in het geval van allen die geleid worden door Gods geest. En zo zal het ook zijn, wanneer alle soevereiniteit en gezag en macht teniet gedaan zal zijn bij de voleinding (1Kor. 15:23,24). De discipelen werd opgedragen met dat doel voor ogen te bidden. We kunnen vragen: waarom zouden zij er voor bidden, als God al heeft bepaald dat het zo zal zijn en zeker Zijn plan op het juiste moment zal uitwerken, mogelijk in de verre toekomst? Hun gebed werd toch niet "beantwoord"? Vanuit hun standpunt gezien misschien niet, maar het wordt in hun geval al beantwoord, want hun gebed zelf en de verlangens die het wakker maakt in hun harten, zullen hen er toe brengen de wil van de Vader te doen. En het zal volledig en perfect vervuld worden in hun toekomstige ervaring in de opstanding, wanneer zij het koninkrijk geleidelijk zien uitdijen, heel Israel en heel de mensheid omvattend, en tenslotte iedere geest in het universum.

De zinsnede "zoals in de hemel, zo ook op Aarde" levert ons een oppervlakkig probleem. Vanaf de dagen van Job (Job 1:6-12), tot Satan met zijn boodschappers uit de hemel wordt geworpen (Openb. 12:7-9), zou het er op lijken dat Gods wil in

de hemel niet gedaan wordt, en daarom schijnt het ook niet veel zin te hebben om hetzelfde voor de Aarde te vragen. Maar dit gebed werd gegeven op een moment toen het koninkrijk al zeer nabij was, en de juiste verwachting van hen die het evangelie van het koninkrijk aanvaard hadden, was dat de komst zonder veel uitstel zou komen. Dit gebed opent inderdaad met deze gedachte. Daarom levert de context de juiste aanpassing, dat wil zeggen, *wanneer* het koninkrijk komt, dan zal Uw wil gedaan worden, zoals in de hemel, zo ook op Aarde. Dit is in volledige overeenkomst met de feiten. Nadat Satan en zijn boodschappers uitgeworpen zijn, voordat het koninkrijk opgezet wordt, mogen wij aannemen dat Gods wil in de hemel gedaan zal worden. Het gebed is dat dit dan ook op Aarde het geval zal zijn. En dit zal geleidelijk aan zo zijn, steeds meer, speciaal na Satans laatste opstand, en ten volle na de voleinding.

In de bijstand.

Sommigen van ons zullen het idee niet erg op prijs stellen, maar feitelijk zijn we allemaal "in de bijstand." Zonder de aan ons door God gegeven mogelijkheden, zouden wij nooit het brood kunnen verdienen dat nodig is om onze lichamen te onderhouden. Zonder twijfel zal dit duidelijk aangetoond worden in het koninkrijk, want dan zal God de natuurlijke krachten controleren die voedsel voortbrengen, zodat allen zullen weten Wie zij moeten danken voor hun voedsel, en voor iedere goed geschenk zal er lof naar Hem uitgaan. Het woord dat hier wordt gebruikt en wij weergeven met bijstand, is *epiousion*, OP-ZIJNDE. De King James vertaalt het met "daily" (dagelijks), maar er zit geen gedachte aan tijd in. Misschien kan ons taalgebruik: "dat wat wordt uitgedeeld aan iedereen", het beste de gedachte overbrengen. Van het werkwoord delen krijgen we het zelfstandig-naamwoord deel, wat in het weidser gebruik een deel beschrijft. Het schijnt bijzonder passend in dit gebed, waar de ontvanger naar de uiteindelijke Gever van alle goede dingen gaat voor zijn deel voor die dag.

Dit verzoek was het meest passend toen het gebruikt werd door de discipelen van onze Heer, in het bijzonder voor hen die uitgingen om het koninkrijk te verkondigen, omdat zij bij de dag en van Gods voorzienigheid leefden. Zij mochten niet eens de gebruikelijke bedelaarszak meenemen (Matt. 10:10; Marc. 6:8; Luc. 9:3). Natuurlijk, zelfs al zouden onze schuren tot barstens toe vol zijn, is dat geen garantie dat het niet allemaal vernietigd zal worden voordat we in staat zullen zijn er van te genieten. In die zin zou er niets verkeerd zijn dit gebed te bidden. Maar gewoonlijk wordt deze formule gedachteloos herhaald, als de bidder overvloed heeft in de koelkast en een voorraad geconserveerd voedsel zal hebben voor maanden of de middelen om het te kopen. Dan schijnt het gebruik van dit gebed te wijzen op gebrek aan eerbied en hypocrisie. Er is niets fout aan het God danken voor zulke opslagplaatsen, maar om te bidden voor het dagelijks brood als we een voorraad voor een week terzijde hebben liggen, kan voor Hem niet erg aangenaam zijn. Dat is je gebeden zeggen, niet ze bidden.

Trekken van vaderschap.

De grootste gift die God ons kan schenken is Zijn heilige geest. In Mattheüs, met z'n beperkte uitzicht, noemt onze Heer alle goede dingen, in plaats van dit essentiële. Maar beide komen overeen, want alle goed is betrokken bij en ingesloten in de

heilige geest. Nu de discipelen God kennen als hun Vader, moedigt onze Heer hen aan daar in hun gebeden tot Hem naar te handelen. Zelfs een aardse vader kan toevertrouwd worden dat hij goede dingen geeft aan zijn zoon. Als een kind om brood vraagt, zal hij hem, in plaats daarvan, niet een steen geven, die zijn lichaam niet zal voeden. Voor een vis zal hij niet een slang in de plaats geven, die hem misschien zal bijten en kwaad doen, of een scorpioen, die hem zou kunnen steken en hem vreselijke pijn zal bezorgen, of zelfs de dood. Boos als stervelingen onlosmakelijk zijn, zullen er maar weinigen zijn die tekort schieten in natuurlijke aanhankelijkheid en zulke dingen doen. Als God dan een soortgelijke relatie opbouwt met de discipelen, mogen ze gerust zijn dat Hij uit hun verzoeken niets zal halen dat hen nadeel zal berokkenen. Hij zal niet, in plaats van het "dagelijks" brood hen voorzien van voedsel dat niet voedt of hen op een gevaarlijk of dodelijk dieet zetten(Luc. 11:11-13).

Het falen van vriendschap.

Onze Heer stelt Zijn hemelse Vader tegenover een vriend die weigert lastig gevallen te worden om zijn vriend een gunst te bewijzen. Vaak wordt deze gelijkenis uitgelegd alsof God is als deze lauwe vriend, en de conclusie die getrokken wordt, is dat wij Hem moeten blijven lastig vallen om Hem iets te laten doen wat wij willen. Hij zal het dan uiteindelijk doen om van ons af te komen. Maar dit is juist het tegengestelde van het belangrijkste onderwerp van gebed. God wil met ons omgaan, maar Hij wil niet dat wij denken dat Hij gierig is en onvriendelijk, onwillig om onze wensen te vervullen. Het tegendeel is waar, ook al lijkt dat soms niet het geval te zijn. Allen zouden Hem met het vertrouwen moeten benaderen, dat God altijd alles wil geven wat zij vragen. Allen zullen vinden wat ze zoeken. Hij zal open doen voor wie aankloppen. Maar alles op z'n tijd. De heiligen zullen ieder gebed vervuld zien wanneer zij levend gemaakt worden. En de rest zal bevredigd worden wanneer zij levend gemaakt worden bij de voleinding.

Maar zelfs bij de Besnijdenis moet het een gebed uit geloof zijn. Jakobus, sprekend tot de twaalf stammen, de natie vanuit het lichamelijk standpunt, zegt tot hen:

"Of, gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door te brengen."

Jak. 4:3:NBG)

De ongelovige natie Israel heeft bijna tweeduizend jaar lang vurig gebeden voor het koninkrijk. Zij hebben geprobeerd het door kracht en macht te vestigen, en dat doen ze vandaag nog steeds. Ze zullen er in slagen een vals koninkrijk op te zetten door middel van hun weelde in Babylon. Maar zulke gebeden en zulke inspanningen van de afvallige natie zijn gebaseerd op hun verlangen naar macht en genot, met een hypocriete en formele kennis van Yahweh. Zulke gebeden zullen gedurende de eeuwen niet beantwoord worden. Zij die ze zeggen zullen pas bij de voleinding bevredigd worden. Laten we er op letten dat het gebed in de gelijkenis niets voor zichzelf wilde, maar voor een ander.

De vergeving van zonden.

Vergeving is het juiste woord voor het koninkrijk, want het is het voorrecht van de politieke macht. Maar hoeveel minder is het dan rechtvaardiging! Het is niet gratis door Zijn genade, maar uit verdienste, gebaseerd op gedrag. Indien de genade die tot ons komt in Christus Jezus afgemeten zou worden aan wat wij aan anderen tonen, hoe beperkt zou die dan zijn! Er zouden geen rijkdommen van genade, of allesoverstijgende gunst zijn, want we zijn niet in de positie om dit aan anderen te tonen. Maar weinig heiligen zouden zelfs vergeving verdienen, want zij komen hiervoor niet in aanmerking. En onder de discipelen van onze Heer vielen enkelen af. Judas was daarvan het meest beruchte voorbeeld. De brief aan de Hebreëen spreekt van anderen. Laten we nooit om vergeving bidden als die gebaseerd is op ons eigen gedrag! Hoe aardig en genadevol we onszelf ook vinden, het is niets vergeleken met de volheid aan gunst die de onze is in Christus Jezus.

In beproeving brengen.

"Breng ons niet in beproeving" is een strikt koninkrijksgebed. Wanneer het gekomen zal zijn, zullen de boze aionen voorbij zijn. Onder Christus' weldadige heerschappij zal het goede aan de orde van de dag zijn. Zij die in Hem zijn hoeven geen kwaad te vrezen.

Maar wat een tegenstelling is de ervaring van onze apostel, Paulus! Hij leed heel wat af! Alexander deed hem veel kwaad. De Heer verlostte hem er niet van. Al wat hij kon doen was de heiligen waarschuwen tegen hem te waken, want hij had Paulus' woorden weerstaan. Paulus zegt niet dat hij gebeden had om onder deze zware beproeving uit te komen. Hij onderging veel vermoeidheid en slagen en geselingen en stenigingen en vasten en dorst en hongersnood en kou en naaktheid en eenzaamheid, en dat alles voor de ecclesia(2Kor. 11:23-28). Toen hem een splinter in het vlees gegeven werd, een boodschapper van Satan om hem te slaan, vroeg hij de Heer drie maal dat het van hem weggenomen zou worden. Maar het antwoord was: Nee! De Heer zei tot hem: "Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid"(2Kor, 12:9;NBG). Hij was een schitterende genezer, zelfs op afstand(Hand. 19:12), maar in deze bediening werd hij zelf niet genezen!

Verlossing van de boze.

De discipelen zullen in het koninkrijk gered worden van de boze. Maar *wij* zijn al op een heel andere manier beschermd tegen geestelijke machten van kwaadaardigheid. Juist omdat God het kwaad gebruikt ten goede, staan wij open voor de aanval van geestelijke krachten, en kunnen wij ons alleen beschermen door middel van de wapenrusting van waarheid en rechtvaardigheid en vrede, en moeten wij ons verdedigen met geloof en Gods woorden(Efe. 6:10-17). Toch hebben we er vertrouwen in dat het kwaad dat door deze middelen tot ons komt, zoals Paulus' splinter in het vlees, door God voor ons ten goede gebruikt zal worden om ons geschikt te maken voor onze toekomstige missie te midden van de hemelingen. Daarom: laten wij al deze beschermende uitrusting aandoen en staan, niet slechts om een naam voor onszelf te winnen, maar om eer en heerlijkheid te brengen aan Hem onder Wie wij tot dienstplicht geroepen zijn.

Vragen om vergeving.

Het ene deel van dit gebed dat onder alle omstandigheden *niet* ons gebed zou moeten zijn, is het gebed om vergeving. Het is afhankelijk van menselijk gedrag, dat dan wel perfect passend is bij de rechtgeving in het aardse koninkrijk, maar totaal tegengesteld is aan de genade van God in deze bedeling, die Gods rechtvaardigheid toedeelt aan de gelovige en dat alles op grond van de dood en opstanding van Christus. Hoewel ik vrijelijk vergeving schenk aan hen die me iets schuldig zijn, zou ik er voor huiveren dat te gebruiken als grond voor Gods vergeving voor mij, of voor de mate waarin God mij mij vrijspreekt van zonde. De nutteloze herhaling van dit deel van het gebed kan het gevolg zijn van de te vrezen onwetendheid over Gods allesoverstijgende genade en van het vrijwel totale verdwijnen van het evangelie van Zijn rechtvaardigheid en verzoening.

De vergeven natie.

Toen het werd toegepast op de hele natie Israel, werd dit principe de onderliggende oorzaak van hun afvalligheid. In de gelijkenis van de tienduizend talenten (Matt. 18:23) voorspelde onze Heer de loop van gebeurtenissen in Israel. Hij bad voor hen aan het kruis: "Vader, vergeef hen, want zij weten niet wat zij doen" (Luc. 23:24). Daarom wordt, in plaats van de natie te vernietigen vanwege de kruisiging van hun Messias, op de Pinksterdag nogmaals vergeving verkondigd. Maar de Joden wilden de uitbreiding van deze zegen naar de natiën niet tolereren. Toen Paulus sprak tot de vrome proselieten in het Pisidische Antiochië (Hand. 13:14-52), raakten de Joden vol van jaloezie, en spraken ze hem tegen. Hun opstapelende schuld, te wijten aan hun verwerping van Yahweh en de moord op hun Messias, bracht hen niet tot het vergeven van de veel kleinere som die de natiën schuldig waren voor hun afval van God. Als gevolg daarvan werd de vergeving van Israel, als natie, teruggetrokken en nu lijden zij nog steeds en doen aanbetalen op hun enorme schuld.

Een opvallend kenmerk van dit gebed wordt over het algemeen over het hoofd gezien. Alhoewel het gegeven werd aan Zijn discipelen, *staat het geheel in het meervoud*. *Onze Vader ... Geef ons heden... vergeef ons... want wij... onszelf ... breng ons niet... redt ons*. Zij waren nog steeds Israëlieten, nog steeds leden van de geliefde natie, en hun gebed was niet van een ieder voor zich, als individu, maar voor heel hun volk. Het koninkrijk kwam niet omdat slechts een paar hun Messias aanvaardden. Het zal pas komen als *de natie* zich bekeert en naar Hem opziet Die zij doorstoken hebben. Niemand kan dit gebed verstandig bidden voor zichzelf, want het meervoud sluit anderen in. Het is voor ons, van de natiën, heel moeilijk dit ten volle te verstaan. Indien we zouden bidden dat het koninkrijk zou komen, zouden we niet voor onszelf bidden, maar voor Israel. Het koninkrijk zal aan hen gegeven worden, niet aan ons.

Wij kunnen vandaag een deel van het "Onze Vader" zeggen, maar andere delen zijn nu niet op hun plaats. "Onze Vader" past altijd, wanneer een kind van God vaderlijke hulp of gemeenschap zoekt. Maar we hoeven Hem niet te lokaliseren "in de hemel", want, in geest, waarin wij onze zegeningen vinden, is Hij overal met ons. "Uw naam worde geheiligd" kan vandaag gezegd worden, maar we zouden beter hoger stijgen en Hem zegenen als de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus. "Uw koninkrijk kome" komt in alle tijden overeen met Zijn doelstelling, maar de speciale toepassing die de Besnijdenis discipelen in gedachten zouden

hebben, het millennialle koninkrijk op Aarde, komt niet overeen met onze verwachting, die is om weggegrist te worden van de Aarde en onze zegeningen te midden van de hemelingen te genieten. "Zoals in de hemel" is nu niet waar, maar het zal dat zijn wanneer het koninkrijk op Aarde zal zijn gevestigd.

Het tweede deel van het gebed, dat de discipelen zelf aangaat, heeft heel weinig met vandaag te maken. Weinigen van ons leven bij de dag zoals zij deden, en hebben dus geen behoefte te bidden voor ons dagelijks "brood". We bidden niet om vergeving als we al Gods rechtvaardigheid hebben! En ook baseren we niets op onze behandeling van anderen. Wij bidden om volharding om de beproevingen te doorstaan die God ons zendt, en niet zozeer om van hen verlost te worden. En wij zijn uitgerust om stand te houden en ons te verdedigen tegen de geestelijke krachten van boosaardigheid.

Wat zouden wij dankbaar moeten zijn dat onze gebeden zo ver gaan boven die van de discipelen. Zo hoog als onze plaats in de hemelen is boven de Aarde, zo zou de geest van onze gebeden die van de geliefde natie moeten overstijgen. God zij geloofd voor de genade die de onze is in Christus Jezus!

Deel 13 - Het gebed van onze Heer.

Onze Heer was vaak in gebed met God, maar ons wordt zelden een verslag gegeven van de woorden die Hij gebruikte of van de inhoud van Zijn verzoeken. Maar in Johannes' verslag wordt een heel hoofdstuk gewijd aan Zijn omgang met de Vader. Wij worden, zo gezegd, meegenomen in het heilige der heiligen, en krijgen het kostbare voorrecht van het luisteren naar de meest schitterende en intieme uitwisseling van gedachten tussen de Zoon en de Vader voor wat betreft Zijn missie aan Israel op Aarde. De omstandigheden zijn zodanig dat we een opsomming zouden verwachten van de zonden die Hem omringen en een pleidooi voor bescherming tegen de kwade middelen van de Tegenstander. Maar in plaats daarvan is Hij bezig met Zijn heerlijkheden en die van Zijn discipelen.

Bij het nadenken over welke passage in de verslagen van het leven van onze Heer dan ook, zal het ons zeer helpen een verstandig begrip te krijgen van haar boodschap, als we in gedachten houden in welk verslag het staat en in welk deel van ieder verslag het voorkomt. Dit is betrekkelijk eenvoudig als we hun structuren in gedachten houden, zoals die aan het eind van de Keyword Concordance worden gegeven. Voor hen die deze (nog) niet in hun bezit hebben, zullen we, in het kort, de belangrijkste feiten herhalen, zodat we de crisis kunnen begrijpen die het lange gebed van de Heer in het zeventiende hoofdstuk van Johannes veroorzaakte.

Christus' heerlijkheid en Zijn vernedering zijn de twee grote thema's die in de verslagen over Zijn leven en bediening worden uiteengezet. Mattheüs schrijft over Zijn heerlijkheid als de Koning van Israel, terwijl Johannes, overeenkomstig, deze heerlijkheid onthult als de Zoon van God. Marcus en Lucas houden zich hoofdzakelijk bezig met Zijn vernedering, de eerste als de Dienstknecht en de

laatste als de Zoon van de mens. Wij zouden dit bij het lezen in gedachten moeten houden en als achtergrond moeten plaatsen bij iedere scene en voorval die zij bevatten. Bijvoorbeeld: het gebed van de Heer in Johannes is niet gebaseerd op Zijn koninklijke rechten, Zijn nederige dienst of Zijn afdalen in menselijke vorm, maar op de heerlijkheid van Zijn goddelijk zoonschap.

Alle verslagen hebben dezelfde algemene structuur, dat wil zeggen: zij behandelen dezelfde onderwerpen in dezelfde volgorde. Elk heeft een centrale crisis, waarna dezelfde onderwerpen opnieuw onze aandacht opeisen, maar in omgekeerde volgorde. Tot aan de crisis wordt Hij verkondigd, na de crisis wordt Hij verworpen. Het is vaak van belang voor het verstaan van een passage, dat wij deze dingen in de gaten houden. De standaardformule voor al deze verslagen kan teruggebracht worden naar dit: Geloofsbrieven, doop, koninkrijk, Koning - Koning, koninkrijk, doop, geloofsbrieven. Bijvoorbeeld: het gebed van onze Heer, dat we op het punt staan te overdenken, gebeurt aan het eind van de verwerping van het koninkrijk, en kan alleen begrepen en gewaardeerd worden als we het in dit licht bezien.

Nog scherpere en gedetailleerdere aanwijzingen van wat we in het gebed van onze Heer kunnen verwachten, kunnen verkregen worden als we de zaak nog verder in de structuur terugzoeken. De periode die gaat over de verwerping van het koninkrijk(Joh. 11:54 - 18:1), verdeelt zich in twee overeenkomende delen, die beide gaan over Zijn vertrek(11:54 - 12:36), de vijandige gezindheid(11:55-12:19; 12:37-50) en het uur van Zijn verheerlijking(12:20-36; 13:1-17:26), maar de eerste helft houdt zich bezig met de menigte en de Grieken, de tweede helft met de discipelen en de Vader. In deze laatste discussie over Zijn verheerlijking spreekt Hij eerst tot Zijn discipelen(13:1-16:33), en dan bidt Hij tot Zijn Vader(17:1-26). Dit is de omgeving van het heerlijkste van de gesprekken tussen de Zoon van God en Zijn Vader.

Een korte inleiding.

Om het kort samen te vatten, in een enkele zin: God onthult Zichzelf in Christus in de Griekse Schrift, in de vier verslagen, verhuld in vlees, als de Zoon van God in Johannes, als communicerend met Zijn Vader over het verworpen koninkrijk en Zijn discipelen in het gebed van onze Heer in het zeventiende hoofdstuk van Johannes. Indien alle uitleggers hun onderwerpen op deze wijze zouden voorstellen, ze, figuurlijk gesproken, naspeurend vanaf de stam, door de dikke takken en de dunnere twijgen, tot aan de vrucht, zouden ze niet zo vaak misleid worden en een citroen krijgen die van een appelboom geplukt is of een olijf van een vijg. Wij zouden altijd iedere passage in het licht moeten zien van haar plaats in het geheel van Gods onthullingen, en in iedere secundaire deling waarin zij haar plaats vindt. Dan zouden we nooit voor onszelf een gebed nemen of toepassen of stelen dat behoort bij de discipelen van onze Heer, en behoort bij Zijn koninkrijk bij de verwerping, zeker wanneer we er veel meer van kunnen genieten als we het bij de terechte eigenaars laten.

Na Zijn verwerping als Koning, nadat de Joden geprobeerd hadden Hem te doden, wandelde Hij niet langer in Judea(Joh. 7:11), en begon Hij Zijn terugreis naar de Vader. Hij was van God uit gegaan en was nu op Zijn weg terug naar Hem. Het is opvallend dat deze principiële crisis in Zijn loopbaan op Aarde gebeurde tijdens het

Loofhuttenfeest(Joh. 7:2). Het doet veronderstellen dat, zoals in de dagen van de tabernakel in de wildernis, de priester, bij het naderen in de aanwezigheid van God, zijn weg ging langs het altaar en het wasvat in de hof, en de kandelaar en het toonbrood en het gouden altaar in het heilige, en door de gordijnen ging in het heilige der heiligen met de ark en de cherubim en de shekinahheerlijkheid, zo ook Hij, in dezelfde volgorde, Zijn weg terug vindt naar de Vader. Ja, het verhaal begint met een wenk naar Zijn offer, want de Joden waren er op uit Hem te doden.

Het gebed zelf kan het best begrepen en genoten worden wanneer we de onderwerpen zien en hun schitterende balans. Bij aanvang(1-8) en bij de afsluiting(24-26) worden wij betrokken bij de heerlijkheid van de Zoon. Dan, als tweede, en ook als tweede van het eind, is er een pleidooi voor eenheid(9-11 en 20-23). In het midden is het onderwerp het bewaren van de discipelen. Dit wordt in twee aanvullende delen verdeeld: Christus' bewaren(12-14) en Gods bewaren(15-19). In het algemeen is de Zoon bij het begin en het einde het onderwerp, net zoals Hij de Eerste en de Laatste is in de grote thema's van schepping en redding. En het midden wordt in beslag genomen door de discipelen, hun eenheid en bescherming. Maar dit alles is met het oog op het falen van de verkondiging van het koninkrijk, en Zijn daaruit voortvloeiende vertrek.

1-5--6-8	Verheerlijking-Erkenning	24--25-26
9-11	Eenmaking	20-23
12-14	(Christus) ----- Bewaren van de discipelen ----- (God)	15-19
VERHEERLIJING VAN DE ZOON		
1-	zoon	5
-1	Vader	4
2	Geschenk ----- Aionisch leven ----- Doel	3
ERKENNING		
6	Naam	26
7-8	Zoon gezonden	25
BEWAREN VAN DE DISCIPELEN		
12-13	Woorden ----- Doel ----- Werken	18-19
14-	Gegeven ----- Woord ----- Waarheid	17
-14	Niet van de wereld	15-16

Hijzelf is de Weg, de ware en levende Weg(Joh. 14:6). Niemand kan tot de Vader komen dan door Hem. Maar Hij wordt ook vertegenwoordigd door alles wat op de weg is. Hij is de Deur, net zoals de Herder, Die Zijn ziel aflegt ten behoeve van de schapen(Joh. 10). Hij is het Wasvat, maar niet alleen voor uiterlijke reiniging. Hij voorziet in leven-gevend water, dat niet slechts heiligt, maar bevredigt en levend maakt(Joh. 7:37-39). Hij is ook de Kandelaar, want Hij is het Licht van de wereld en geeft het levenslicht(Joh. 8:12). Hij doet zelfs de blinden zien(Joh. 9:1-6). Bij

het zogeheten "laatste avondmaal" is Hij het Toonbrood, of het aanwezigheidsbrood en deelt Hij Zichzelf met de discipelen (Joh. 13). En dan, in het gebed dat Hij bidt, herkennen wij Hem als de Wierook en als het Gouden Altaar, pal voor het gordijn. Kort daarna werd dit Gordijn gescheurd en werd Hij het Verzoendeksel. Maar op dit moment stopt Hij voor het altaar om wierook te offeren in dit meest schitterend van al Zijn gebeden.

Wierook op het gouden altaar.

Christus is het antitype van het gouden altaar vanwaar wierook als een geur van rust opstijgt naar de Godheid. Alleen door Hem kunnen wij onze gebeden van waardering en lof opzenden naar God. Deze wierook was van een zeer speciale samenstelling, en werd alleen gebruikt voor de aanbidding van Yahweh. Zoals al het andere in Gods verblijfplaatsen ontworpen was om een stoffelijke afbeelding te zijn van geestelijke waarheden, mogen wij er zeker van zijn dat de ingrediënten waaruit het was samengesteld, ons veel vertellen over de samenstelling van dat wat God genoeg doet en verheerlijkt in Zijn aanbidding. Wij zullen daarom elk van deze componenten onderzoeken en proberen te ontdekken welke kwaliteiten een heerlijke geur zullen opleveren wanneer ze op het altaar, Christus, geofferd worden.

Het mag vreemd klinken, maar vrijwel alle hebben een zeer onaangename kwaliteit: bitterheid, zwarteheid, of slechte geur, zodat zij onaangenaam zijn voor een of meer zintuigen, tastzin, zicht of reuk. Dit kan een goddelijke illustratie zijn van de taak van het kwaad in de aionen. Wanneer stoffen die weerzinwekkend zijn voor onze zintuigen, door het vuur omgevormd worden tot zoete, kalmerende wierook, kan het ons helpen in te zien hoe God de kwaden, die wij verafschuwen, omzet naar zoete lof voor Zijn naam. Bittere lasten, zwarte ervaringen, slecht gedrag, alles zal door de alchemie van Zijn offer omgekeerd worden tot lichte lasten en heldere gebeurtenissen en goed gedrag, dat opstijgt naar de aanwezigheid van God in aanbidding en bewondering, door het kruis van Christus, onze Heer!

Ingrediënten van de wierook.

De ingrediënten van de wierook die op het gouden altaar werden gebruikt, zijn niet exact bekend, maar we hebben geprobeerd het bewijsmateriaal zeer nauwkeurig te ziften (Lev. 30:34). Het eerste wordt eenvoudig een druppel (ntph) genoemd in het Hebreeuws, hetzelfde woord als in Job 36:27 voor waterdruppels wordt gebruikt. Het Griekse woord ervoor is *staktee*, wat ook druppel betekent, maar gebruikt werd voor bijzondere soorten aloë, kaneel of mirre. De Septuagint is nogal losjes in dit geval, omdat *staktee* gebruikt wordt voor aloë, labdanum en voor karbonkel en ook voor mirre. Een oude schrijver, sprekend over mirre, zei dat de druppels die uit eigen beweging uit de boom zweten, zonder een inkeping, *staktee* genoemd worden, d.w.z. druppel, en de beste mirre van al is. Zo schijnt het dat het hoofdbestanddeel van de wierook die bij de aanbidding van God door Israel werd gebruikt, een druppel mirre was, de natuurlijke, niet die uit kunstmatige verwerving, en mogelijk alle andere soorten in bitterheid overtrof.

En is dit niet in volkomen en fijnzinnige overeenstemming met de geestelijke ingrediënten van lofprijzing en aanbidding, speciaal in het geval van onze Heer? De rook die opsteeg van de mirre was zeer aangenaam, maar het is zo onvoorstelbaar bitter voor onze smaakpapillen, dat de Hebreeuwse naam simpelweg de stam "mr" heeft, of het woord "mrre", bitterheid. Zijn loopbaan, sinds Hij de Vader verliet en Zijn messiaanse bediening begon, was bitterder dan bitter. Zijn eigen broeders geloofden niet in Hem. Zijn burens probeerden Hem dood te stenigen. Zijn volk verwierp Hem. De Schriftgeleerden lachten Hem uit. De priesters en oudsten probeerden Hem vermoord te krijgen. Al Zijn inspanningen schenen volkomen gefaald te hebben. In plaats van de kroon van het koninkrijk, stond Hij op het punt gekroond te worden met doornen. In plaats van de heerlijkste troon op Aarde, zou Hij spoedig de meest smadelijke en schandelijke plaats in het universum gaan bekleden, opgehangen als een gevaarlijke misdadiger aan het kruis van schande.

Hij heeft het allemaal verdragen en op deze wijze God op Aarde verheerlijkt, en zo maakte Hij het werk af dat God Hem te doen gaf. Er is hier een geweldige les voor hen die ogen hebben om te zien. Tijdens de boze aionen komt heerlijkheid niet tot God door grote successen, niet door het winnen van grote massa's, maar door de bittere ervaringen van verslagen zijn en door een paar struikelende volgelingen en door verwerping door de religieuze wereld. In dit opzicht zou onze loopbaan moeten overeenstemmen met de Zijne, want wij weten dat de mensheid als geheel het evangelie van Gods genade zal afwijzen, net zoals Israel het evangelie van het koninkrijk afwees. En heerlijkheid stijgt vandaag op uit deze bittere weg, en stijgt op in de neusgaten van God als wierook, een rustgevend parfum dat voor Hem zeer aangenaam is, wanneer zijn boodschappers aan de natiën vervolgd worden, net zoals het was toen de grote Verkondiger van het koninkrijk veracht en verlaten werd, uitgezonderd door een enkeling. De wierook die opstijgt van een martelaar, brandend op de brandstapel, is een genoeg voor Gods hart.

Zwart - murex.

Het tweede ingrediënt is ook veel eenvoudiger geestelijk te verstaan dan materieel vast te stellen. Het is simpelweg zwart. Dit wordt toegepast op de zwarte leeuw, omdat deze kleur zo ongewoon is. Hier schijnt het de zwarte murexschelp aan te duiden, die de basis was voor veel oriëntaalse vormen van wierook. Geestelijk is de naam zeer suggestief, want ze wijst naar alles dat zwart is, tegengesteld aan het licht. Net zoals bitter zeer onsmakelijk is, zo is zwart onwelkom voor de ogen. Net zoals de vervolging die Hij doorstond bitter was voor Zijn ziel, maar prettig geurend in Gods neusgaten, zo steeg ook de verdorvenheid van de mensheid, die Hem verschrikte en een duisternis over Zijn geest wierp, op naar God als een zoete geur die van het altaar komt.

Melkwit - galbanum.

Galbanum, het derde ingrediënt, geeft ons een andere tegenstelling. Haar Hebreeuwse naam, chlbne, schijnt een combinatie te zijn van chlb, MELK of vet, en lbn, WIT, dat wil zeggen MELK-WIT. Het was waarschijnlijk een gomhars, die op asafetida lijkt, met dezelfde stinkende geur. De mirre was bitter van smaak. De murex was zwart voor het zicht, en nu is de galbanum een stank voor de neusgaten. Zo was de bediening van onze Heer een belediging voor Zijn volk.

Wit - (hedendaagse)wierook

Maar niet alle ingrediënten die opstegen van het gouden altaar waren in hun pure staat onaangenaam voor de ziel. De wierook was een geurige gomhars, aangenaam voor de ogen en, hoewel het een zachte terpentijngeur had, smaakte het niet onaangenaam. Zo was het ook met het geestelijk tegendeel. In de bediening van onze Heer, en in alle inspanningen voor Gods heerlijkheid tijdens de boze aionen, was er een zekere mate van genoeg, zowel als pijn. Er zijn mensen die horen en er zijn de velen die niet willen luisteren, sommigen die zien, maar ook de meerderheid die verblind is, en zij die met genoeg aanvaarden, en ook de massa's die beledigd zijn. Wierook op zich is de gewone wierook van vandaag en dit is een gepast ingrediënt om Gods genoeg uit te beelden in dat wat in overeenstemming is met Zijn wil.

Zout - bederfwerend.

Het enig andere ingrediënt schijnt zout te zijn geweest. Dit was nodig om te voorkomen dat het bedierf, zoals het ook vandaag veel wordt gebruikt. Onze Heer kende, ook in het vlees, geen bederf, zelfs niet in de dood. Daarom was het niet een van de ingrediënten van de wierook, maar een toegevoegde stof, die zeer noodzakelijk is wanneer we proberen onze aanbidding in de wierook van lofprijzing en aanbidding te versterken. Het schijnt te wijzen naar dat wat grotendeels ontbrak aan Israels aanbidding, maar overvloedig aanwezig was in de loopbaan van onze Heer: discipline. Als de wandel verdorven is, is de aanbidding een stank in de neus van God. Hoe het er van buiten ook uit ziet, hoe groot en succesvol onze loopbaan ook zijn moge, als ze niet overeenkomt met de Schrift, ontbreekt het zout, en zonder dat doen we God geen genoeg.

Onze Heer kan niet beschuldigd worden van een gebrek aan liefde, want Hij gaf Zijn hele ziel voor de redding van de verlorenen. Ondanks dat waren er momenten dat Hij buitengewoon hard scheen. Toen Hij de Farizeeën aan de kaak stelde, noemde Hij hen het nageslacht van adders(Matt. 3:7). Zelfs toen Hij een geliefde discipel berispte, aarzelde Hij niet om een term te gebruiken die wij niet zouden kunnen gebruiken, zonder na te denken over ons eigen gedrag. Hij noemde Petrus een satan, de Hebreeuwse titel voor de Tegenstander(Matt. 16:23). Dit zout was nogal scherp, maar het was zeer noodzakelijk. De discipelen waren het zout van de Aarde, maar hoe konden zij dat zijn, als zij zelf verdorven waren in hun gedrag?

Ook de offers verlangden zout. Het mocht er niet aan ontbreken. Aan de andere kant werd er geen zuurdeeg of gist of zelfs honing toegestaan bij het naderingsoffer(Lev. 2:11-13). Ze konden olie gebruiken of wierook, maar geen honing. Doet dit ons niet denken aan een soort natuurlijke zoetheid zoals conflicten met Gods wil en het door de vingers zien van kwaad? Een vader zal gek zijn op zijn kind, maar hij zou niet moeten falen, als het nodig is, het te vermanen en te corrigeren. Wij zouden zeer aanhankelijk moeten zijn aan onze vrienden, maar laat dit ons gedrag niet beïnvloeden in het geval zij zich misdragen. Honing is goed(Spreuken 24:13), maar het is niet goed als het overdadig wordt gegeten(Spreuken 25:27). Het zou niet zich niet moeten bemoeien met behulpzame discipline of in onze geestelijke relaties terecht moeten komen. Haar zoetheid zou

nooit gevonden mogen worden in de wierook van gebed en lofprijzing. Onze Heer bad niet voor Judas.

De verheerlijking van de Zoon.

De openende en afsluitende gedachten van dit gebed onthullen ons het hart van Gods doelstelling in de Griekse Schrift, alsook de methode om die te verkrijgen. Gods heerlijkheid wordt bekend gemaakt in de verheerlijking van Zijn Zoon. Aan de andere kant deelt Hij aionisch leven uit om het voor Zijn discipelen mogelijk te maken deze kennis te verkrijgen. Het is een schitterende indamping van het voorwerp van alle schepping en onthulling. God is onlosmakelijk en oneindig heerlijk, maar die is veel te helder voor stervelingen om het aan te zien. Het moet gedempt weerspiegeld worden, zodat wij er naar kunnen kijken. Eerst worden wij er aan voorgesteld in de schaduwen van de Hebreeuwse Schrift, dan zie we de Zoon, maar niet zo maar, in het kort. Wij moeten de tijd hebben om te zien en te leren. Daarvoor wordt aan ons aionisch leven gegeven. Nadat allen de les hebben geleerd, zullen zij onoplosbaar leven hebben bij de voleinding, maar dat zal het gevolg zijn, niet het middel van een kennis van Gods heerlijkheid.

Het uur komt.

De afsluitende periode van het nederige leven van de Zoon van God is aangebroken. In afwachting daarvan bidt Hij tot de Vader, want dit zal onmogelijk zijn zolang Hij onder de vloek van het kruis is, verlaten omwille van onze zonden. Daarom is het precies op tijd, die Hij veronderstelt in de geest, als Hij roept: "Het is volbracht!"(Joh. 19:30). Het is dan dat Hij de geest geeft en het is dan dat het werk, dat de Vader Hem had gegeven, voltooid is(Joh. 17:4).

De verschillende heerlijkheden.

Zijn eerste gedachte is de Vader te verheerlijken. Hij had Hem op Aarde verheerlijkt in vernedering, nu verlangt Hij er naar dit door een totaal andere methode te doen: door middel van Zijn eigen heerlijkheid. Het is zeer opvallend deze andere methoden te zien in verband met de twee evangeliën. De apostelen waren in Zijn beproevingen met Hem opgetrokken(Luc. 2:28). Niemand die niet met Hem was geweest vanaf de doop door Johannes tot aan Zijn hemelvaart, kon geteld worden bij de twaalf apostelen(Hand. 1:22). Maar Hij ontmoette Saulus van Tarsus in een heerlijkheid die hoger was dan de helderheid van de middagzon. Dit is de heerlijkheid waarom Hij de Vader in dit gebed vroeg.

Deel 14 - Davids dynastisch gebed.

De Davidische dynastie had een prachtig begin. De herderkoning vroeg nooit om een voortgang van zijn koningslijn. Nee, in plaats van zich bezig te houden met zijn eigen zaken, dacht hij aan de heerlijkheid van God. Hij woonde zelf in een huis van ceders, een zeer zeldzame en rijke bouwwijze in die dagen, terwijl de ark van God was ondergebracht onder een bedekking van doeken. Dit scheen hem niet correct, en daarom verlangde hij er naar een schitterend huis van goud en zilver en van kostbare stenen en ceders te bouwen, dat meer paste bij de heerlijkheid van Yahwehs naam. Dit deed God een groot genoegen, want het liet een onzelfzuchtig en dankbaar hart zien, iets waarin de Godheid een genoegen scheidt (2Sam. 7:1-17).

De tabernakel en de tempel waren niet echt Davids zaak. Hij was aangesteld om koning te zijn, niet hogepriester. Hij kón het ook niet zijn, want hij was niet uit het huis van Aäron. Maar welke priester heeft zoveel en zulke kostbare psalmen gecomponeerd als lofprijzing voor Yahweh? Maar hij stond zich nooit op de voorrechten van een priester, zoals koning Uzzia dat deed, die het aandurfde de tempel binnen te gaan om daar wierook te branden (2Kron. 26:16). Hij stelde de aanbidding van God boven het welzijn van de mensen, want hij wist dat dit de bron was van alle zegen. Dit is de grote les die van de geschiedenis geleerd kan worden. Ze wordt nergens meer volledig en helder geïllustreerd dan in de kronieken over het huis van David. Indien zijn zaad zijn geest van aanbidding had geërfd, zouden de verslagen heel anders zijn geweest. Maar de fouten worden duidelijk naar voren gebracht als te wijten aan het verlaten van de wegen en de aanbidding van Yahweh.

Omdat David zo graag wilde dat God een huis zou hebben dat bij Zijn luister paste, kaatste Yahweh de zaken op hem terug en beloofde hem een "huis", dat wil zeggen: dat zijn naam voortgedragen zou worden door zijn afstammelingen en zijn troon voor de duur van de aion zou blijven bestaan. Dit verzekerde hem een politiek hoofdschap voor de aionen. Het zal uiteindelijk vervuld worden door Gods Gezalfde, Wiens ouders beiden afstamden van David. Jozef was van de geestelijke en wettelijke lijn, en Maria, Zijn moeder, van de fysieke lijn. Dit maakte Hem tot het Zaad en Zoon van David en Erfgenaam voor zijn troon. Zijn heerschappij zal zelfs nog langer duren dan aan David werd beloofd, zelfs totdat alle heerschappij zal zijn afgeschaft en het koninkrijk aan de Vader wordt overgedragen.

De Davidische dynastie is Gods afgevaardigde bij het heersen over de natiën op Aarde. Hij had aan Adam, en aan diens ras, het recht gegeven te heersen over de lagere schepselen, omdat zij onderschikkings zijn voor zover het over dezen gaat (Gen. 1:28), net zoals Hij dat over het hele universum is. Hij vestigde ook de heerschappij van de mens over andere mensen, na de zondvloed (Gen. 9:6). Hieruit zijn de natiën voortgekomen. Hij beloofde van Abram een grote natie te maken om alle andere te zegenen (Gen. 12:2). Hij werd Zelf de Koning van Israel toen zij een natie werden, na hun uittocht uit Egypte. Hij heerste door middel van priesters en profeten en richters. Maar het volk verwierp Hem en riep om een menselijke koning, net zoals de andere natiën die hadden. Als gevolg daarvan gaf Hij ze twee

dynastieën, eerst het "huis" van Saul, naar de wens van het volk, en toen die faalde gaf Hij hen David, een man in harmonie met Zijn eigen hart, en zijn "huis", waaruit de Zoon van David voortkwam, de Heer der heren en de Koning der koningen.

De staf van stervelingen.

In de tussentijd, tot de komst van Davids grote Zoon, zou het zaad van David niet in een ononderbroken lijn doorgaan, want het verbond van het koninkrijk was afhankelijk van hun gedrag. Zijn eerste opvolger, Salomo, voerde Davids wens uit en bouwde de schitterende tempel, waaraan zijn naam is verbonden. Maar hij bleef Yahweh in zijn latere jaren niet trouw, en daarom werden zijn opvolgers gecorrigeerd door de staf van een sterveling, zoals Yahweh had voorzien. Hij zond zelfs vóór Salomo's dood Zijn profeet om Jerobeam aan te wijzen als koning over de tien stammen. En toen Rehobeam, zijn zoon, wenste te vechten om de troon, stond Yahweh het hem niet toe dat te doen(1Kon. 11:26:40).

Sinds de dagen van Salomo is Israel onder de tuchtiging van de staf gebleven. De stervelingen waren er in twee soorten. Eerst de koningen van de tien stammen, de opvolgers van Jerobeam, tegen Davids zaad op de troon van Juda, en, ten tweede, de koningen van de natiën tegen heel Israel. Omwille van David was Salomo de verdeling bespaard gebleven en kreeg Juda een langer verblijf in het land Israel. Vandaag is er weer een overblijfsel van de natie in het land, en zij hebben zichzelf een president verkozen. Maar zij hebben geen enkele aandacht geschonken aan de rechten van Davids zaad, en daarom zullen zij hun grootste beproeving ondergaan onder de staf van de valse messias. Maar dit zal hen voorbereiden op de komst van de Zoon van David en hun suprematie over de natiën in de dag van Yahweh.

Als antwoord zal Davids figuurlijke en mentale houding ons de eerste en fijnste aanwijzing geven voor zijn karakter. Hij zat voor Yahweh. Hij was rustig in Zijn aanwezigheid. Hij leidde een zeer actief leven, en zou graag zijn doorgegaan en zijn levenswerk bekroond hebben door het bouwen van een schitterend heiligdom voor de God van Israel. Maar Yahwehs weigering hem zijn verzoek in te willigen, deed hem geen pijn en beledigde hem niet. Ja, hoewel hij niet echt zelf de tempel oprichtte, leverde hij wel de plek en bereidde hij de bouw voor door het bijeen brengen van een grote hoeveelheid van het materiaal. Zijn levenslange ervaring had hem geleerd met graagte te buigen voor de wil van Yahweh, want hij was er zeker van dat Yahweh het goede niet voor Zijn volk verborgen hield.

Niet alleen zijn houding, maar ook zijn woorden, zijn zeer opmerkelijk. "Wie ben ik?" "Wat is mijn huis?" Hier zien we een belangrijk principe in Gods regering uitgelegd worden. Hij die zichzelf verhoogt zal vernederd worden, maar wie zichzelf vernedert zal verhoogd worden(Luc. 18:14). Op den duur zullen allen samengevat worden in Hem Die zachtmoedig en nederig van hart was(Matt. 11:29), niet in de zoon van de vernietiging, die zichzelf verheft boven alle anderen, zelfs boven de Godheid(2Thess. 2:3-5; Dan. 11:36). Hoofdschap is niet onlosmakelijk aan de sterfelijke mens verbonden, en is niet het zijne vanwege zijn kwaliteiten of kundigheden, maar alleen als geschenk van God. Nebukadnessar had dit in zijn ervaringen niet geleerd, zoals dat wel bij David het geval was, en moest het daarom in korte tijd door zware tuchtiging leren. Dit was ook waar voor Davids

opvolgers en voor de natie van Israel. Hun beproevingen en vervolgingen zijn Gods middelen om hen op te leiden voor hun hoofdschap.

Davids naam.

Davids naam is een sleutel tot zijn karakter. Ik kan mij niet herinneren dat ik ooit een andere betekenis gezien heb dan "Geliefde". Maar dit slaagt er niet in het voornaamste punt naar voren te brengen en houdt in dat God alleen houdt van hen die Hij aardig vindt, iets wat een fundamentele en fatale vergissing is. Hij houdt van al Zijn schepselen. Hij hield zo van de wereld dat Hij Zijn Zoon gaf voor haar redding. Hij hield van heel Israel. Hij hield zelfs van Saul, die Hem ongehoorzaam was en van zijn plaats als koning van Israel werd verwijderd. Hoofdschap is niet alleen op deze liefde gebaseerd, anders zouden allen soevereinen zijn geworden en zouden er geen ondergeschikten overgebleven zijn. Het Hebreeuwse woord voor liefde is aeb, niet dud. De wet eiste dat zij hun naasten lief zouden hebben als zichzelf. Er werd zelfs van hen geëist dat zij de vreemdelingen die bij hen woonden, zouden liefhebben(Deut. 10:19).

De betekenis van "David".

De stam van David, in het Hebreeuws, geeft GENEGENHEID aan, geliefdheid, lieveling. Het Engels schijnt niet te beschikken over een enkele uitdrukking die dit afdekt. Het komt overeen met de stam phil in het Grieks, die we in vele namen gebruiken, zoals in Philemon en Philetus en Theophilus(God-INNIG) en Philadelphia(INNIG-BROEDER). Vele voorbeelden zullen gevonden worden onder de stam INNIG (fond) in de concordantie van de Concordante Vertaling. Haar kracht wordt duidelijk gezien in het woord aangenaam (NAAR-INNIG). Ons wordt gezegd onze vijanden lief te hebben, maar ons wordt niet gevraagd gek op ze te zijn of hen tot onze vrienden te maken, net zo min als God gek was op Saul of Zijn andere vijanden, die niet overeenstemden met Zijn hart, zoals David dat wel deed. In het verslag van Johannes lezen we niet alleen van Gods liefde voor de wereld(Joh. 3:16), maar voor Zijn genegenheid voor Zijn Zoon(Joh. 5:20) en voor de discipelen(Joh. 16:27).

Het is opmerkelijk dat het woord innig speciaal wordt geïntroduceerd in de relatie van Petrus, een van de pilaren onder de apostelen, die heersen over de stammen van Israel, met de Zoon van David, Die over de wereld zal heersen. Toen onze Heer aan Simon Petrus vroeg: "Hou jij meer van Mij dan dezen?" zei de apostel niet dat hij van Hem hield, maar gebruikte de uitdrukking die zijn persoonlijke genegenheid nog beter uitdrukte: "U weet dat ik innig van U houd!" Net zoals in het geval van David was hij in overeenstemming met het hart van zijn Heer. De Heer gebruikte nog één keer het woord liefde, maar de derde keer verandert ook Hij naar "innig." En elke keer, in antwoord op die uitdrukking van persoonlijke afhankelijkheid, wordt aan Petrus de herderbediening gegeven, die hem het hoofdschap geeft zodra de Hoofd-Herder Zijn plaats over Israel inneemt.

Davids huis.

David was tot koning over Israel gezalfd toen Saul nog regeerde, lang voordat hij de troon besteeg. Hierin was hij een type van de verworpen, vervolgte Messias. Maar

zelfs nadat hij een tijdlang koning was geweest, had hij nog geen enkele belofte ontvangen voor zijn zaad. Het was pas nadat hij de vijanden van Israel had verslagen en vredig in zijn eigen huis zat, dat de vraag naar zijn "huis", of dynastie, naar boven kwam. David eerste zorg was niet zozeer hoe het nu met zijn eventuele nakomelingen zat, maar een goede woonplek voor Yahweh. Het was zijn bezorgdheid voor de heerlijkheid van God die het antwoord van Yahweh opriep en het troonverbond. Door Abraham had Israel het verbond voor het land, omdat hij God geloofde, dat door de Zoon van Abraham vervuld zal worden. Door David kwam het verbond voor de troon, omdat hij Yahweh eerde, dat, zodra Hij komt, vervuld zal worden door de Zoon van David.

Het huis van David.

Het belangrijkste onderwerp van de regering van David was de verblijfplaats van Yahweh op Aarde. In de eerste helft brengt hij de tabernakel terug op zijn plaats te midden van Yahwehs volk. Als gevolg daarvan slaagt hij in al zijn inspanningen en conflicten, en dat gaf hem rust. En weer richten zijn gedachten zich op de verblijfplaats van Yahweh op Aarde en klaagt hij dat het slechts een tijdelijke tent is en hij zelf in een permanent paleis leeft, alsof Yahweh een voorbijgaand bezoekje bracht, terwijl David een vaste bewoner was! Zijn verlangen was dat Yahweh een permanente plaats zou hebben te midden van Zijn volk, en dat in een schoonheid die past bij Zijn heerlijkheid.

Het was dit verlangen van David om Yahweh een aardse tempel te geven, die het vaste, permanente centrum zou zijn van Israels aanbedding, dat Yahweh er toe aanzette David een bijbehorend verbond te geven, door hem een koninklijk "huis" te beloven. Zo werden voor de toekomst zowel Gods heerschappij als Zijn aanbedding in Israel gevestigd. En met dit in gedachten neemt David nogmaals zijn zetel in voor Yahweh en geeft hij lucht aan zijn gevoelens van dankbaarheid, niet alleen voor hemzelf, maar ook voor Israel, en hij bidt voor hen die zijn toekomstig "huis" zullen vormen(2Sam. 7:18-29).

Juist de vorm van Davids gebed toont aan dat het verlevendigd werd door goddelijke inspiratie. Hij brengt zijn dankzegging voor hemzelf(18-22) in balans met een gebed voor zijn huis(25-29), en, zo tussendoor, voor heel de natie van Israel(23,24). Zelfs zijn eigen vernedering brengt hij mooi in balans met de verhoging van Yahweh(22), en Gods belofte met Zijn hart(20,21). Wij hebben allen menselijke gebeden gehoord en er zijn er vele samengesteld om ons te helpen in onze toewijdingen, maar waar is er een dat zo natuurlijk en heerlijk gevormd is? Dit is op zich natuurlijk een wat mindere zaak, maar als een kennisgeving en uitdrukking van Gods geest, is het zeer passend en in overeenstemming met de overgebrachte gevoelens, en markeert het niet alleen als een gebed van David, maar ook als een gebed van God.

Davids nederigheid.

"Wie ben ik?" De voorouders van David waren niets om over te roemen, behalve dan dat Ruth zijn grootmoeder was. Maar zij was een Moabitische, en geen man van haar ras kon binnengaan in de vergadering van Yahweh(Deut. 23:3). Ondanks haar geloof en haar lieflijk karakter, was zij geen aanwinst in Israel. In zijn eigen familie

was David de laatste en de minste. Hij was in het geheel niet een eerstgeboren zoon, maar een achtst-geborene, want hij had zeven oudere broers. Zijn oudste broer overtrof hem voor wat betreft lengte en uiterlijk voorkomen, ook al was hij rossig, met lieflijke ogen(1Sam. 16:12). Aan de andere kant was hij een afstammeling van Abraham en Israel en van de stam Juda, aan wie de scepter, of staf, van superioriteit toebehoorde. Dit was de erfenis van het verleden.

Maar zijn huidige positie was zeer hoog en zou hem gemakkelijk gevuld kunnen hebben met zelf-belang en vergefelijke trots. Had hij niet Goliath verslagen en Israel gered van een vernederend nederlaag(1Sam. 17:23-51)? Hij was het van wie de vrouwen zongen:

"Saul heeft zijn duizenden verslagen,
maar David zijn tienduizenden."
(1Sam. 18:7;NBS)

Het was hij die Israel rust bracht van hun vijanden, en voorspoed en macht zoals zij nooit tevoren hadden gehad. Hij was het die de lofzangen van Israel had geleid. Hij had hen teruggebracht bij de ark van Yahweh. En nu was hij bezorgd over de bouw van een tempel ten ere van Zijn naam. Wie anders kon roemen op zaken die met deze te vergelijken zijn? Toch was zijn kennis van Yahweh verreweg zijn grootste talent, dat hem klein maakte in zijn eigen ogen, zodat hij zichzelf vernederde en zichzelf geheel onwaardig achtte voor deze nieuwe eren.

Davids huis.

In het Midden-Oosten is het misschien wel de grootste schande geen zoon te hebben en de grootste eer een dynastie te grondvesten die bestaat uit een voortdurende ketting van zonen. Davids dank was, bovenal, beperkt tot de zegeningen die hij al had genoten. Maar hij beschouwt dit als iets kleins in Yahwehs ogen, want nu werd hem onmetelijk meer beloofd voor een verre toekomst. En ja, wat waren nu Davids eren bij elkaar opgeteld, op dit moment, vergeleken met die welke tot Hem zullen komen als de grondlegger van de Davidische dynastie van vele koningen, of van zelfs Een, de Zoon van David, de Messias van Israel? Hij zal niet alleen de Koning van Israel zijn, maar Koning over alle andere koningen. Ja, Hij zal allen onderschikken onder de voeten van de Vader, en dan zal Hij Zichzelf onderschikken, zodat God Alles in allen zal zijn.

De wet van de mensheid.

De King James vertaling stelt de volgende, onbeantwoorde vraag: "En is dit de wet voor de mens, Here, Here?"(2Sam. 7:19). Dit schijnt in te houden dat de mens niet op deze manier handelt. De herziemers, die zagen dat dit in het Hebreeuws niet een vraag is, maken er een verklaring van: "En ook dit is naar de wijze van de mens, Here, Here!" Dit doet denken dat de mensen op deze wijze handelen. Geen van beide zijn in overeenstemming met de context. Het Hebreeuws leest: "En dit is de wet van de mensheid, Here, Here" Zouden we een sublinear hebben die de stammen laat zien, dan zouden we dit lezen: EN DIT DOEL van DE TE-zijn-ALS. We mogen dit vrij vertalen met: Dit is het doel van degene die is als [God, de

Onverschikker]. David zelf, in een van zijn psalmen, is de beste commentator van deze tekst. Sprekend over de mens en zijn missie, zegt hij:

"5 Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

6 Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd: "

Psalm 8:5,6;NBG)

Gods doel met de mensheid werd al aan Adam verkondigd bij diens schepping(Gen. 1:26). Zijn machtsgebied wordt geleidelijk aan vergroot van te zijn "als" God in relatie tot de lagere schepselen, tot hoofd te zijn van een familie, een natie, heel de mensheid, en heel de schepping. Het bereikt z'n toppunt in de onderschikking van allen aan Christus als de Zoon van Adam en de Zoon van David en de Zoon van God. Van alle besnijdenisschrijvers schijnt David een groter begrip over deze waarheid te hebben gehad dan alle andere, vandaar dat hij er naar verwijst als de "wet" van de mensheid. Hij vindt zichzelf in overeenstemming met Gods doelstelling. Hij realiseert zich dat God Zijn eigen genoegen vervult door zo met hem om te gaan, zodat het voor hem niet nodig is groot of waardig te zijn om een plaats te hebben in Zijn plan.

Maar deze gedachten overweldigden David, zoals ook Paulus gedrongen werd te belijden dat wij niet weten waarvoor wij moeten bidden(Rom. 8:27). Daarom valt hij terug op het comfortabele bewustzijn dat God het weet, en zegt: "Gij kent Uw knecht"(1Kron. 17:18). Hij hoeft niet te zoeken naar enige verdienste in zichzelf om een basis te vinden voor Gods zegen. Yahweh doet het om wille van Zijn eigen woord en in harmonie met Zijn eigen hart. Misschien zijn wij in een betere positie dan David om te zien dat Yahweh iemand zoals David nodig had om de Komende te kenmerken, Die al de grootheid verdient die David kreeg, en veel meer, en zal voltooien wat David slechts voorafschaduwde(20,21).

David was dit deel van zijn gebed, dat over hem zelf ging, begonnen met een belijdenis van zijn eigen waardeloosheid(18-22). Nu sluit hij het af met het toejuichen van Yahwehs grootheid.

"Daarom zijt Gij groot, Here Here, want niemand is U gelijk en geen God is er behalve Gij naar al wat wij met onze oren gehoord hebben"
(2Sam. 7:22:NBG)

Wat een passende afsluiting van dit "zelfzuchtige" deel van het gebed! Hij keert zich nu af van zijn eigen belangen en gaat naar de natie waarmee zijn lot is verbonden(23,24), en dan naar het "huis", zijn toekomstig zaad, dat toch al de aanleiding was voor dit gebed.

Gebed voor Israel.

"En wie is gelijk uw volk, gelijk Israel, het enige volk op aarde, dat God Zich tot een volk ging vrijkopen,...?"(23). Wat een contrast met "Wie ben ik?" David realiseerde zich ten volle wat maar zeer weinigen van het uitverkoren volk ooit hebben begrepen: dat de zegen van Israel niet afhangt van hun eigen verdienste,

maar van Yahwehs heerlijkheid, want Zijn faam komt voort uit hun welzijn. Hij had ze al eerder gebruikt om Zijn faam bekend te maken, door hen uit Egypte te bevrijden. En nu hoefde Hij alleen Zijn eigen beloften te doen, en Zijn eigen Naam te verheerlijken, om ze aionisch geluk te brengen. In feite zal hun diepe onwaardigheid tijdens deze boze aion alleen maar Zijn heerlijkheid vergroten, in de aionen der aionen, wanneer de Zoon van David op de troon zal zitten.

Gebed voor Davids "huis".

Het werd David niet toegestaan de tempel te bouwen. Hij kon wat van het materiaal voor Yahwehs huis aanleveren, maar moest de bouw er van overlaten aan zijn zoon, Salomo. Is dit niet een fysieke parallel met de geestelijke waarheid dat zijn zonen en opvolgers er nooit in slaagden een permanente verblijfplaats te maken voor Yahweh, maar het overgelaten hebben aan Davids grotere Zoon, de Messias? De belofte was dat Davids zaad Yahwehs huis zou bouwen(13), maar David wist heel wel wat er in de mens zit, en daarom had hij maar weinig vertrouwen in hem. Hij had zelf geschreven: "Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind, dat Gij naar hem omziet?"(Psalm 8:4;NBG). Daarom stelt hij vrijmoedig dat Yahweh, de God van Israel, gezegd had: "Ik zal u een huis bouwen"(27).

Hoewel Davids gebed voor ons vandaag geen directe toepassing heeft, is de geest er van ver verheven boven dat wat zich onder ons afspeelt. Dit zou niet het geval moeten zijn, want ons is genade betoont die ver gaat boven dat wat in Davids dagen werd onthuld, en wij zijn verrijkt met geestelijke, hemelse zegeningen waar hij geen idee van kon hebben. Het zou ons helpen als we zien hoe zijn afhankelijkheid van mensen, van zichzelf of van zijn huis, volkomen afwezig was en hoe krachtig zijn vertrouwen in God was. In geloof is zijn gebed al beantwoord geworden, want de Zoon van David, door Zijn vernedering, Zijn offer, Zijn opstanding, hemelvaart en wederkomst, heeft niet alleen de voorbereidingen getroffen voor een tempel die veel mooier zal zijn dan die van Salomo ooit was, maar Hij legde ook het fundament voor een geestelijk huis, samengesteld uit al Zijn heiligen in wie Hij nu Zijn woning maakt. En die, Zijn permanente verblijfplaats, zal zijn voor de aionen en verder.

Deel 15 - Salomo's tempelgebed.

De lofprijzing en het gebed bij de inwijding van de tempel van Salomo zijn, net als het gebouw, een magnifiek weefsel van goud en zilver en onvergankelijke gedachten, meer kostbaar en onvernietigbaar dan enig ander werk in de aanbidding in die oude tijden. Dit inwijdend verzoek, wanneer vergeleken met haar vervulling, zoals opgetekend in latere geschiedenis en profetie, zal ons veel helpen de plaats

van gebed in te schatten in Gods handelen met Zijn schepselen. Waar het vraagt om menselijke medewerking, faalt het in de vervulling. Maar toch, nadat de menselijke onmacht is getoond, gaat God aan de slag en brengt een grootse en heerlijke afsluiting tot stand, als de uiteindelijke vervulling.

Het gebed van Salomo stijgt op naar Yahweh in de crisis van een goddelijke bewijsvoering. God toont ons in het land Israel de tragedie van menselijk heersen, op een wijze dat iedereen het ziet. En Hij heeft het laten opschrijven, zodat alle toekomstige generaties het konden lezen. Het werd niet slechts uitgevoerd voor amusement, noch werd het geschreven voor vrome opbouw. Het is Gods middel waarmee Hij ons een noodzakelijke les leert, die mens en boodschapper moeten leren om te kunnen binnengaan in de vreugde en tevredenheid van Gods grootse doel.

De twee inleidende scènes in de tragedie van menselijk heersen, zoals onthuld door de natie Israel, waren al voorbij. Zij waren een korte weergave van alles wat nog zou volgen. Saul was een man van de mensen, David was een man van God. Saul was een beeld van de heerlijkheid en energie van het vlees. Hij torende hoog uit boven de hoofden van heel het volk. Lichamelijk was hij superieur aan iedereen. Hij zou Goliath bestreden en overwonnen hebben. Maar ondanks zijn lichamelijke inferioriteit werd de kleine David het koninkrijk gegeven, plus de belofte dat het voor altijd van zijn nakomelingen zou zijn, omdat hij niet vertrouwde op zijn eigen kracht, maar op de hulp van God.

In Salomo bereiken we een hoogtepunt en een keerpunt. Hij brengt het koninkrijk tot haar hoogste heerlijkheid, maar leidt het ook in een beroering waaruit het tot op heden nog niet is opgestaan. Het zal nooit hersteld worden tot de kracht en schittering van de dagen van David en Salomo, totdat de Messias, Davids grotere Zoon, hen in de eonen van de eonen terug zal brengen tot God. Er zijn twee belangrijke feiten die niet aan onze aandacht zouden mogen ontsnappen, als we er naar verlangen de les te verstaan die het koninkrijk van plan is ons te leren. Het eerste feit is dat Christus niet voorgesteld wordt als de Zoon van Salomo, maar van David. Het tweede feit is dat het koninkrijk niet door Davids vleselijke nakomelingen werd hersteld, maar dat het door Hem gedaan zal worden Die ook de Zoon van God is en Die gezalfd is, niet alleen met olie, maar met Gods heilige geest.

Een ander punt is van belang en in perfecte harmonie met deze les. De gedachte aan het bouwen van een tempel, een schitterend huis voor de aanbidding van Israel's God, kwam niet bij Salomo vandaan. Het was David die er naar verlangde God op deze wijze te eren. Zijn geestelijk instinct deed hem ongemakkelijk zijn in zijn huis van ceders, terwijl de God Die hij vereerde in een tijdelijke tent leefde. Geestelijk gesproken was het de tempel van David, en niet van Salomo. Hij plande ze en bereidde ze voor. Zo te zeggen was hij de eigenaar en architect, terwijl Salomo alleen de bouwer was, en daarbij werd hij zeer geholpen door David's vriend, de koning van Tyrus.

Wij kunnen niet vaak genoeg het opvallende feit herhalen dat de grootheid en heerlijkheid van Salomo's heerschappij gebaseerd was op de tempel, niet op de troon, hoe schitterend mooi die ook was. Welvaart en macht in de politieke sfeer

moeten, om echt en blijvend te zijn, rusten op de geestelijke basis van aanbidding van de Godheid.

Het ideaal is heerschappij door God Zelf, zoals het zal zijn in de voleinding. Maar er is een geleidelijke nadering in die richting tijdens de aionen. Om te beginnen gaf God Israël priesters, maar geen koning. Hij kwam Zelf, als dat nodig was, tussenbeide door middel van richters of heersers. Een koning werd pas gegeven toen het volk er om zeurde. Zo zien we dat koningen, net als priesters, slechts tijdelijk passend zijn, een voorbijgaande voorziening, totdat al deze functies vervangen zullen worden door directe onderschikking aan God en door directe aanbidding van de Allerhoogste. Er zijn tussenliggende fases, waarin priesterschap en heerschappij streng gescheiden zijn, maar er komen ook andere tijden waarin zij gecombineerd zullen worden. Dit werd als een schaduw getoond door Melchizedek, die zowel priester als koning was, en zal duidelijk nagedaan worden door de Messias, Die de twee ambten zal combineren tijdens de duizend jaren van Zijn heerschappij over Israël en de Aarde. Dan ook zullen zij een natie van priesters zijn.

Om de perfectie van Salomo's gebed te kunnen waarderen, moeten we de plaats daarvan zien in Gods plan. Er is iets zeer opmerkelijks in het feit dat Salomo, een koning, zou bidden bij de inwijding van de tempel. Het is zeer suggestief dat er in Jeruzalem geen speciaal gebouw scheen te zijn voor de huisvesting van de regering, zoals het Capitool in Washington of the Houses of Parliament en Whitehall in London. Koning David had een paleis gebouwd voor zichzelf, zoals het Witte Huis of Buckingham Palace of het Quirinaal in Rome en het Schloss in Berlijn, maar dit zijn niet zetels van regeringen, alleen de residentie van de heerser. In Israël was Gods huis, niet dat van een mens, het centrale punt waarom heen de natie bijeen werd gebracht.

Hoewel Salomo niet echt inbreuk deed op de wettelijke functies van de priesters, schijnt hij in geest in dit gebed aan Yahweh tot op zekere hoogte de eenwording van de twee verwacht te hebben. Ja, de heerschappijen van David en Salomo over heel Israël zijn een type van het heerlijke koninkrijk van onze Heer, in de toekomst. Strikt genomen was het zijn taak over het volk te heersen, niet om tot God te bidden. Maar hij was wijs genoeg om in te zien dat beiden samen moesten optrekken, want niemand kan aanvaardbaar heersen, tenzij God met hem is.

Ook al zouden we niets anders leren van Salomo's gebed en zijn heerschappij, dan nog zouden we onder de indruk moeten zijn van de nauwe band tussen de aanbidding van God en de welvaart van het volk. Ondanks de grote aanslag op hun bronnen die het met zich meebracht, genoten zij van een welvaart zoals tot dat moment in de geschiedenis nog niet was voorgekomen.

In de huidige, geheime, hemelse bediening, is de scheiding tussen kerk en staat zeer te prefereren, hoewel dat tegengesteld is aan het ideaal. Wij naderen het hoogtepunt van de rebellie van de mens tegen de Godheid, en het is nu niet de tijd voor het ideale, uitgezonderd dan in onze privé ervaringen. Wij moeten ons onderschikken aan de politieke machten, maar we worden niet verplicht ons te onderschikken aan kerkelijke machten. Altijd wanneer deze zich macht

toegeëigend hadden, werd het een beproevende tijd voor mens en God. Priesters kunnen genadelozer zijn dan politici. Het woord "inquisitie" doet ons terugdenken aan het misbruiken van politieke macht door religieuze potentaten.

SALOMO'S GEBED (2 kron.6:14-42)

DETAIL		SAMENVATTING
14-20 De belofte (Verleden)	Huis van David	(Toekomst) Herinnering 42
21-39 De aanbidders	Anderen	De priesters 41
40 God te zien, horen	Het huis van God	Yahweh aan de macht 41
14-15 Pleidooi- 16-17 Verzoek Trouw	DE BELOFTE	18 Pleidooi-- 19-20 Afsmeking Minzaamheid
21-31 Israel, 32 Vreemdeling	AANBIDDERS	Vreemdeling 33, Israel 34-39
21 Afsmeking (algemeen)	ISRAEL	Oordeel (speciaal) 22- 31
22-23 Zonde-24-25 Nederlaag	OORDEEL	26-27 Droogte-28-31 Hongersnood
34 Gevecht-35 Luisteren	ISRAEL	Gevangenschap 36-38-- Luisteren 39

De structuur van Salomo's gebed.

De meesten van het volk van de Heer zijn als de man die het bos niet kon zien omdat de voorste bomen zijn zicht blokkeerden. Om het allemaal te kunnen overzien, zou hij op een hoge heuvel of berg moeten gaan staan, waar hij met een enkele blik alles zou kunnen aanschouwen. In Stepenitz, waar ik een paar jaar doorbracht bij het werken aan de Duitse vertaling, was er een groot bos, waarin de "Stift" was, een oord voor dames van adel, waarin wij woonden. Op een dag wandelden wij er tot ik moe werd en terug moest keren. Ik nooit geleerd hoe groot het was of welke vorm het had. Ik had er zeer wel in kunnen verdwalen. Als ik er een kaart van had gehad, met notities van markante punten, zou ik er niet zo onwetend en vaag over zijn geweest in mijn gedachten. Zo is het ook met de heiligen en de Bijbel. Zij hebben een kaart nodig om zich te kunnen oriënteren.

Deze structuren zijn vaak van grote praktische waarde. Bijna een halve eeuw geleden, toen Dr. Bullinger voor het eerst schreef over "het mysterie", en geen onderscheid maakte tussen het geheim van het evangelie en dat van het gezamenlijk lichaam, was hij er sterk toe geneigd te denken dat de laatste vijf

verzen van Romeinen bij het einde van Efeze behoorden, omdat hij geen "geheim" zag in Romeinen. Maar één blik op de structuur van Romeinen zou hem hebben laten zien dat de laatste verzen, over het geheime evangelie, absoluut noodzakelijk waren om het evangelie van God, in het eerste vers, in balans te brengen. Bovendien, als zij de brief aan de Efeziërs zouden afsluiten, zouden ze niets hebben om daarbij aan te sluiten.

Zelfs Salomo's gebed is, zo kort als het is, vergeleken met het hele Boek, een veeg in de gedachten van velen. Daarom hebben we een "kaart" of beter "structuur" gemaakt, zodat het geheel met één blik kan worden begrepen, en de boodschap stevig ingeprent kan worden op het denken en het geheugen. Omdat een structuur, misschien, het meest krachtige bewijs is voor de inspiratie van de Schrift, en een enorme hulp kan zijn bij het exact verstaan van haar details, zowel als haar gehele bereik, hopen we in staat te zijn u voor ieder deel, en voor de Schrift als geheel, voor te bereiden. Er is door anderen al veel gedaan in deze richting, maar niemand schijnt het opgevallen te zijn dat het geschreven woord gepland is als ware het een levend organisme, waarvan de delen in evenwicht zijn.

Omdat de structuur van een levend schepsel samengesteld is uit twee elkaar aanvullende zijden, zo is dat ook het geval bij de gebruikelijke literaire structuur van Gods onthulling. Een zeer effectieve vorm is om een onderwerp tot in het kleinste detail te behandelen, en dan alle stappen terug te gaan, in omgekeerde volgorde, in een korte samenvatting. Dit is het geval met het gebed van Salomo. Hij presenteert een langdurig gebed voor het Huis van David, dan de anderen, en het Huis van God, en dan vat hij het samen. In een korte afsluiting komt hij terug op het Huis van Yahweh, de priesters en het Huis van David. Het is niet eenvoudig de relatie van elk van deze, zoals ze in deze paragraaf worden gepresenteerd, met elkaar te verstaan, daarom schikken we ze zo om hun geestelijke positie in de structuur uit te drukken.

Maar de overeenkomende delen zijn niet exacte duplicaten. Vanwege de plaatsing van onze botten kunnen we niet de rechter schoen aan de linker voet doen of de linker handschoen aan de rechter hand. Ze zijn aanvullend. Ze komen overeen. In Salomo's gebed weidt hij in het begin uit over de voorbije beloften aan het Huis van David, maar verwijst hij bij het einde kort naar Gods toekomstig herinneren. Binnen deze uitersten bidt Salomo voor heel de rest van de mensheid die in contact zal komen met de tempel. Het mag zo schijnen dat er een onbalans is tussen de hoeveelheid ruimte die aan ieder wordt gegeven. Er zijn achttien verzen over de aanbidders en slechts een half vers over de priesters. Maar deze tegenwerping verdwijnt als we de twee wegen. Ik zou niet aarzelen te zeggen dat, voor ons, Paulus' brieven meer gewicht hebben dan heel de rest van de Schrift bij elkaar. Zo zijn ook de priesters veel belangrijker voor de tempel dan al de aanbidders.

Ditzelfde principe is te zien in het centrale deel van het gebed. Voor zover het de tempel betreft, draagt het veel meer gewicht dan de rest. Zij gaan over het menselijke aspect, dit over het geestelijke. Het is niet alleen een huis van gebed voor alle volkeren, maar, bovenal, de woonplaats van Yahweh God. Als Hij niet wil zien of horen, als Hij niet zal opstaan en daar verblijven, is het allemaal nutteloos en geesteloos. Dit, het hart van heel het gebed, staat bij het einde, en heeft geheel geen omvang, maar toch is het de kern en het hart van zijn verzoek. Ik heb

vaak gedacht dat een uiteenzetting over zo'n passage zou moeten beginnen zoals God deed bij het handelen met de tabernakel: vanuit het midden naar de rand. Deze keer zullen we onze studie baseren op de structuur en beginnen bij de centrale top, en iedere zone, aan beide zieden, tegelijkertijd overdenken.

Salomo's gebed is op zich slechts een onderdeel van een groter deel dat zich bezig houdt met de inwijding van de tempel. Dit is, op haar beurt, slechts een deel van het hele boek Kronieken. Zo zijn er ook kleinere deeltjes in enkele van de delen. De belofte voor het Huis van David bestaat uit twee aanvullende delen, waarin een pleidooi(14,15) en een verzoek(16,17) voor Davids Huis in evenwicht gehouden worden door een ander pleidooi(18) en smeekbede(19,20) voor Salomo zelf. Het eerste is gebaseerd op Gods trouw, het tweede op Zijn minzaamheid.

De aanbidders (21-39) zijn een omkering die zich bezig houdt met Israel(21-31) en de vreemdeling(32), in evenwicht gehouden door de vreemdeling(38) en Israel(34-39). De ene zijde benadrukt aanbidding, de andere vrees.

De God van Israel.

Yahweh is de God van Israel en van geen andere natie. Het is de aionische natie, voorbestemd door God om hoofd en heerser te zijn en het kanaal van zegen voor alle anderen. Hij is aan hen verbonden door Zijn beloften uit het verleden en hun vervulling in de toekomst. Geen andere natie heeft zo'n God. Door Zijn onthulling van Zichzelf in het verleden en Zijn beloften voor de toekomst, heeft Hij van Israel een unieke natie gemaakt, totaal anders dan de rest. Zoals elders al volledig uitgelegd, dekt en omvat Zijn Naam heel hun geschiedenis, want zij zijn door Zijn handelen met hen in het verleden, Zijn kastijding van hen in het heden en Zijn beloften aan hen in de toekomst, gevormd tot een bijzonder volk.

Het Huis van David.

Omdat het openend deel van Salomo's gebed(14-20) samengevat wordt in de slotwoorden van het gebed, zullen deze citeren om de algemene lijn te begrijpen:

"Here God, wijs uw gezalfde niet af, gedenk de gunstbewijzen aan uw knecht David."
(2Kron. 6:42:NBG)

David, dat schitterende type van de komende Messias, werd een "huis" of dynastie beloofd, waarvan de Messias de bloem zal zijn. Maar de vervulling van de belofte was niet van Yahweh alleen afhankelijk, maar van de trouw van Davids opvolgers. Salomo was een wijs man, en hij scheen de onzekerheid te voelen die dit inhield. Hij vreesde voor zichzelf, ook al was hij gezalfd en had hij een grote mate van Gods geest. Daarom werpt hij zich op Yahweh. Hij zegt niet, zoals we zouden verwachten: "Laat mij niet mijn gezicht afwenden.". Hij vraagt dat God Zich niet zal afwenden, niet omwille van hem, maar omwille van de vriendelijkheid die Hij David had getoond.

Bidden tot God in de hemel.

Het Christendom bidt tot een verre God, Die in de hemel is. Hun God is verder van hen verwijderd dan Yahweh van Israel was in de wildernis en in het land. God verbleef te midden van Zijn volk, in de tabernakel en in de tempel. Zijn thuis was op Aarde, niet in de hemelen. Heel Israel kwam naar Jeruzalem om Hem te aanbidden, en zelfs vreemdelingen, uit andere landen, konden een pelgrimage naar de tempel van Jeruzalem maken om Hem eer te brengen.

Nadat de heerlijkheid verdwenen was, echter, toen de Ethiopische eunuch kwam, vond hij Hem daar niet, maar op de weg van Jeruzalem naar Gaza(Hand. 8:26). Saul van Tarsus was zonder twijfel vele malen in de tempelhof geweest, maar hij ontmoette God niet, via Christus, in dat gebied, maar op de weg naar Damascus(Hand. 9). Het was hij die de Atheners vertelde dat God niet woont in met de hand gemaakte tempels. Hoewel ver van het land, onder de natiën, verzekerde hij hen dat God niet ver van ieder van ons is(Hand. 17:24-29).

Er zijn in de Schrift vele voorbeelden van bidden tot de Vader in de hemel. Het is de populaire formule, het zogeheten "Onze Vader," die Hij op hun verzoek aan de discipelen gaf(Matt. 6:9-13). En ja, de Heer sprak vaak over hun Vader in de hemelen(Matt. 5:16,45; 6:1; 7:11; 18:14). De meesten van ons zijn blind voor de onoverbrugbare kloof die deze schijnbaar onschuldige zinsnede inhoudt. God zou heel dicht bij de discipelen moeten zijn, niet alleen op de Aarde, maar in het land, in de heilige stad die zij zo vaak bezochten, en in de tempel. De Shekinah zou geschieden moeten hebben boven de cherubim in het heilige der heiligen. In plaats daarvan was Yahweh een afstandelijke God geworden, nog meer onbenaderbaar dan toen Hij verbleef achter de muren en gordijnen van het heiligdom. Zij konden de binnenhoven van de tempel benaderen, en de priesters konden in het heilige der heiligen binnengaan, maar wie kon er opstijgen naar de hemelen? Dat is de ware achtergrond van de bediening van onze Heer, in het bijzonder zo weergegeven in het verslag van Mattheüs.

Het Christendom is op het verkeerde pad geraakt door te falen in te zien dat de hemel een verre plaats is, in tegenstelling tot de normale nabijheid van de Godheid bij Zijn aardse volk Israel. Is het niet opmerkelijk dat de hemelen vier maal zo vaak in Mattheüs worden genoemd als in al Paulus' brieven samen, niettegenstaande het feit dat Mattheüs een koninkrijk op Aarde presenteert en Paulus zich alleen bezig houdt met een hemelse bestemming? Christenen hebben gepoogd de tempel op de berg Moria na te bootsen door gigantische kathedralen op te richten en mindere "kerken" te bouwen en te proberen deze met een valse heiligheid te bekleden, die een afschuw is voor de Godheid, Die geen woonplaats zoekt die door mensenhanden is gemaakt, maar alleen in dat grootse geestelijke gebouw dat bestaat uit hen die door Zijn geest zijn geheiligd.

Het verbond van God.

God maakte een verbond met Israel. Indien zij Zijn wet hielden, zou Hij hen zegenen. Ze dachten dat zij de wet konden houden, maar ze faalden daarin op een vreselijke manier. Maar wanneer zij die wel hielden, met een bepaalde mate van hulp van Zijn geest, was Hij trouw aan Zijn verbond en hadden zij het goed, om daarna weer opnieuw in falen te vervallen. Zodra zij de les geleerd zullen hebben dat zij de wet niet op eigen kracht kunnen houden, zal Hij die in hun harten schrijven en ze in de dag van Yahweh vervullen door de kracht van Zijn geest.

Gods verbond met David en zijn dynastie is hiervan een perfecte parallel. David zelf, echter, had niet het zelfvertrouwen van het volk. Hij nam het aan als een onverdiende gunst. Daarom was hij in staat Yahweh een genoeg te doen en Hem lof te zingen, en ontving hij al tijdens zijn leven zo'n bijzondere maat van zegen. Maar zelfs hij werd getuchtigd en de straf voor zijn zonden werd overgedragen aan zijn nakomelingen (2Sam. 12:10). Net als bij de wet was dit verbond afhankelijk van hun gedrag. Als gevolg daarvan is de geschiedenis van het koninkrijk een verslag van verdeling, verval en afval, met een paar tussenpozen van herstel, tot het koninkrijk van hen werd afgenomen en Israël gedeporteerd werd en onder de natiën verstrooid, aan wie hun plaats werd gegeven om als hoofd over het aardse rechtsgebied te heersen.

Maar op hetzelfde moment dat God de wet vervult door ze in hun harten te plaatsen, zal Hij hen ook een Koning geven, een Zoon van David, de Messias, die uit God geboren was en gezalfd met Zijn geest, en daarom volkomen in staat is aan de voorwaarden te voldoen en Israël al de zegeningen zal brengen die zij door hun ongehoorzaamheid in het verleden niet konden verkrijgen.

Salomo bad:

"Nu dan, Here, God van Israel, houd jegens uw knecht, mijn vader David, wat Gij tot hem gesproken hebt: nimmer zal u voor mijn aangezicht een man ontbreken, die op de troon van Israel zitten zal, indien slechts uw zonen hun weg in acht nemen en voor mijn aangezicht wandelen zoals gij voor mijn aangezicht gewandeld hebt."

(1Kon. 8:25;NBG)

Wij kunnen Salomo maar al te goed begrijpen als hij dit zegt, want de geschiedenis van zijn nakomelingen werd één grote demonstratie van de trouweloosheid van Davids lijn en haar rampzalige gevolgen, eindigend in de vernietiging van het schitterend gebouw zelf en het verlies van de troon, wat bleef tot heden. Toch is het overweldigend te realiseren op welke veel mooiere manier God, in het einde, dit gebed zal beantwoorden en Zijn beloften aan David zal vervullen, niettegenstaande de zonden van zijn nakomelingen en zijn volk. Hij zal Zijn Geliefde zenden, de Messias, en Zijn verbond laten overvloeien, ondanks hun falen.

Gods minzaamheid.

Salomo's wijsheid en nederigheid werden getoond in zijn volgende pleidooi en verzoek. Hij had net de, mogelijk, meest schitterende tempel voltooid die ooit werd gebouwd. Geen andere God had ooit zo'n magnifieke plaats van aanbidding. Maar Salomo was heel goed op de hoogte van de natuur. Hij had verstomd gestaan door de grootsheid van de hemelen. Hij genoot van de zichtbare schepping van God. Wat was, in vergelijking met het werk van Zijn handen, deze tempel die hij had gebouwd? Hoe kon de God van de hemelse gewesten naar beneden komen, op Aarde? Hoe kon Hij, Die zo hoog boven de menigten van de hemelen verheven is, Zich neerbuigen om onder de mensen te verblijven? Hier is iets van verwondering en bewondering te vinden die in ieder gebed een terechte plaats zal kunnen vinden. Veel mooier echter is dat Hij woning zou maken in onze harten, want onze

nederige lichamen kunnen in omvang en schittering niet vergeleken worden met het huis dat Salomo bouwde.

Salomo bidt voor de aanbidders.

Salomo zelf en het volk van Israel moesten bidden in de richting van de tempel waaraan Gods Naam verbonden was. Het moest de plaats, het centrum, zijn waarheen allen zich zouden richten hij hun beroep doen op de Godheid. Zijn heerlijkheden waren daar in zichtbare vorm voor het oog te zien en voor het oor te horen en voor de neus te ruiken; en dit alles was in overeenstemming met Zijn eigen instructies. Het is de basismethode die door zielse schepselen gebruikt moet worden, die door hun zintuigen moeten leren. De muren die de tempel ommuurden gaven Zijn heiligheid aan, het pad door de gordijnen, langs het altaar en het wasvat onthulden Zijn redding, de kandelaar Zijn verlichting, de toonbroden Zijn voorzienigheid, en het gouden altaar met de wierook de manier van aanbedding. Bovenal verkondigde, in het heilige der heiligen, de Shekinah Zijn aanwezigheid, zelfs voor de fysieke mens. In volkomen overeenstemming hiermee was het instinctieve verlangen om zich er naar toe te richten bij het bidden tot God, Die het bewoonde en er Zich verborg.

Maar Salomo was te wijs om over God te denken als ware Hij een mens als hijzelf. Indien een van ons, of zelfs Salomo, ging wonen in de tempel die hij had gebouwd, dan zouden we gedwongen zijn de plaats te verlaten waar we waren. Wij kunnen niet in meer dan één plaats tegelijk zijn. Maar de wijze koning realiseerde zich dat zelfs de hemelen niet groot genoeg waren om Hem onderdak te verlenen. Hoe dan kon Hij ze geheel verlaten en op een enkele plek op Aarde wonen(2Kron. 6:18)? Daarom spreekt hij, doorheen zijn gebed, van God als wonend zowel in de hemel als op Aarde. Maar het huis dat Salomo had gebouwd onderscheidt zich als de plaats op Aarde waar Yahweh Zijn "Naam" had geplaatst. Dit is een zeer veelzeggende spraakfiguur in het Hebreeuws, en geeft de plaats aan waar de grootheid van Zijn heerlijkheid en veelvoudige pracht is onthuld, waar Zijn essentiële waarden zijn geopenbaard aan de zintuigen, door middel waarvan stervelingen in staat zijn te realiseren en waarderen wat Hij voor hen is in geest.

De vervulling.

Salomo's gebed was profetisch, want hij volgde Yahweh niet volledig, zelfs niet onder de meest gunstige omstandigheden. Zijn heerlijkheid was groot, maar toch zondigde hij, en toen hij oud werd ging hij de valse goden van de natiën achterna en was zijn hart niet perfect bij Yahweh, zijn God, zoals het hart van David, zijn vader, dat wel was. Wij zouden hiervan moeten leren dat onze gebeden, ook al zijn ze nog zo wijs en proberen we alle verantwoordelijkheid op God te werpen, iets was ieder verstandig mens zeker zal doen, zeker niet vervuld zullen worden als er ook maar iets van ons bij betrokken is. Aan de andere kant: het beroep op de vriendelijkheid van David werd verhoord, want Salomo zelf leefde niet lang genoeg om de gevolgen van zijn afwijkingen te zien. Het was pas na zijn dood dat het grootste deel van het koninkrijk afgescheurd werd van het huis van David. Het vreselijke gevolg van zijn zonden ging voort tijdens de tijd van de koningen. Het huis van David heerste nooit meer over heel Israel en zal dat niet doen, tot zij herenigd worden in de handen van de Messias, in de toekomst.

De Davidische dynastie.

In Salomo vervulde Yahweh wat Hij David tot dat moment beloofde(15). Maar vanaf toen voldeden zijn verdere zonen niet aan de voorwaarden. Zij hielden zich maar zelden aan Zijn weg en wandelden maar zelden naar Zijn wet. Dientengevolge werd de lijn afgesneden en het koninkrijk beëindigd en overgedragen aan de natiën in de dagen van Nebukadnessar. Over het algemeen verging de lijn, maar zo af en toe keerde men terug naar Yahweh, met als gevolg een periode van zegen. Het was pas nadat de hopeloosheid van menselijke heerschappij ten volle was aangetoond, dat de lijn tijdelijk afgesneden werd en de Davidische dynastie ten einde kwam.

Maar toch, ook al hebben Davids zonen naar het vlees gefaald, zal zijn grotere Zoon, Christus Jezus, alles, en veel meer, in het komende koninkrijk vervullen wat aan David was beloofd. En de schitteringen van Zijn heerlijke heerschappij zullen zeer versterkt worden door de donkere achtergrond van het verleden.

De aanbidders vergeven en gerechtvaardigd.

De vergeving van die dag was voorwaardelijk, zoals onze Heer liet zien toen Hij Zijn toehoorders vertelde over de schuldenaar van de tienduizend talenten(Matt. 18:24). De offers die op het altaar van de tempel werden gebracht hadden niet zo'n werkzaamheid als het bloed van Christus. Rechtvaardiging was er alleen voor de rechtvaardigen. Het bestond uit een erkenning van hun rechtvaardigheid door Yahweh en een passende beloning. Velen probeerden zichzelf te rechtvaardigen en Gods zegeningen te verdienen, zoals de Farizeeër in de dag van onze Heer(Luc. 18:14). Slechts weinigen waren als de tollenaar, die het juiste deed door het verkeerde te erkennen en zijn behoefte aan een verzoenende schuilplaats.

De vergeving van de natie.

Als natie werd Israel onderworpen aan Gods oordelen. Wanneer zij zondigden zond Yahweh hun vijanden tegen hen, die enkelen van hen meenamen naar hun land. Dit gebeurde keer op keer. Maar als zij baden en Yahweh smeekten, heroverden zij wat ze verloren hadden. En toch werd, uiteindelijk, Israel weggevoerd, om nooit weer terug te komen. Toen werd ook Juda naar Babylon gebracht. Maar Daniël en anderen bekeerden zich en een overblijfsel werd hersteld. Dezen waren in het land toen de Joden hun grootste zonde begingen: de kruisiging van hun Messias. Daarvoor werden zij, op verzoek van de Redder, al aan het kruis vergeven, maar zij brachten niet de vrucht van bekering voort. Daarom werd hun vergeving ingetrokken. Tot vandaag zijn ze onder de natiën verstrooid. Zij die naar het land terugkeren staat de grote verdrukking te wachten, totdat hun Messias, de Zoon van David, zal komen en hen het koninkrijk zal geven.

Dit alles is een vervulling van dit deel van het gebed:

"36 Wanneer zij tegen U zondigen (er is immers geen mens die niet zondigt) en Gij op hen toornig wordt en hen overlevert aan een vijand, zodat men hen als gevangenen wegvoert naar een land ver of nabij,
37 wanneer zij het dan ter harte nemen in het land waarheen zij weggevoerd zijn, zich bekeren, tot U smeken in het land hunner gevangenschap en zeggen: wij

hebben gezondigd, ongerechtigheid bedreven en goddeloos gehandeld,
38 wanneer zij zich dan tot U bekeren met hun gehele hart en met hun gehele ziel
in het land van hen die ze in gevangenschap weggevoerd hebben, wanneer zij
bidden in de richting van hun land dat Gij hun vaderen gegeven hebt, en van de
stad die Gij verkoren hebt, en van dit huis dat ik voor uw naam gebouwd heb,
39 hoor dan uit de hemel, de vaste plaats uwer woning, naar hun gebed en
smekingen, verschaf hun recht en vergeef uw volk hetgeen waarin zij tegen U
gezonderd hebben."
(2Kron. 6:36-39;NBG)

De "antwoorden" op Salomo's gebed.

Het principiële voordeel in het beoordelen van een gebed als dat van Salomo, ligt in het overdenken van hun vervulling. Hieruit kunnen wij opmaken wat we in ons eigen geval mogen verwachten. Over het algemeen: als we uitzien naar zegen die afhankelijk is van menselijk gedrag, en niet van God, moeten we ons voorbereiden teleurgesteld te worden in onze verwachtingen. Als we ze geheel baseren op God, zijn we veilig. Maar toch worden zelfs onze zelfzuchtige wensen ten volle en ten slotte vervuld, niet door onze eigen inspanningen, maar door Zijn uiteindelijke gunst. Wij zouden ieder verzoek moeten overdenken om te zien hoe het in Israels geschiedenis is beantwoord. Het is zeer behulpzaam zo'n lange periode te hebben en zoveel detail, waarin het gebed wordt uitgewerkt in de feitelijke praktijk van de Davidische dynastie, in de aanbidders van Yahweh en in Israel als natie. Het zal ons helpen de huidige Joodse crisis te begrijpen en de strijd om het land Palestina. Alleen God is de Bron van iedere zegen en ze komt tot Zijn schepselen door Christus.

Deel 16 - Paulus' "onbeantwoorde" gebed.

Gebed verschilt nogal in de Schrift, zoals alle waarheid, om overeen te stemmen met de bedeling waarin het gebeurt. Ontelbare teleurstellingen en spanningen zijn oprechte heiligen overkomen die probeerden Schriftuurlijk te zijn door gebeden van een andere tijd te kopiëren. Over het algemeen hebben zij het verkeerde idee dat, als wij maar volharden en aanhouden in gebed, we zeker zullen krijgen wat wij willen, anders is er iets radicaal fout. Het beste concrete antwoord hierop is de ervaring van de apostel Paulus.

Een boodschapper van Satan.

Paulus vroeg de Heer drie maal dat de splinter in zijn vlees van hem zou worden wegggenomen. Het is goed dat ons niet wordt verteld wat het precies was, maar we weten dat het niet een zelfzuchtig verlangen was naar het een of ander verboden

of schadelijk iets, maar eerder de verwijdering van een lichamelijke zwakheid, die, zo veronderstelde de apostel, zijn bediening zou hinderen. Kunnen we ons een meer prijzenswaardig motief voorstellen? Om te beginnen: waarom zou God een boodschapper van Satan gebruiken om Paulus een zwakte te geven, als zijn kracht zo nodig was bij het uitvoeren van zijn taak van het bekendmaken van het evangelie? De meesten van ons zouden dit een eerste vereiste vinden. Het is niet eenvoudig ons te realiseren dat het zelfs nog belangrijker is nederig gehouden te worden. Het werd hem gegeven opdat hij niet verheven zou worden(2Kor. 12:7).

Dit zou speciaal hen moeten aanspreken die, zoals Paulus, een glimpje hebben gezien van de allesoverstijgende onthullingen die hij ontving, zoals uiteengezet in Zijn gevangenisbrieven. Zonder twijfel waren zijn banden in de gevangenis ook een bijzondere toedeling om hem nederig te houden, want waarom zou je ze anders in zo'n tegengestelde omgeving onthullen? Sommigen van ons hebben zich afgevraagd waarom wij, met zo'n heerlijke boodschap, terwijl wij niet opgesloten zijn binnen gevangensmuren, zo beperkt zouden zijn in onze inspanningen om het bekend te maken. Bovendien: wij kunnen, net als de apostel, niet helpen dat wij de Heer smeken om ons gebied te vergroten. Het schijnt van meer belang te zijn dat Zijn dienaren nederig gehouden worden, dan dat zij sterk en vrij zouden zijn om hun wil uit te werken.

In Paulus' geval, en zonder twijfel in alle andere soortgelijke situaties, was er een combinatie van twee verschillende oorzaken voor zijn zwakte, zowel vleeselijk als geestelijk. De fysieke kant er van veroorzaakte zonder twijfel pijn en lijden, want dat is gevolg van een splinter of doorn. Aan de geestelijke kant werd het veroorzaakt door een boodschapper van Satan, en zijn "slaan" zou bestaan uit "slagen" van geestelijke aard. Het woord slaan doet denken aan een straf die opgelegd wordt door hen met wie er nauw contact is, zoals in het geval van onze Heer, toen Hij voor de hogepriester geoordeeld werd(Matt. 26:67; Marc. 14:65), en, verborgen, in Paulus' eigen ervaringen(1Kor. 4:11). Maar Satans boodschapper zou beperkt zijn tot geestelijke slagen, eerder uitgedeeld door de tongen van mensen dan door hun handen, zoals beschimpen en belasteren, wat hem tot uitvaagsel en uitschot maakte(1Kor. 4:11-13).

Wij, die er naar uitzien met Christus te zijn, onder de hemelingen, in de toekomst, zouden het pad moeten overdenken dat Hij ging op Aarde om Zijn hoge ambt te bereiken. Eerst kwam Hij naar beneden om pijn en schande te lijden tijdens Zijn aardse leven, heel anders dan dat wat Hij was als Offer voor onze zonden door de dood. Ook Hij bad dat een beker van Hem zou worden weggenomen, maar Hij voegde er aan toe: "niet Mijn wil, maar de Uwe zal gedaan worden"(Luc. 22:42). Het is ons voorrecht met Hem gemeenschap te mogen hebben in dit lijden, dat tot ons komt door de oppositie van de Tegenstander, maar kennelijk slagen zijn van mensen, zeer vaak uitgedeeld door heiligen die proberen zichzelf te verhogen in de achting van de wereld.

Laat het in ons denken zeer duidelijk zijn dat de grote genade die wij ontvangen hebben niet is bedoeld om ons nu te verheffen, in de achting van de wereld. God maakt nu een achtergrond om Zijn genade te kunnen tonen. Hij roept niet veel wijzen of krachtigen of adellijken(1Kor. 1:26), zodat er geen roemen kan zijn. En Zijn dienaren moeten nederig gehouden worden om Zijn genade op de juiste wijze

te tonen. Anders zou een man als Paulus, in plaats van een onzichtbare gevangene in Rome te zijn, gezeten hebben op Caesars troon, met zeven diademen op zijn voorhoofd, of tenminste de drievoudige kroon van de vermeende opvolger van Petrus, want zijn bediening overtrof die van het hoofd van de apostelen ver.

Ons wordt verteld dat hij drie maal bad voor het wegnemen van de splinter, de boodschapper van Satan. Hij kreeg nooit onmiddellijk antwoord. Er kan geen twijfel aan bestaan dat hij de eerste keer al werd gehoord. Dit moet voor hem vernederend zijn geweest, totdat hij zich realiseerde dat dit bedoeld was om zijn vernedering te versterken. God "beantwoordt" niet altijd zonder uitstel het gebed van zelfs de besten van Zijn dienaren. Dit houdt niet de een of andere zonde of belediging in, zoals de vrienden van Job meenden. Zoals de splinter zelf was het een onderdeel van de genadevolle kastijding om de apostel weg te houden van ongepast verhoogd te zijn door de allesoverstijgende onthullingen.

Als wij speciale kracht nodig hebben om het werk te kunnen doen dat God ons gegeven heeft, en de een of andere lichamelijke zwakte komt tussenbeide, dan is het goed te bidden voor de verwijdering daarvan. In de ervaring van uw schrijver heeft God zijn verzoeken voor toenemende energie om Zijn werk te kunnen doen, beantwoord.

Gebed zou de voortdurende houding van het menselijk hart moeten zijn. Maar specifieke verzoeken, zoals dit, zouden niet voortdurend herhaald moeten worden, alsof God doof zou zijn of niet bij machte om te zegenen. Lijden en zwakte kunnen een teken zijn van Zijn zorg en een middel voor de hoogste zegen, zoals in het geval van Job. Maar het is niet zo dat in alle gevallen lichamelijke zwakte wordt gebruikt om ons nederig te houden. Als de taak die aan een slaaf wordt toegewezen vraagt om lichamelijke of geestelijke kracht, dan heeft God andere middelen tot Zijn beschikking om ons nederig te houden. Ja, de Tegenstander, die een geest is, is een vakman in het gebruik van geestelijke pijlen en belasting. Job zal meer geleden hebben van de beschuldigingen van zijn foute vrienden, dan door zijn lichamelijke problemen.

Paulus herhaalde zijn verzoek twee maal. Is dat opgetekend als de limiet tot waar we mogen gaan? Tegen die tijd zouden wij de situatie nauwkeurig moeten wegen en overwegen of het kwaad waarvan we bevrijd wensen te worden, niet een verholde zegen is. Indien het ons nederig houdt, dan is dat een van de grootste geschenken. Zelfs zwakte kan een middel zijn om Gods kracht tentoon te spreiden. Wij zijn een oneindig klein deel van de mensheid en maar een miniem onderdeelje van Gods doel met het geheel. Hij schiep het kwaad om te voorzien in een achtergrond voor zegen, en om Zichzelf er doorheen te onthullen. Daarom zouden wij niet moeten vragen alle kwaad uit onze ervaringen weg te halen, maar eerder vragen naar het uiteindelijk gevolg. Dan zullen wij in staat zijn God er voor te danken, en Hem niet smeken het te verwijderen.

Paulus' specifieke verzoek werd, voor zover we weten, niet ingewilligd. Maar wie van de mensheid, uitgezonderd Zijn Heer, kwam ook maar in de buurt van krachtig zijn als hij? Niets kan vergeleken worden met de kracht van zijn gevangenisbrieven. Zijn zwakte lichtte de genade toe die zij onthult en benadrukte de allesoverstijgende kracht die ze toont. Daarom, in plaats van te volharden in gebed

voor de verlossing van zijn vleselijke zwakheden, verheerlijkte Paulus zich in hen en had hij een genoegen in de woede en de vervolgingen en spanningen die hem omwille van Christus overkwamen. In plaats dat hij bidt dat ze ophouden, brengt hij dank voor het voorrecht dat hij ze mocht verdragen. Zijn verzoek werd afgewezen, zijn gebed werd niet "beantwoord", zijn verlangen werd niet bevredigd, maar zijn geest werd verlicht en zijn hart was nederig, en hij boog in onderschikking aan Gods wil, wat nu het hoogst bereikbare is voor al Gods schepselen.

Deel 17 - De praktijk van lofprijzing en gebed.

God zal bij de voleinding ons Alles worden. De praktijk van lofprijzing en gebed is de benadering van dit ideaal in het heden. In een druk leven zal er weinig tijd zijn en weinig gelegenheid voor formele, langdurige verzoeken en smeekbeden, gevormd in precieze termen en hoorbaar uitgedrukt. Deze hebben zeker hun plaats, maar ze zijn in geen geval essentieel voor een constante en voortgaande houding van aanbedende onderschikking, zodat het kleinste voorval in een leven vraagt om een bewuste gedachte van dankbaarheid en een beroep op goddelijk tussenbeide komen. Een paar praktische voorbeelden kunnen helpen dit te illustreren.

De deurbel klingelt. Er is geen tijd om zich terug te trekken naar een plaats van gebed. We weten niet wie of wat het is, dat de bezoeker naar onze deur brengt, daarom is er geen mogelijkheid om te loven voor een specifieke zegen of te bidden voor leiding. Al wat wij weten is ons onvermogen, buiten God, om te gaan met wie of wat dan ook, en dat Hij alles voor ons goed doet meewerken. Het is niet alleen ons verlangen Hem een genoegen te doen, maar ook om gebruikt te worden als kanaal van zegen naar anderen. Dit alles onder woorden te brengen zou onjuist en onmogelijk zijn, en een slechte introductie aan onze bezoeker, die geduldig buiten staat te wachten of ongeduldig op de bel staat te drukken. Daarom buigen wij ons hoofd in geest, met een vluchtig bewustzijn van dankbaarheid en verzoek naar Hem, en openen de deur.

De telefoon rinkelt. We zitten net in het midden van deze zin, en we willen ze voltooien. Maar de telefoon is niet erg geduldig. Hij gaat maar door met rinkelen en is er op berekend ons ongeduldig te maken. Waarom komt het precies nu, net nu we zo hard proberen de heiligen van dienst te zijn? Maar zulke gedachten worden snel verbannen door het onderliggend bewustzijn dat alles, zelfs de telefoon, meewerkt ten goede, en wij danken God onmiddellijk er voor en bidden voor Zijn aanwezigheid en hulp bij het antwoorden op de boodschap, die over de lijn zal komen. Nogmaals: wij hebben geen idee wat er komt, en hebben daarom

geen basis voor vastomlijnde verzoeken, hoewel deze wel kunnen volgen, terwijl we, zonder een woord te zeggen, luisteren naar de stem van de spreker.

Wat moet gebeuren.

Bij de voleinding zullen we weten dat alles goed moet zijn. Nu weten we dat veel slecht moet zijn. We kennen Gods uiteindelijke wil, maar we kennen niet Zijn huidige bedoeling, want Zijn wil moet tijdens deze aion weerstaan worden. "Want er moeten verleidingen komen.." (Matt. 18:7; NBG). Indien we alles wisten wat moet gebeuren, en het doel daarvan in Gods plan, zouden we loven, maar slechts weinig aanleiding hebben om te bidden. Zoals in het geval van Israel leidt God ons niet via de kortste en meest directe weg uit de dienstbaarheid aan de zonde naar de vrijheid van Zijn zonen, want wij moeten leren, door de behoeften en weeën van de wildernis, wat het kwaad in onze harten én de goedheid en genade van Zijn gemeenschap en gunst is.

Samenwerking met het onontkoombare is voor de filosoof de vervanging voor de onderschikking aan de wil van God. Het is veel beter dan te vechten met je lot, maar het is alleen maar de weg van de slaaf die ineenkrimpt voor zijn harde meester, niet van een zoon die zich verheugt in wat zijn vader aan het doen is. Het is fatalisme en geeft voeding aan vrees en wanhoop en het bevordert niet het gebed. Zelfs overgave aan het onweerstaanbare is ver verwijderd van de juichende aanvaarding van de perfecte en lofwaardige wil van God. Geen onpersoonlijke kracht, hoe krachtig ook, kan de plaats innemen van een levende, verlichtende, liefdevolle Vader, Die wij kennen, en Wiens einddoel Hij aan ons heeft bekend gemaakt. Wij kunnen geen beroep doen op principes, noch hen applaudisseren, noch van ze houden. Toch werken we niet slechts samen met God, maar heffen wij het binnenste van onze harten aan Hem op in gebed en lofprijzing.

Hoe onwetend waren de mensen die uit de gevangenschap van Egypte werden bevrijd! En hoe hopeloos! En hoe koppig! Maar van welk belang waren deze fouten om Yahwehs mededogen en kracht en voorzienigheid te onthullen! Zij kenden de weg niet in de verlaten wildernis. Toch wisten zij meer over hun doel en de tussenliggende reis dan de meeste mensen vandaag. Zij hadden gehoord van hun voorvaderen, Abraham, Izaäk en Jacob, die allen in het beloofde land hadden geleefd, en allen naar Egypte waren gereisd. Wij hadden niet zulke voorlopers. De beproevingen die voor ons liggen zijn voor onze ogen verborgen. Er kan op niets anders vertrouwd worden dan op het toegewezen manna, het water uit de Rots en de schijnende Shekinah, want voor ons is het, voor zover het onze toekomst hier betreft, altijd nacht. Wij worden voortdurend aangezet tot gebed, vanwege onze onwetendheid.

Welk levend wezen is zo hulpeloos als een menselijk kind? Het kan weinig anders dan in zijn nood roepen om z'n ouders. Zo wordt het de noodzaak geleerd van het hebben van een vader en een moeder. Maar als het volwassen en sterk is geworden, zal het geneigd zijn dat te vergeten. In een hogere, geestelijke zin is hij net zo hulpeloos als een baby, en zijn afhankelijkheid van God is niet zo echt. Slechts weinigen realiseren zich dit, zelfs nadat God ze geroepen heeft en aan hen Zijn geest heeft toebedeeld, zodat zij nu tot Hem roepen: "Abba, Vader!" Hij moet genadevol zwakte of falen gebruiken, of de een of andere vorm van kwaad, om hen

tot een realisatie hiervan te brengen, zodat zij tot Hem roepen als een klein kind. Dit is gebed! Uiteindelijk zullen sommigen leren ten allen tijde tot Hem te komen met hun verzoeken, en om hun problemen op te lossen. Het is mogelijk in voortdurende eenheid te leven, zoals een geliefde zoon met zijn vader. Dit zal bij de voleinding het gelukkig lot zijn van allen. Het zal de volle vrucht zijn van gebed.

Hoe armzalig is een pasgeboren baby zonder z'n ouders! Tenzij God voorziet in voedsel en onderdak, zou het snel vergaan. Andere dieren zijn tenminste gekleed en hebben geen beschermende kledij nodig. Het doet God genoeg om hen die Hij de rijkdommen van het universum zal toedelen, in de wereld te brengen als de meest hulpbehoevende schepselen van heel Zijn schepping. Wat zouden ze zijn, zonder hun ouders? Tenzij ze door hen die hen voortgebracht hebben van binnen voorzien worden van voedsel en van buiten van kleding en onderdak, zouden ze, lang voordat zij de volwassenheid bereiken, vergaan. Ja, een groot deel ontwikkelt zich niet tot zelfstandige, leven-overdragende leden van het ras. En is dat ook niet het geval op het geestelijke gebied? Zij die door God geroepen worden realiseren zich maar zelden hun zoonschap en de daarbij horende voorrechten. Daarom zijn zij veel betere bedelaars bij de Vader, dan toejuichers van de Godheid.

De meesten van de heiligen worden in beslag genomen door hun privé fortuin, of, beter, misfortuin, en dit neemt hun gebed en lofprijzing in beslag. En ja, zij zouden zich bezig moeten houden met de manier waarop God hen leidt naar een kennis van Hemzelf. Maar het zou beter zijn als zij zich meer bezig hielden met hun toekomstige verwachting, het vooruitzicht dat ligt voorbij deze tijd van beproeving en testen. Maar, nog veel beter, laten we zoveel als mogelijk alles bezien vanuit Gods standpunt: "Wat moet gebeuren." Een juiste kennis van Zijn doelstelling en het plan als zodanig, en dat in zo groot mogelijk detail, is van de grootst mogelijke waarde voor onze omgang met God, en zal ons, tot op zekere hoogte, bevrijden van dat wat *niet* moet gebeuren.

Gebedsbewegingen.

Veel van de grote "gebedsbewegingen" zijn dwars ingegaan tegen Gods huidige bedoeling. Bijvoorbeeld: het is Gods gepubliceerde wil dat heel de mensheid gered zal worden (1Tim. 2:4) en Hij zal Zijn besluit uitvoeren bij de voleinding, wanneer allen levend gemaakt en verzoend zullen worden (1Kor. 15:22; Kol. 1:20). Wij hoeven daar niet voor te bidden. In plaats daarvan zouden wij Hem moeten loven en prijzen voor het zo vervullen van een van de diepste verlangens die Hij in onze harten heeft geplant. Maar om nu te bidden voor "de evangelisatie van de wereld binnen deze generatie", om Hem te smeken, om niet zeggen zeuren, om: "Zijn woord te houden", om "beslag te leggen op de beloften," waarvan geen enkele op vandaag toepasbaar is, leidt tot duidelijk falen en brengt oneer en schande over Zijn grote Naam.

Wij zouden de hoofdpunten moeten kennen van "wat moet gebeuren", zoals onthuld in Gods onthulling, zodat we op z'n minst kunnen voorkomen dat we er op staan dat God, in deze geheime bedeling, tegen Zijn onthulde bedoelingen in zal gaan. Maar Hij heeft alleen de grove lijnen bekend gemaakt. Om de vervulling van Zijn beloften zeker te stellen, moet Hij ook het lot vastleggen en de talloze details vaststellen in het leven en de ervaringen van iedere ziel. Deze heeft Hij niet

onthuld. Het is goed dat wij grote lijnen en de uitkomst van Zijn plan kennen, maar het zou niet goed zijn als Hij alle minieme voorvallen in ieder leven onthuld zou hebben. Hoe dik zou dan de Bijbel moeten zijn! Ja, de wereld zou de delen niet kunnen bevatten! Hij reikt tot ons naar beneden, door de duisternis, om ons te leiden op onze weg. Wij moeten de les leren dat wij verloren zijn op het moment dat wij onze grip op Zijn helpende hand verliezen.

Maar laten we niet de troost brengende gedachte verliezen dat alles voor ons meewerkt ten goede. Zelfs dat wat tegengesteld is aan Zijn wil is in overeenstemming met Zijn bedoeling. Indien wij Zijn hand loslaten en afdwalen in de duisternis van het ver verwijderd zijn van Zijn aanwezigheid, zal het kwaad zelf door God gebruikt worden om ons terug te brengen, en wordt dit de belangrijkste aanleiding voor gebed en lofprijzing.

De mensheid afhankelijk.

Is het niet duidelijk dat de mensheid geschapen werd om afhankelijk te zijn? Haar samenstelling en ervaring zijn alle ontworpen voor de onderschikte ontvangst van zegen. Zelfs de gelijkenis met de Godheid helpt om dezelfde les te leren. Wanneer zij die onder ons zijn, in harmonieuze onderschikking en gehoorzaamheid zijn, zijn ze gelukkig. De functie van voortplanting, die ons normalerwijze tot afhankelijke kinderen maakt en, als ouders, ons afhankelijken geeft, is ontworpen om ons het gezegende deel van dankbare, vertrouwende gehoorzaamheid te leren. Hoevelen hebben niet een zucht gelaten om de voorbijge blijde dagen van hun kindertijd? Hoevelen hebben gewenst dat zij iemand hadden naar wie zij toe konden gaan zoals een kind naar zijn ouders, er op vertrouwend dat alles goed zal komen? Al deze ervaringen zijn slechts een voorbereiding voor die heerlijke dag wanneer allen naar de Godheid zullen opzien als hun Vader, dankbaar en zeker dat alles in Zijn weldadige hand en hart is.

Het beste medicijn.

Een staat van voortdurende onderschikking, dankbaarheid en zekerheid dat alles meewerkt ten voordele van ons, is een boom van leven voor allen die in haar schaduw leven en genieten van haar vrucht. Alle zogeheten "geloofsgenezing" van gelovigen of ongelovigen, kan er niet mee worden vergeleken. Ik heb velen gekend die beweerden genezen te zijn van lichamelijke kwalen door het evangelie van het koninkrijk te geloven waarin God nu op wonderlijke wijze tussenbeide zou komen, zoals Hij dat in de toekomst zal doen, zodat al onze ziekten genezen worden, als we maar voldoende geloof hebben. De meesten van deze "gelovigen" zijn nu in hun graf, sommigen door een overdosis aan medicijnen, terwijl ik nog steeds in staat ben de moeilijke taak van vertalen uit te voeren. Er zit een verdraaide waarheid in het basis-idee van de zogeheten "Christian Science" en "geloofsgenezing," want de geestelijke toestand heeft een krachtig effect op de lichamelijke functies(ook al is dat geloof fout). Maar het is veel gezonder de onverdunde waarheid te geloven van Gods weldadige ontwerpen en Zijn voortdurende zorg en voorzienigheid voor de kwaden die onze weg moeten bederven. Wij hebben de echte, de betrouwbare, de overwinnende "geloofsgenezing."

Lichamelijke ontspanning is een van de beste geneeswijzen voor de zenuwen. Een geliefde broeder in Christus kwam eens in een zeer opgewonden toestand bij mij aan, zodat hij nauwelijks kon spreken. Daarom stond ik er op dat hij ging zitten, achterover leunen, zijn benen strekken, zijn armen losjes langs zijn zij laten hangen en zijn kaak laten zakken, zodat zijn mond open was, en alles los laten! Het duurde niet lang voordat zijn nervositeit oploste en de spanningen in zijn spieren verdween. Hij was ontspannen en voelde zich veel beter. Nog meer voordelen kunnen in de geestelijke sfeer verkregen worden als we geheel terugvallen op God en onszelf bevrijden van de geestelijke spanning waaronder we vrijwel allemaal in deze wrede tijd leven. De therapeutische waarde daarvan is groter dan die van welke medicijnschool dan ook, want ze is, tot op zekere hoogte, de normale toestand van de schepping, die pas na de levendmaking ten volle gerealiseerd zal worden.

Onzekere zekerheid.

Vandaag schijnt iedereen te verlangen naar zekerheid, omdat men zich onzeker voelt. Sommigen leggen iets weg voor later, hoewel dit ouderwets is geraakt door verschillende soorten verzekeringen, zoals gezondheids-, werkloosheid- en overlijdensverzekeringen. De socialistische regeringen proberen hun onderdanen van de wieg tot het graf te verzekeren. Maar het gevoel van onzekerheid blijft. Een vroege ervaring leerde uw schrijver hoe weinig vertrouwen geplaast kan worden in deze mens-gemaakte systemen. Mijn vader behoorde tot een orde die bij overlijden een behoorlijke som geld uitbetaalde aan de nabestaanden. Dit geld kwam van de levende leden. Maar omdat hij de laatste was die kwam te overlijden, waren er geen anderen meer om te betalen. Daarom was alle zekerheid een grote uitgave voor niets geweest. Vandaag worden andere, "veilige" systemen gebruikt, die veel bereikt hebben. Maar zelfs de grootste van hen worden geplaagd door inflatie, die alle banktegoeden zou kunnen doen wegsmelten. Dit is ook waar voor sociale zekerheid, die een bepaalde som geld belooft. Als de huidige trend zich voortzet, kan ook die praktisch waardeloos worden.

De enige echte zekerheid ligt in het vertrouwen op God. Iedereen is hier, in het geval van overlijden, van overtuigd. Niemand kan enig voordeel verzekeren voor de overledene. Ja, niemand kan een stervend sterveling ook maar van iets verzekeren, zelfs niet van belastingen of de dood. De heiligen die leven tot het afdalen van Christus in de lucht, of Zijn komst in heerlijkheid op de Olijfberg, kunnen niet van de dood verzekerd worden. En dan zullen zij ook geen belastingen meer betalen! De enig echte zekerheid, zonder het gevoel van onzekerheid, ligt in het voortdurend contact met God in gebed en lofprijzing. Dan zal het, welk kwaad er ook komt, in zijn werking van onschatbare waarde zijn voor ons geestelijk welzijn.

Het noodlot van het kleine.

Doorheen ons leven wordt ons het noodlot van het kleine geleerd. Ons wel en wee wordt niet bepaald door de grote dingen die we bereiken, maar vaak door een nietig ongelukje dat we, als we het tevoren hadden geweten, mogelijk konden voorkomen. Menig man schept op over zijn onoverwinnelijke wil en zijn kracht om zijn eigen bestemming te vormen, terwijl hij zelfs in de meest belangrijke en verreikende gebeurtenis van zijn bestaan niet gekend is. In Europa hadden ze een

sarcastisch gezegd, dat er op neer kwam dat een man niet voorzichtig genoeg kan zijn in de keuze van zijn voorouders en de plaats van zijn geboorte. Toch zal deze eenmalige gebeurtenis een grotere invloed hebben op zijn leven en bestemming, dan zijn hele loopbaan. Nogmaals: een enkele vergissing, een plotseling ongeluk, kan die loopbaan in een ogenblik afsluiten. Hierin is de wil van een mens buiten gesloten. Als God niet voor hem verantwoordelijk is, dan heeft Hij ook de controle over het roer van het universum verloren, en drijven wij naar de rotsen van dreigend en rampzalig gevaar.

Goddelijke oneindigheid.

God leidt niet alleen de sterren van de onmetelijke ruimte, maar controleert de baan van de samengestelde molecuul. Zijn hand kan niet alleen het universum overspannen, maar Zijn kracht kan het atoom splitsen. Sommigen hebben gedacht dat het weinig verschil maakt of een atoom explodeert of niet, maar nu we van haar onvoorstelbare kracht gehoord hebben, zijn we meer geneigd het belang en de kracht van het uiterst kleine te erkennen. Een enkel atoom kan een kettingreactie op gang brengen die de hele wereld zou kunnen vernietigen. En ja, precies dat zal op een dag gebeuren met de hemelen en de Aarde, want zij worden met vuur bewaard, en een enkel woord uit de mond van God zal hun elementen doen oplossen, vóór het komen van de dag van God(2Petr. 3:7-13).

Het punt van de gelijkenis ligt hier in: Net zoals wij niet hoeven te bidden dat God de zon en de maan en de sterren in hun banen zal houden, zo hoeven wij ook niet bezorgd te zijn of Hij de grote beloften van Zijn geïnspireerd woord zal vervullen. Hij is trouw en zal het doen, ook al slagen wij er niet in Hem te aan te porren. Deze dingen weten we, en daarom zijn zij het onderwerp van lofprijzing en niet van gebed. Maar de kleinste dingen die ons dagelijks zwoegen bepalen, die mogelijk veel meer invloed hebben op ons huidige leven en ervaring, deze zijn, zoals de Shekinah in de tabernakel, verborgen achter een prachtig gordijn van de goddelijke heerlijkheden, want het licht daar achter is te helder voor de ogen van een sterveling. Wij zouden het niet kunnen verdragen als we alles tevoren zouden weten. Het zou fataal kunnen zijn. En het doel van God zou niet bereikt worden, want het zou gebed uitsluiten, en dat is de belangrijkste voorbereiding voor lofprijzing.

Ieder voorval in ons leven, hoe onbelangrijk het ook moge schijnen, kan van groot belang zijn voor onze loopbaan, of fataal voor onze hoop, en daarom zouden ze alle het onderwerp moeten zijn van gebed, want alleen God kan onze omgeving, en onszelf, controleren. Wij kunnen een kleine, onzichtbare bacterie inademen die ziekte of zelfs de dood kan veroorzaken. We kunnen een enkele stap nemen die ons kreupel zal maken of zelfs doden. Een enkele blik kan leiden tot onstopbare beproevingen. En, aan de andere kant: een enkel woord, gehoord of gezien, kan leiden tot faam en fortuin, ja, zelfs tot redding en verzoening en levendmaking door de geest van God. Net zoals God het domme en het zwakke en het eerloze en dat wat niet is verkiest, opdat geen vlees zal roemen, zo schijnt Hij de meest onbelangrijke acties te selecteren waardoor Hij Zijn doelstelling zal bereiken, zodat menselijk werk uitgesloten zal worden, en de mens volkomen op Hem geworpen wordt, zelfs in de kleinste zaken van zijn ervaringen. Een enkele zin kan een zondaar redding brengen!

Lofprijzing voor teleurstellingen.

Het publiceren van de Concordante Vertaling is de alles opeisende passie van mijn leven. Na jaren van sloven en geduldig blokken door velen, zou het maar een kleine moeite en een simpele zaak schijnen het te drukken. En ja, soms leek het alsof het vanzelf ging. Maar in de regel hadden we rekening te houden met schijnbaar onnozele, maar onoverkomelijke obstakels, die bij het publiceren van wereldse publicaties vrijwel nooit voorkomen. Bijvoorbeeld: niemand wilde het zetsel maken voor de Griekse tekst. Tegelijkertijd kon ik geen werk krijgen vanwege de eerste wereldoorlog. Daarom dankte ik en maakte ik het zelf, na een lang uitstel. Er waren andere zware beproevingen bij het drukken, die normalerwijze mijn gezondheid en houding vernietigd zouden hebben. Dankbaarheid overkwam dit allemaal.

De Duitse versie scheen in het begin een uitzondering te zijn. Alles ging goed. De eerste editie raakte in de tweede wereldoorlog uitverkocht. We hadden alle zetwerk bewaard, zodat correcties gemaakt konden worden en er zonder verdere kosten voor samenstelling herdrukt kon worden. Maar alles werd bij het bombarderen van Berlijn vernield. Wij hadden de ontvangsten van de verkoop gespaard om te kunnen herdrukken. We deden ons uiterste best dit onmiddellijk te doen, maar een van de bezettingsmachten weigerde, en negentig procent van het geld raakte verloren in de geldhervorming, die te wijten was aan de inflatie. Maar we zijn dankbaar en hebben vertrouwen dat al dit kwaad mee zal werken ten goede van ons en voor Zijn heerlijkheid.

Maar deze en andere "onfortuinlijke" ervaringen vallen in het niet bij de vele hindernissen bij het publiceren van de versie in het Hebreeuws. We maakten ongebruikelijke en buitengewone voorzieningen om te zorgen voor de relatief simpele samenstelling van de pagina's, maar het was vrijwel onmogelijk voortgang te boeken. Gekoppeld aan het feit dat wij gedwongen waren onze vrienden teleur te stellen, en welke uitleg dan ook zou vreemd klinken, zou dit onze houding aangetast en onze gezondheid ondermijnd kunnen hebben. Maar ons werd genade betoond om te geloven dat alles meewerkt ten goede van ons, zodat het niet het tegengestelde gevolg had. En nu beginnen we te zien *waarom* het zo ging, want er zijn nog steeds een paar zaken die niet helemaal helder zijn, en de recent ontdekte Dode Zee rol van Jesaja zal ons mogelijk in staat stellen deze bevredigend op te lossen. Wij vragen allen om met ons mee te doen in dankzegging en lofprijzing voor de toekomst, wat die ook zijn moge, en hoe donker ze er vandaag ook uit moge zien.

Wij zijn ook betrokken bij de waarheid die aan ons is toebedeeld. Wij zijn er van overtuigd dat God in staat is ze te bewaken, zelfs in deze dag van afvalligheid en tegenstand (2Tim. 1:21), maar we zouden blij zijn als al onze vrienden met ons mee zouden doen in het danken voor "wat moet gebeuren", want alleen dat is voor Zijn heerlijkheid en ons welzijn. Wij wensen vele boeken te publiceren, de vrucht van ons zwoegen, en te werken aan het samenstellen van onze teksten en concordanties en vertalingen van de geïnspireerde originelen, zoals deze uiteenzetting over Bidden en Lofprijzing. Wij bidden voor leiding om overeen te stemmen met Zijn wil, maar zouden het vooraf willen laten gaan door lofprijzing voor de toekomst, of die er nu goed of kwaad uitziet, want alles moet gaan zoals

Hij het bedoelt, om zo de grootheid van Zijn genade en de grootsheid van Zijn heerlijkheid tentoon te spreiden.

Einde.